

JOHN BEVERE
EN ÇOK SATAN YAZAR

TANRI
KORKUSU

SAĞLIKLI BİR TANRI KORKUSU
HAYATINIZDA HAYRET UYANDIRAN
BİR DÖNÜŞÜM YARATIR

Sevgili dostum,

Tanrı korkusu huşu ya da hayretle karışık hürmet dolu bir saygı hissi olarak tanımlanabilir. Sağlıklı, saygılı, kutsal Tanrı korkusunu her imanlının araması gerekir, zira Tanrı'nın her vaadi için temel niteliğindedir.

Bu korkuyu benimsemenin bilgelik, Tanrı'yla yakınlık, hizmette kalıcılık, onur, güvenlik ve kalıcı bir miras kurmak gibi muazzam yararları vardır. Kutsal Yazılar Tanrı'nın kendisini itaatle ve gerçekte takip edenlere yaklaştığını gayet net biçimde açıklamaktadır. İsa bu erdeme her şeyin üzerinde değer verir ve aynı şeyi yapmamız bilgelik olacaktır.

Sizi cansız, monoton bir dini hayatı geride bırakarak Tanrı'yla yakın, ömür boyu süren, anlamlı, verimli ve diğer tüm korkulardan ve endişelerden özgür bir ilişkiye adım atmanız için teşvik ediyorum.

Mesih'te kardeşiniz,

John

JohnBevere@gmail.com

MessengerX

Messenger
INTERNATIONAL

TANRI KORKUSU

SAĞLIKLI BİR TANRI KORKUSU
HAYATINIZDA HAYRET UYANDIRAN
BİR DÖNÜŞÜM YARATIR

JOHN BEVERE

Awe of God, by John P. Bevere, Turkish

© 2024 Messenger International

MessengerInternational.org

Originally published in English as Awe of God

Additional resources in Turkish by John and Lisa Bevere are available for free download and video streaming at

MessengerX.com and on the **MessengerX** App

To contact the Author: JohnBeverer@gmail.com

This book is a gift from Messenger International and is NOT FOR SALE

Tanrı Korkusu, Yazar John Bevere, Türkçe

© 2024 Messenger International

MessengerInternational.org

İngilizce'deki özgün adı Awe of God

John ve Lisa Bevere'nin Türkçe yayınlanan diğer yayınlarını

MessengerX.com sitesinden ve **MessengerX** uygulamasından ücretsiz indirebilir ve online seyredebilirsiniz.

Yazarla iletişim kurmak için: JohnBeverer@gmail.com

Bu kitap Uluslararası Messenger hizmetinin bir hediyesidir ve SATILIK DEĞİLDİR

App Store, ABD ve diğer ülkelerde kayıtlı Apple Inc. şirketinin ticari bir markasıdır. Google Play ve Google Play logo ise Google LLC şirketinin ticari markalarıdır.

*Muhteşem eşim, en iyi arkadaşım,
sevgili aşkım, Lisa Bevere.*

*“RAB’be saygılı kadın övülmeye layıktır.”
Özdeyişler 31:30*

*Bu kitabı evliliğimizin kırkıncı yılında yazdım.
Seninle geçen her yıl daha da güzel oluyor ve eğer
şansım olsaydı, Seninle gözümü kırpmadan yeniden
evlenirdim. Hiçbir sözcük yüreğime getirdiğin sevinç
ve hazzı ifade edemez. Sevgin ve desteğin olmasaydı,
bugün olduğum adam olamazdım. Sen hikmetlisin,
eğlencelisin, şefkatlisin, güçlüsün, maceracısın ve
harikasın. Seni çok çok seviyorum.*

İÇİNDEKİLER

<i>Bu kitap boyunca nasıl yol alacaksınız</i>	IX
<i>Giriş</i>	XIII

BİRİNCİ HAFTA: KORKU UYANDIRAN TANRI

1. Tanrı'nın Hazinesi	3
2. Çelişen Korkular	9
3. Kutsal Korku Nedir?	15
4. Tanrı'nın Somut Varlığı	23
5. Unutulmaz Bir Akşam	29
6. O'na Bakmak	35
7. Tanrı'nın Görkemi	43

İKİNCİ HAFTA: OLDUĞUMUZ GİBİ GÖRÜNMEK

8. Değeriniz	51
9. Ölümcül Çarpışma	57
10. Tanrı Unuttu mu?	63
11. Saygı ve Korku	71
12. Bulaşıcı İkiyüzlülük	77
13. Üç İmaj	83
14. Ebedi Kararlar	89

ÜÇÜNCÜ HAFTA: KARŞI KONULMAZ KUTSALLIK

15. İnsan Korkusu	97
16. Ayrıcalık Yanılgısı	103
17. Kötülükten Uzaklaşın	109
18. Kalıcılık	115
19. Kendinizi Arındırın	123
20. Gayretimiz	129
21. Arzu ve Güç	135

DÖRDÜNCÜ HAFTA: TANRI'NIN SÖZÜ'NE YANITIMIZ

22. Tanrı'nın Sözü'nden Titremek	143
23. Öncelik	151
24. Hiç Mantıklı Gelmiyor	157
25. Görünüşte Hiç Yararı Yok	163
26. Doğru Bir Acı	169
27. Tamamlandı	177
28. Vicdan Nasıl Dağlanır	185

BEŞİNCİ HAFTA: TANRI'YA YAKINLIK

29. Yakınlık Nerede Başlar	193
30. Değişik Bir İsa	201
31. Sizi Tanımadım	207
32. Rab'bin Sırrı	213
33. Olayın İçyüzü	219
34. Yüz Yüze	225
35. Dostlarımsınız	233

ALTINCI HAFTA: HAZİNENİN YARARLARI

36. O'nun Vaatlerini Yerine Getirmek	241
37. Tüm Korkuları Yok Eden Korku	247
38. Miras	253
39. En Önemli Şey	259
40. Başarılı Yaşam	267
41. İyi Bitirmek	273
42. Hazineyi Bulmak	279
<i>Ek: Tanrı'nın Yüceliğine Bakış</i>	<i>289</i>

BU KİTAP BOYUNCA NASIL YOL ALACAKSINIZ

Sevgili Okuyucu,

Bu herhangi bir mesaj değil; inanılırsa ve uygulanırsa, sizi sonsuza dek dönüştürecek bir yaşam mesajıdır. Buna güveniyorum, çünkü bu gerçekler hem benim hem de başka birçok kişinin hayatını değiştirdi. Ne zaman benden tavsiye istense –ister evlilik, isterse aile veya hizmetle ilgili olsun– hemen başvurduğum şey bu kitabın içeriğidir.

Önemi nedeniyle, bu mesajın nasıl sunulacağı üzerinde çok zaman ve dua harcanmıştır. Gündelik hayatlarımızın iniş çıkışlarını, hızlı temposunu ve programlarımızın yoğunluğunu göz önünde bulundurduğumda, bu gerçekleri ısırik büyüklüğünde parçalar haline getirme ve sunma ihtiyacı hissettim, böylece bu küçük parçaları derinlemesine düşünebileceksiniz.

İlk bakışta bunun bir günlük çalışma olduğunu düşünebilirsiniz, ama sizi temin ederim ki, değil. Açıklayayım. Günlük çalışmalar genellikle her gün için kısa, öz ve sistematik bir mesaja dönüşmeyen

farklı konulara sahiptir. Bu kitap bir günlük çalışma gibi görünse de, her gün esasen bir önceki günün konusu üzerine bina ediliyor ve normal bir kitap biçimi alıyor. Bunun avantajı, nasıl okuyacağınızı karar verebilmenizdir. Tercihiniz buyrsa, kesinlikle bir veya iki gün içinde okunabilir; ancak, ya altı haftalık (günde bir bölüm) ya da üç haftalık bir zaman (sabah bir bölüm ve akşam bir bölüm) diliminde okumanızı şiddetle tavsiye ederim.

Her bölümün sonunda, bölümün içeriğinden aldığınız bereketi derinleştirecek beş araç bulacaksınız – buna “Kişiselleştirme” adını vereceğiz ve bu kısım aşağıdakilerden oluşur:

1. Pasaj: Metnin içinde bulunan ya da o bölümün ana gövdesinde ortaya koyulmayan, ama sunulanları güçlendiren o günün mesajı için kritik önemde bir Kutsal Kitap pasajı ekleyeceğim. Bu pasajları ezberlemenizi öneriyorum.
2. Ana fikir: Bölümdeki mesajın önemini ortaya koyan ana bir düşüncedir. Tekrar görmek, etkinliğini güçlendirecek ve geri dönüp bölümü gözden geçirirken size hızlı bir referans verecektir.
3. Derin düşünce: Bu kritik önemdedir. Mezmur yazarı şöyle yazar, “Koşullarını derin derin düşünüyorum, yollarını izlerken” (Mezmur 119:15). Tanrı Sözü’nün şu anki durumumuza nasıl uyarlandığını zihnimizde döndürerek derin düşünürüz. Bunu yaptığımızda yollarımızın bereketli olacağı ve başarı elde edeceğimiz söylenir (bkz. Yeşu 1:8, Mezmur 1, ve 1. Timoteos 4:15).
4. Dua: Ayrıca bölümün öğretisini yansıtan bir dua da olacaktır. Tanrı’nın sesimizi duyması ve O’ndan bizi Sözü’ne göre değiştirmesini istememiz çok önemlidir.
5. Beyan: Sözlerimizin bizi ölüme de, yaşama da götürebildiğini okuyoruz (bkz. Özdeyişler 18:21). O’nun bizimle ilgili beyan ettiği şeyleri dile getirerek, ruhumuz, canımız ve bedenimiz O’nun bizim için isteğiyle uyumlu hale gelir ve bu istek bol yaşamı deneyim etmenin kanıtlanmış yoludur.

Bir kez daha, Tanrı'nın Sözü'ndeki gerçeklerin yüreğinize ve zihninize nüfuz etmesi için bu kitap üzerinde zaman geçirmenizi rica ediyorum. Önümüzdeki haftaları her gün bu gerçekler üzerinde durarak geçirmek, onların derinlere inmesine ve hayatınızda kök salmasına yardımcı olacaktır. Bunlar sadece kuru bilgiden fazlasıdır; Tanrımız'a yakınlaşmanın yoludur. Ayrıca bölümleri okumanızı ve yanınızda bir not defteri bulundurarak "Kişiselleştirme" noktalarını gözden geçirmenizi öneririm. Düşüncelerinizi ve dualarınızı her gün not defterinize yazın, böylece daha sonra geri döndüğünüzde Kutsal Ruh'un zihninize vahyettiği şeye başvurabilirsiniz.

Birkaç öneri daha: İlk olarak, akıllı telefonunuzla veya saatinizle bir bölümü okumanızın, "Kişiselleştirme"nin üzerinden geçmenizin ve not tutmanızın ne kadar sürdüğüne bakın. Acele etmeyin; bu bir yarış değil. Zaman tutmanın nedeni, birkaç bölümden sonra ortalama sürenize göre gelecekteki bölümler için akıllıca plan yapabilmenizdir.

İkinci olarak, bir alışkanlık geliştirmeye çalışın ve hiçbir şeyin her gün belirlediğiniz zamana müdahale etmesine izin vermeyin. Duam ve umudum Tanrı'nın son kırk yıldır içimde yaptığı şeyi, bu kitabın üzerinden geçerken sizin için de yapmasıdır.

Üçüncü olarak, bir mesaj her zaman ya onu öğrettiğimde ya da bir grup arkadaşımınla birlikte onu çalıştığımında en büyük bereketi sağlar. Bazı yakın arkadaşlar seçin ve onlarla birlikte çalışın. Bölümü kendi başınıza, sadece Kutsal Ruh'la birlikte tamamladıktan sonra, O'nun size gösterdiklerini paylaşmak için arkadaşlarınızla bir araya gelin. Bunu düzenli olarak yapın.

Tanrı Korkusu boyunca yolculuk ederken Tanrı'ya daha yakınlaşmanız için dua ediyorum. 1. bölüme atlamak yerine giriş kısmını okumanız önemlidir, çünkü yüreklerimizi ele alacağımız konuya açar. Ve kitabı bitirdiğinizde, imanınızın ve yaşamınızın kutsal Tanrı korkusuyla nasıl etkilendiğini sizden duymak isterim.

Sevgilerimle,
John Bevere

BU KİTAP BOYUNCA NASIL YOL ALACAKSINIZ

Not: Giriş bölümünü atlamamanız için sadece bir hatırlatma. İinize kutsal bir korku ekilmesini ve mesaja balıklama dalmanızı sağlayacak bir kıvılcım tutuştursun diye dua ediyorum.

GİRİŞ

Korku. İnsanlar yıllarca onu ortadan kaldırmak için çabaladılar. Birçoğu onu araştırdı, onunla savaştı ve etkisini hayatımızdan çıkarmak için seferberlikler yürüttü. Başkan Franklin D. Roosevelt'in ünlü sözü buna dikkat çekiyor: "Korkmamız gereken tek şey korkunun kendisidir." Tüm platformlardan gelen sesler, korkunun üstesinden gelmenin yollarını bulmamız gerektiğini haykırıyor ve tam da bunu yapmak için tasarlanmış yüzlerce kişisel gelişim kitabı bulabiliriz. 1980'lerin sonlarından itibaren her yerde insanlar üzerinde "Korku Yok" yazılı tişörtler giymeye başladılar. Hayatımızdaki tüm korkuları ortadan kaldırma arayışımızda kararlı görünüyoruz.

Bu seferberlik mantıklı, asil ve ihtiyatlı görünüyor; ve birçok cephede öyle olsa da, gerçek şu ki, *her korku kötü değildir*. Peki neden takıntılıyız? Bunun tüm korkuları "zararlı" etiketi altında büyük bir kategoride toplamaktan kaynaklandığına inanıyorum. Fakat bu varsayım doğru mu?

İlk olarak, mantıklı görünseler bile, gerçekten *yıkıcı korkular* olduğunu kabul etmek önemlidir. Tüm paramızı ve servetimizi kaybetmekten korkarsak, muhtemelen onlara takıntılı olacağız ve her şeyin üzerinde maddiyata bağlanarak cimri ve istifçi olacağız. Eşimizi kaybetmekten korkarsak, ona sıkıca tutunur veya her eyleminden şüpheleniriz. Her iki durum da kırgınlığa yol açar ve sonunda ilişkiye

GİRİŞ

zarar verir. Bir şeyleri kaçırma konusunda derin bir korkumuz varsa, bu durum yeni heyecanlar ve deneyimler aramamıza neden olabilir ve bu arayış sağlıklı bir topluluk, gerçek ilişki ve adanmışlığa eşlik eden esenliğe mal olacaktır. Çocuklarımızın güvenliği için korkarsak, muhtemelen onları sikar veya müsrif davranışları teşvik ederek büyümelerini engelleriz. Listenin sonu gelmez görünür.

Öte yandan, *yapıcı* korkular yararlı hikmet sağlar. Bir uçurumdan üç yüz metre aşağıya düşme korkusu bize uçurumun kenarına yaklaşmamak için hikmet verir. Boz ayıdan korkmak bize anne ayının yavrularını tehdit etmeme hikmetini verir. Üçüncü derece yanık korkusu bize sıcak bir fırından tepsiyi çıkarırken ellerimize koruyucu eldivenler giyme hikmeti verir.

Yine de, yapıcı korku, faydalı olmasına rağmen, aynı zamanda saptırılabilir ve hayatımızı daraltabilir. Kontrolsüz bırakılırsa, düşme korkusu bizi uçağa binmekten alıkoyabilir ve yere bağlı oluruz. Boz ayının neden olduğu dizginlenmemiş korku bizi ormanda keyifli bir yürüyüşten mahrum bırakabilir ve kendimizi yakma korkusu fırında pişmiş bir yemeğin tadını çıkarmamızı engelleyebilir.

Sormamız gereken asıl soru şudur: *En çok neden korkuyoruz?* Bu, yıkıcı korkuların nasıl yok edileceğine veya yapıcı korkuların nasıl yönetileceğine odaklanmaktan çok daha iyi bir soruşturmadır. Bu akıllıca bir sorudur ve eğer doğru bir şekilde cevaplanırsa, diğer tüm korkuları bakış açımıza sokar ve yaşamlarımızı geliştirir – hem şimdi hem de sonsuza dek. İyi ve tatmin edici bir hayata giden yolu aydınlatır. Kutsal Kitap'ın korku hakkında söyleyecek çok şeyi vardır ve yapı taşı şudur: RAB korkusudur bilginin temeli (Süleyman'ın Özdeyişleri 1:7) ve bu herhangi bir bilgelik değil, Tanrı'nın bilgeliğidir. Başlangıç için hiç de kötü bir yer değil.

Öyleyse şunu düşünün: Ya doğru hedeflenmiş korku bir *erdemse*? Ya Tanrı korkusu, O'nunla gerçek bir ilişkiye götüren paradoksal yolsa? Peki ya bu kutsal korku İsa izleyicilerinin yüzyıllar boyunca deneyimledikleri yaşam doluluğuna bizi gerçekten ulaştıran şeyse? Ya

bu korku diğer tüm korkuları, örneğin kendi işinizi kurma korkusunu, hükümetinizin ne yapacağı korkusunu, çocuklarınıza ne olacağı korkusunu, hastalık korkusunu, akıl hastalığına veya depresyona neden olan korkuyu (bu listenin sonu yoktur) ortadan kaldırıyorsa?

Yolculuğumuza başlarken, aşağıdaki dört gerçeği beyan etmeme izin verin:

1. Biz insanız ve korkarız.
2. Tanrı korkusu, birçoklarının hayal etmeye cesaret ettiğiinden çok daha derin, güzel ve yakındır.
3. Tanrı korkusu bütün yıkıcı korkuları yutar.
4. Tanrı korkusu iyi olan her şeyin başıdır.

Bazı insanlar haklı olarak Kutsal Kitap'ın bize yaklaşık 365 kez "korkmamamızı" söylediğini hatırlatacaktır ve böylece birçok imanlı Tanrı'nın korkmamızı istemediği sonucuna varır. Ancak bu ayetler *yıkıcı korkuya* atıfta bulunur. Ek olarak, Kutsal Kitap'ta bizi "Tanrı'dan korkmaya" teşvik eden yaklaşık 200 ayete işaret edebilirim. Ve işte talihsiz kısım: Hayatımızdaki her bir korkuyu (Tanrı'dan korkma erdemi dahil) ortadan kaldırmaya çalışma arayışımızda, imanımızın bu alanı incelenmemiş, denenmemiş ve yararsız bırakılmıştır.

Rab korkusu hayal edebileceğimizden daha görkemli, daha hayranlık uyandırıcı ve hatta daha sevinçlidir. Devam ettikçe, doğru yönlendirilmiş korkunun –özellikle de her şeyden çok Tanrı'dan korkma erdeminin– hayal ettiklerinizin ötesinde bir yaşama giden yolu nasıl açtığını göstermek istiyorum. Ve ancak o zaman hayatta karşılaştığımız her durumla cesaretle yüzleşebiliriz. Charles Spurgeon'un sözleriyle, "Tanrı korkusu, diğer tüm korkuların ölümüdür; kudretli bir aslan gibi, tüm diğer korkuları kovalar."

Umidum, bu kitabı okurken bu erdeme balıklama dalmanız, Tanrı korkusu hakkındaki önyargılardan arınmanız ve ayaklarımızı sağlam bir

GİRİŞ

zemine nasıl yerleştirdiğini keşfetmenizdir. Evet, kötölükten korkmayın – ama yanlış anlaşılan Rab’den korkma erdeminin hayatnızı çok güzel biçimde nasıl dönüştüreceğini keşfediniz.

Tanrımız’ın ne kadar müthiş olduğunu keşfederek başlayalım.

Buna “Tanrı Korkusu” diyeceğiz!

**KORKU
UYANDIRAN
TANRI**

BİRİNCİ HAFTA

RAB KORKUSU O'NUN HAZİNESİ,
SEÇME MÜCEVHERİDİR; SADECE
O'NU ÇOK SEVENLERE VERİLİR.

– JOHN BUNYAN

1 | TANRI'NIN HAZİNESİ

Ya size özünde tüm yaşamın anahtarı olan gizli bir erdem olduğu söylenirse? Varoluşunuzun amacının kilidini açar ve Yaratıcınız'ın varlığını, korumasını ve sağlayışını sağlar. Tüm asil karakterlerin köküdür, tüm mutluluğun temelidir ve karşılaşılabileceğiniz tüm koşullar için gerekli ayarlamaları sağlar. Bu erdemi sıkıca kucaklamak hayatınızı uzatabilir, şifa verebilir, başarı ve güvenlik sağlayabilir, bereketsizliği ortadan kaldırabilir ve asil bir mirası garanti edebilir.

Kulağa gerçek olamayacak kadar güzel mi geliyor? Merak ediyor olabilirsiniz, *Bu kitap kurgu mu?* Sizi temin ederim ki, değil –söylediğim şey gerçektir.

Bu gerçek sunulduğunda, çoğu kişi buna dudak bükerek “Böyle bir erdem yok!” diyebilir. Yine de yukarıdaki her vaat, şüphesiz şimdike kadar yaşamış en bilge insanlardan biri tarafından yazılmıştır ve dahası, bu sözleri Yaratıcımız'ın esinlemesi altında yazmıştır – ve O'nun sözleri yanılmazdır!

Ancak, Süleyman bu hayattan ayrılmadan önce, kaleme aldığı

mutluluktan uzaklaştı, çünkü yüreği bilgeliğinin Kaynağını terk etti ve sonuçta iyi yaşam yolundan saptı.

Hikâyesini kısaca anlatmama izin verin. Çocukken Süleyman bu erdemde eğitildi ve onu benimsedi. Asil karakterde güçlendi ve keskin bir sağduyu geliştirdi. Önderlik konusunda hızla mükemmelleşti ve sonunda milyonların üzerinde yönetici oldu. Tanrı'dan dilediği isteğin ardından, şaşırtıcı bir bilgiğe sahip oldu. Aslında, anlamadığı çok az şey vardı. Binlerce özdeyiş yazdı ve yüzlerce ezgi besteledi: "Lübnan sedir ağacından duvarlarda biten mercanköşkotuna kadar bütün ağaçlardan söz ettiği gibi, hayvanlar, kuşlar, sürüngenler ve balıklardan da söz edebiliyordu" (1. Krallar 4:33).

Bu bilge adam, daha önceden hiç görülmemiş ve o zamandan beri elde edilemeyen bir başarı, servet ve şöhet düzeyine ulaştı. Krallar, kraliçeler, elçiler ve üst düzey liderler onun huzurunda olmak, sağduyulu sözlerini işitmek, çalışanlarının mükemmelliğine ve birliğine tanık olmak ve ulusunun büyük gücünü ve zenginliğini sağlayan yeniliklere tanık olmak için uzak diyarlardan geleceklerdi. O kadar etkileyiciydi ki, bir kraliçe ziyaretinden önce duyduğu haberlere inanmadı. Ancak, onunla zaman geçirdikten sonra şöyle dedi, "Ama gelip kendi gözlerimle görünceye dek inanmamıştım. Bunların yarısı bile bana anlatılmadı. Bilgeliğin de, zenginliğin de duyduklarımdan kat kat fazla. Ne mutlu adamlarına! Ne mutlu sana hizmet eden görevlilere! Çünkü sürekli bilgeliğine tanık oluyorlar" (1. Krallar 10:7–8).

Okuduklarımızdan, önderlik ettiği insanların mutlu ve yaptıkları işlerde verimli olduğunu görüyoruz. Yoksulluk yoktu; Krallığındaki her ailenin kendi evi ve bahçesi vardı. Tanrı Sözü, halkın "yiyip içip sevinç içinde yaşadığını" bildirir (1. Krallar 4:20). Huzur ve güven içinde yaşadılar.

Ancak zaman geçtikçe, bu büyük önder sonunda başarılarının ardında yatan gerçekten uzaklaştı. Kendi gözünde bilge oldu ve artık bu erdemin bilgeliğine kulak vermenin gerekli olmadığını düşündü. Yolunu kaybetti ve sonunda içi acılıkla dolu, alaycı bir adam oldu. Yanlış yargısı nedeniyle acı çeken tek kişi o değildi – önderlik ettiği insanlar da bundan payını aldı.

Onun için hayat anlamsızlaştı. “Her şey yorucu, sözcüklerle anlatılamayacak kadar. Göz görmekle doymuyor, kulak işitmekle dolmuyor” ve “Önce ne olduysa, yine olacak. Önce ne yapıldıysa, yine yapılacak. Güneşin altında yeni bir şey yok” gibi kötümser beyanlarda bulundu. Daha da dramatik olarak “Ölüm günü doğum gününden iyidir” ve “Eğri olan doğrultulamaz, eksik olan sayılamaz” gibi ifadeler kullandı. Aslında, hayatın anlamsız varoluşunu tasvir eden bir kitap yazdı; ona göre her şey boştu. Bu adam, görece kısa bir süre içinde, başarının en yüksek doruklarından, bariz bir karamsarlığın en derin girintilerine düştü. Günümüzde birçok psikolog onu ciddi bir manik depresyon vakası olarak değerlendirirdi. Bir adam nasıl bu kadar aşırı uçlara savrulabilirdi?

İyi haber şu: Onun hikâyesi umutsuzluğun derinliklerinde bitmiyor. Sonunda hayatın en önemli erdemine geri döndü. Kasvetli kitabını yazmak için kaç ay ya da kaç yıl harcadığını bilmiyoruz, ancak son bölüm onun şifa bulduğuna dair bir fikir veriyor. Yedi kere şu ya da bu biçimde “Seni yaratanı anımsa” diye yazar ve son sözleri şöyledir:

Her şey duyuldu, sonuç şu:

Tanrı'ya saygı göster, buyruklarını yerine getir,

Çünkü her insanın görevi budur.

(Vaiz 12:13)

Değerli erdem, Tanrı'ya saygı göstermek, yani Tanrı korkusundan başka bir şey değildir. Yazar, yani Kral Süleyman, bunun tatmin edici, bol bir yaşamın ön koşulu olduğunu ilan eder. Kutsal Yazılar'da şöyle okuruz: “Kim RAB'den korkarsa, RAB ona seçeceği yolu gösterir” (Mezmun 25:12). Bu yolu bulan azdır, çünkü ne yazık ki, birçok kişi Kral Süleyman'ın karanlık saatlerinde yaptığı gibi, kendi bilgeliklerinin başarı ve mutluluk getireceğine inanır. Kutsal korkuysa bizi Yaraticımız'ın bilgeliğine bağlı tutar – bizi neyin geliştirdiğini ve bizi neyin bozduğunu bilen tek Kişi O'dur.

Kutsal korkunun önemi, diğer tüm erdemleri o kadar aşar ki, Kutsal Yazılar'da RAB korkusunun İsa'nın hoşuna gittiği (Yeşaya 11:3) ve “halkın hazinesi” (Yeşaya 33:6) olduğu açıklanır. Durun ve bir an için bunu düşünün: Yüce Tanrı'nın hoşuna gider ve halkın hazinesidir.

Şaşırtıcı! Kısa bir süre sonra bu şaşırtıcı gerçekliğin daha derinlerine ineceğiz, ama önce Kral Süleyman'a geri dönelim.

Neden bu mesajı onun başarısı, başarısızlığı ve nihai iyileşmesi ile açtım? Hizmetimin ilk yıllarında, bilge bir önder, onlarca yıldır yüreğimde sakladığım dikkat çekici bir söz söyledi. "Sicili mükemmel birini bir yetki konumuna yükseltmekten kaçınmayı genel bir ilke haline getirdim" dedi.

Nedeni sorulduğunda, "Bir insanın karakterini her şeyden daha çok başarısızlığa verdikleri tepkiden öğreniyorum. Sorumluluk sahibi oldular mı, tövbe ettiler mi ve deneyimden büyüdüler mi? Yoksa davranışlarını haklı çıkarıp suçu bir başkasına mı attılar? Bu davranış sorumluluk için uygun olup olmadığını gösterir." Bundan öğrendiğim şey şu oldu: *Her şeyden çok değer verdiği şeyin bilgelik olup olmadığını gösterir.*

Süleyman, Kutsal Ruh'un esini altında öğretmiş olmasına rağmen, Tanrı korkusunun değerini tam olarak anlamamıştı! Bu nedenle, ondan uzaklaşması mümkün oldu. Düşüşünden önce, Tanrı korkusu *hoşuna gitmedi* ya da onun *hazinesi* değildi; amacı ve eylemleri için sarsılmaz bir temel değildi. Tökezlediğinde, akılsızlık ettiğinde ve sonunda iyileştiğinde, Tanrı korkusunun gücünün büyüklüğünü tam olarak kavradı.

Benzer bir ışıkta, Elçi Pavlus şöyle yazmıştır:

Müjde'yi başkalarına duyurduktan sonra kendim reddedilmemek için bedenime eziyet çektiğim onu köle ediyorum. (1. Korintliler 9:27)

Pavlus, Tanrı'nın Ruhu tarafından kendisine emanet edilen bilgeliğe değer vermenin ve Kral Süleyman'la aynı trajik hatayı yapmamanın önemini anlamıştı. İnsanları özgürleştirmek için Tanrı'nın antlaşmasının gizli gerçekleri ona ifşa edildi, ancak eğer Tanrı korkusunu paha biçilmez görmezse ve ona sıkıca yapışmazsa, o da umutsuz bir alaycı haline gelerek uygunsuz, onaylanmamış ve sahte biri olarak reddedilecekti.

Tanrı korkusunu en değerli hazinemiz olarak benimsemek, gerçeğe bağlı kalmamız için bizi güçlendirir ve bunu yaparken, bizi bereketlerle dolu olan yaşam yolunda tutar.

Çoğu kişinin korkuyu zararlı veya zarar verici gördüğü bir çağda, RAB korkusunu yararlı ve değerli bir erdem olarak ilan etmek mantıksız görünmektedir. Ancak, Kutsal Yazılar'ın yetkisine dayanarak, sizi temin ederim ki, onu kucakladığımızda, yaşam yolunda kalmak için güçleneceğiz. Burada Tanrı ile gerçek yakınlığı ve yaşamı değiştiren bereketleri deneyimleyeceğiz ve bunların en büyüklerinden biri İsa Mesih'in benzeyişine dönüşmemizdir. Öyleyse Tanrı korkusunu keşfetme yolculuğumuza başlayalım.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Yaşadığınız sürenin güvencesi O’dur. Bol bol kurtuluş, bilgi ve bilgelik sağlayacak. Halkın hazinesi RAB korkusudur” (Yeşaya 33:6).

Ana fikir: Kutsal korku Tanrı'nın hazinesidir ve bizim hazinemiz olmalıdır.

Derin Düşünce: Kutsal korkuya değer vermek pratik olarak neye benziyor? Buna nasıl yaklaşmalıyım? Bunu nasıl ele almalıyım? Onu nasıl kaybetmem?

Dua: Sevgili Göksel Baba, RAB korkusunu keşfetme yolculuğunda, onu tanımayı, onunla yaşamayı ve ondan zevk almayı diliyorum. RAB korkusu benim hazinem olsun. Senin gözünde iyi olan, tatminkâr ve başarılı bir hayat sürmem için bana gereken bilgeliği ve bilgiyi versin. Ayrıca, benim için değerli olanlar aydınlansın ve benimle ilişkide olan herkes onun değerini anlasın. Bunu Rabbim ve Kurtarıcım İsa Mesih'in adıyla istiyorum. Amin.

Beyan: Kutsal korkuya hayatın en büyük hazinesi olarak değer vermeyi seçiyorum ve bunu yaparken iyi yaşam yolunda kalmak için güçleneceğim.

TANRI'DAN KORKUN,
AMA O'NDAN ÜRKMEYİN.

– J. A. SPENDER

2 | ÇELİŞEN KORKULAR

1994 yazında, Güneydoğu Amerika’da bir kilise konferansında hizmet etmem istendi. İki yıl önce, dünyaca ünlü bir müjdecinin önderlik ettiği dört haftalık güçlü bir uyanışın yaşandığı büyük bir topluluktu. Ruhsal uyanış Tanrı’nın iyiliğini, sevgisini ve sevincini vurguladı; birçok hayatı güzel bir şekilde etkiledi. Ama ne yazık ki, kilise uyanış deneyimine takılı kaldı ve Tanrı’nın yüreğini tanımakta ilerlemeye devam etmedi. Özetle takıntılı ve dengesiz hale gelmişlerdi.

O zamanlar, kutsal korkuyu keşfetme yolculuğundaydım. Önemi görebiliyordum, ama hâlâ onu öğrenmeye çalışıyordum ve bu nedenle topluluk önünde paylaşmaktan çekiniyordum. Yine de, bu endişeyi bir kenara bırakma ve ilk akşam toplantısında RAB korkusu üzerinde hizmet etme ihtiyacını kuvvetle hissettim.

Platforma çıktım ve sınırlı anlayışımla topluluğa konuşmaya başladım. İnsanların yüzlerinde boş bakışlarla bana bakmaları, tamamen tepkisiz kalmaları kendime olan güvenimi yaraladı. Sözlerim sağır kulaklara düşüyor gibiydi. Haklıydım ve bunun nedenini yakında öğrenecektim.

Ertesi akşam tapınmadan sonra baş pastör, rutin bir tanıtım olacağını düşündüğüm bir açılış konuşması için platforma çıktı, ama durum böyle değildi. On beş dakika boyunca önceki akşam konuştuğum şeyleri düzeltti. Kendinden emin bir şekilde, “RAB korkusu yalnızca Eski Antlaşma zamanları için geçerlidir, ancak Hristiyanlar olarak bize ‘korkaklık ruhu’ verilmedi” diyerek 2. Timoteos 1:7’ye atıfta bulundu.

Ön sırada tamamen şok olmuş bir şekilde oturdum ve bir kâbusun ortasında olduğumu hissettim. Konuşmasını uzattıkça, durum daha da rahatsız edici hale geldi. Şöyle devam etti: “Yeni Antlaşma’da bize şöyle denir: ‘Sevgide korku yoktur. Tersine, yetkin sevgi korkuyu siler atar’ (1. Yuhanna 4:18). Bu yüzden John’un dün akşam öğrettiği şey yanlıştır ve ben sizi bundan korumak istiyorum.” Mesajımı ayrıntılı bir şekilde düzeltmesi birkaç dakika daha devam etti.

Bitirdikten sonra, sürpriz bir şekilde, beni hizmet etmem için yeniden platforma davet etti. Ayağa kalktığımı ve içimden şöyle düşündüğümü hatırlıyorum, *Az önce söylediklerinden sonra bu insanlara nasıl hizmet edebilirim? Bu olamaz.* Ama işte oluyordu ve yapmak istediğim tek şey oradan bir an önce uzaklaşmak olmasına rağmen, kendimi hemen toparlamak zorunda kaldım. Konferansa katılan insanlara yaşam veren bir mesaj vermek şöyle dursun, düşüncelerimi düzene sokmam bile zordu.

Konuşurken zihnim pastörün söylediklerine dönüp durdu; sözlerini aklımdan silip atamadım. Bu deneyim hem gerçeküstü hem de korkunçtu. Konu üzerinde kalmaya çalışırken düşüncelerimi birkaç kez dizginlemek zorunda kaldım. İçimden yükselen seslere karşı savaştım: *Unut gitsin, konuşmayı bırak ve buradan çık.* Perişan haldeydim. Kısa bir mesajın ardından, hizmeti ona devrettim ve hızla otele döndüm. Bütünüyle şaşkın ve dışlanmış hissederek yatağa gittim.

Ertesi sabah, otelimizin yakınında sessiz bir şantiye buldum; şantiyede işçiler yoktu. Tanrı’nın yönlendirişi için içtenlikle dua ettim. Samimiyetle sordum, “Rab, kiliseni incittim mi? Doğru olmayan bir şey mi öğrettim? Halkını esaret altına mı soktum?”

Bir süre daha devam ettim ve dua ettikçe sözlerim değişmeye

başladı. O akşamki mesajımdan şüphe etmeyi bıraktım ve kendimi tutkuyla kutsal korkuyu daha iyi anlamak isterken buldum. Yüreğimin derinliklerinden gelen bir yakarıştı ve olanlara şaşırımdım. Tanrı'nın hoşnutsuzluğunu değil, yaptığım şeyden duyduğu sevinci hissettim. Yeni Antlaşma'da Tanrı korkusuyla ilgili çok sayıda pasajı anımsamaya başladım. Bir süre sonra kendimi artık şaşkın değil, şimdi yüksek ve tutkulu bir sesle yakarıırken buldum, "Baba, Tanrı korkusunu bilmek istiyorum, içinde yürümek istiyorum!"

Yeni Antlaşma yazarları, pastörün alıntılıdığı ayetleri yazdılar, ancak başkalarını da kaleme aldılar:

- Elçi Pavlus şöyle yazar, " ... ama özellikle aranızda olmadığım şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın" (Filipililer 2:12).
- Bir kez daha, şu talimatı verir, "Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim" (2. Korintliler 7:1).
- İbraniler Mektubu'nun yazarı şöyle der, "Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapınalım" (İbraniler 12:28).
- Elçi Petrus şöyle yazar, "Kimseyi kayırmadan, kişiyi yaptıklarına bakarak yargılayan Tanrı'yı Baba diye çağırdığınıza göre, gurbeti andıran bu dünyadaki zamanınızı Tanrı korkusuyla geçirin" (1. Petrus 1:17).
- Elçi Yahuda şunu beyan eder, "Kimine de korkuyla merhamet edin" (Yahuda 23. ayet).
- Ve İsa bize şöyle söyler, "Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun" (Matta 10:28).

Ayetlere devam edebilirim ve ilerledikçe kesinlikle devam edeceğim, ama umarım konuyu anlamışsınızdır: *Kutsal korku* Yeni Antlaşma'nın bir gerçeğidir. Bunlar, Rab'in dua ederken yüreğime getirdiği pasajlardan sadece birkaçıdır.

O sabah pastörün “korkaklık ruhu” ile “RAB korkusunu” birbiriyle karıştırdığını fark ettim. Arada çok büyük bir fark vardır ve Musa’nın İsrail halkını Tanrı ile buluşmaları için Sina Dağı’na götürdüğü zaman bu fark görülür.

Tüm halk geldiğinde, Musa ilk özel buluşma için dağa çıkar. Her Şeye Gücü Yeten Tanrı, sağladığı kudretli kurtuluşun ardındaki amacı açıklar:

Musa Tanrı’nın huzuruna çıktı. RAB dağdan kendisine seslendi: “Yakup soyuna, İsrail halkına şöyle diyeceksin: Mısırlılar’a ne yaptığımı, sizi nasıl kartal kanatları üzerinde taşıyarak yanıma getirdiğimi gördünüz.” (Mısır’dan Çıkış 19:3-4)

Tanrı’nın halkını kudretle kurtarmasının başlıca nedeni, *tüm insanları* yanına getirmektir. Onları özledi ve tıpkı Musa gibi O’nu tanıyabilmeleri için bir buluşma istedi. Ancak, üç gün sonra, Tanrı kendisini tanıtmak için dağa indiğinde, insanlar hızla geri çekilerek tepki gösterirler. Dehşet içinde Musa’ya haykırırlar: “Bizimle sen konuş, dinleyelim. Ama Tanrı konuşmasın, yoksa ölürüz” (Mısır’dan Çıkış 20:19). Onları yatıştırmak için liderleri şöyle cevap verir: “Korkmayın! Tanrı sizi denemek için geldi; Tanrı korkusu üzerinizde olsun, günah işlemeyesiniz diye” (Mısır’dan Çıkış 20:20).

İlk bakışta Musa’nın kendisiyle çeliştiği görülüyor: “Korkmayın”, çünkü Tanrı korkusu üzerinizde olsun” diye geldi. Burada iki farklı kişi mi konuşuyor? Cevap hayır. Musa sadece “Tanrı’dan ürkmek” ile “Tanrı korkusuna” sahip olmak arasında ayırım yapmaktadır. Arada büyük bir fark var.

Tanrı’dan ürken birinin saklayacak bir şeyleri vardır. Hatırlayın, Adem günah işlediğinde, o ve Havva Rab’bin huzurundan saklandılar. Tepkileri onlara özgü değildi; benzer davranışsal tepkileri Kutsal Yazılar’ın her yerinde karanlığa girenlerde görürüz.

Ancak Tanrı’dan korkan kişinin saklayacak hiçbir şeyi yoktur. Tanrı’dan uzak olmaktan korkar. Bu korku halk geri çekilirken, Musa’nın Tanrı’ya yaklaşmasında görülür. Tanrı’dan korkan kişi içinden, “Günah çizgisine en çok ne kadar yaklaşabilirim ve içine düşmem?” demez. Hayır, “Tanrı’ya çok yakın olmak istiyorum ve o çizgiden o kadar uzağım ki, artık onu göremiyorum bile” der.

Öyleyse, kutsal korkunun ne olduğunu tanımlamadan ve bereketlerini tartışmadan önce, ilk olarak ne olmadığını açıklığa kavuşturalım. *Tanrı'dan ürkmek ve bu nedenle O'ndan geri çekilmek değildir.* Ürktüğümüz biriyle yakınlığın tadını nasıl çıkarabiliriz? O'ndan uzaklaşmamız O'nun arzuladığı şeyin tam tersidir. Mezmurlar'da şöyle okuruz: “Ya RAB, içimden bir ses duydum: ‘Yüzümü ara!’ dedin, işte yüzünü arıyorum” (Mezmun 27:8). Yakınlık çağrısını duyuyor musunuz? O'na yaklaşmanızı, etkileşimde bulunmanızı, birlikte gülmenizi, birlikte paylaşmanızı ve birlikte yaşamamanızı istiyor. Mezmur yazarı ayrıca şöyle yazar: “RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını” (25:14). Kesin gerçek şudur: Tanrı sizinle yakın ve samimi olmak ister. Bu yüzden şundan emin olun ki, kutsal korku yakınlığı söndürmez; tam tersini yapar – Tanrı ile etkileşimimizi geliştirir.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Musa, ‘Korkmayın!’ diye karşılık verdi, “Tanrı sizi denemek için geldi; Tanrı korkusu üzerinizde olsun, günah işlemeyesiniz diye” (Mısır'dan Çıkış 20:20).

Ana fikir: Kutsal korku, Tanrı'dan ürkmek ve böylece O'ndan geri çekilmemektir. O'ndan uzak olmaktan dehşete düşmektir.

Derin düşünce: Tanrı'nın İsrail'i Mısır'dan kurtarmasının asıl amacı neydi? Tanrı'nın beni dünyanın bağlarına tutsaklıktan kurtarmasının asıl amacı nedir?

Dua: Sevgili Göksel Baba, Rabbim İsa Mesih aracılığıyla beni korkaklık ruhundan kurtardığın için teşekkür ederim. Sana karşı günah işlemeyeyim diye içime kutsal korku aşılamanı istiyorum, çünkü günah seninle arzuladığımız yakınlığa zarar vermektedir. Bunu İsa'nın adıyla istiyorum. Amin.

Beyan: Tanrı beni O'nunla yakın olmaya çağırdı; bu yüzden Tanrı'dan ürkmüyorum, ama günah işlemek için O'ndan korkmayı arzuluyorum.

TANRI'DAN KORKMAK,
AKIL SAHİBİ YARATIKLARIN
İLK VE EN BÜYÜK
GÖREVLERİNDEN BİRİDİR.

– CHARLES INGLIS

3 | KUTSAL KORKU NEDİR?

Kutsal korkuyu tek bir cümlede, paragrafta veya bölümde tanımlamak imkânsızdır. Bu, Tanrı'nın sevgisinin tüm boyutunu aynı alanda açıklamaya çalışmaktan farklı değildir. Bölümler geçecek ve o zaman bile, anlayışımızda yetkin olmaktan uzak olacağız. Aslında, sonsuzluk boyunca hem kutsal sevginin hem de kutsal korkunun derinliklerini keşfetmeye devam edeceğimize inanıyorum.

Bununla birlikte, kutsal korkunun tanımının genel bir taslağını sunmama izin verin. Size bir boyama kitabı ve boya kalemi verildiği çocukluk çağınızı hatırlayın. Kitabı açtınız, bir sayfa seçtiniz ve boyanmayı bekleyen bir çizim buldunuz. Benzer şekilde, bu bölüm bize sınırları verecek, ancak kitabın geri kalanında sınırların içini boyamaya çalışacağız. Sadece bu bölümü okusaydınız, kutsal korku hakkında geniş bir fikir edinirdiniz, ancak dönüşümsel gerçeklerini kaçırdınız.

Önceki bölümde, Rab korkusunun bizi Tanrı'nın huzurundan uzaklaştırmadığını, ama bunun tam tersini yaptığını belirttik. İyi ve

harika bir korku bizi O'na yaklaştırır ve devam etmeden önce bu sağlam temeli atmak büyük önem taşır.

Bazıları Rab korkusunun sadece Tanrı'ya saygıyla tapınmak anlamına geldiğini söyler. Bu sözleri kürsülerde, sohbetlerde ve birlikte yemek yediğim tanınmış hizmetkârlardan duydum. Bu tanım bir başlangıç olsa da, resmin bütününden uzaktır. Bu, yalnızca Tanrı'nın sevgisini sadece "sabırlı ve şefkatli" olarak tanımlamaya benzer (1. Korintliler 13:4). Ama tanımı bu kadarla bırakırsak, yetersiz kalır ve hedefi tamamen ıskalarız.

Lisa ve ben kırklı yaşlarımızın başındayken, saygın bir liderin damadı kurduğu şirkete yatırım yapma fırsatından bahsetmek için evimizi ziyaret etti. Birkaç saatliğine buluştuk ve bize gösterdiği şefkati ve sabrı çok net hatırlıyorum. Davranışlarını gözlemleyediniz, siz de onun sevgi dolu bir adam olduğunu onayladınız. Ancak, birkaç gün dua ettikten sonra, Lisa ve ben bu yatırımı yapmaya yönlendirilmedik. Şimdi, yıllar sonra, buraya yatırım yapmadığımız için mutluyum, çünkü büyük bir saadet zinciri oluşturma suçundan mahkûm olup uzun yıllar cezaevinde kaldı.

Adam sabırlı ve nazik miydi? Kesinlikle. Peki, sevgide mi yürüyordu? Kesinlikle hayır. Neden? Çünkü Kutsal Yazılar bize, "Tanrı'yı sevmek O'nun buyruklarını yerine getirmek demektir" der (1. Yuhanna 5:3). Çalmak bencilcedir ve Tanrı'nın sevgi buyruğunu çiğner (Efesliler 4:28). Bir çocuk tacizcisi sabırlı ve hatta nazik olabilir, aynı zamanda genç bir insanın hayatını mahvedebilir. O çocuğu seviyor mu? Tabii ki hayır!

Aynı şekilde, kutsal korkuyu sadece saygılı tapınmayla sınırlamak, işin özünü kaçırmamıza ve yanıltılmamıza neden olabilir. Öyleyse taslağı hazırlayalım ve sonra öğretilerle, Kutsal Yazılar'dan örneklerle ve önümüzdeki bölümlerdeki hikâyelerle renkleri ekleyeceğiz. Başlamadan önce, kutsal korkuyu tanımlarken korkutucu olabilecek kelimeler duyacağınız konusunda sizi uarmak istiyorum, ancak sizi temin ederim ki, bunun tersi doğrudur. Mesajın bütününe odaklanın ve kutsal korkunun, bizi derinden önemseyen ve özleyen Yaratıcımız'dan bir sevgi ve koruma armağanı olduğunu keşfedeceksiniz.

Başlamak için elimizde birçok Yeni Antlaşma ayeti var, ancak aşağıdaki genel resmi ortaya koyduğuna inanıyorum:

Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapıyalım. Çünkü Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir. (İbraniler 12:28-29)

Yakından bakarsanız, belirtilen iki terim olduğunu göreceksiniz: *saygı* ve (*tanrısal*) *korku*. Bu hemen gösterir ki, tanrısal korku sadece saygıyla sınırlandırılmaz; aksi takdirde, yazar sadece ikinci terimle kendini tekrar ediyor olurdu. Bunlar sadece Türkçede değil, aynı zamanda Grekçede de iki farklı kelimedir: *aidos* ve *eulábeia*.

Saygı, ilk Grekçe kelimenin mükemmel bir çevirisidir. *Tam Sözcük Çalışması Sözlüğü*, buradaki saygıyı “derin ve hayranlık uyandıran hürmet” olarak tanımlar. Bu tanıma seviyorum; bunu düşünmek için üzerinde durmak anlayışımızı başka bir seviyeye taşır!

İkinci terim olan *korku* ise *huşu* anlamını taşır. *Huşu*'nun tanımı için Noah Webster sözlüğünün orijinal 1828 baskısına baktım. İşte bulduğum şey: “Yüreği ürperme ve korku ile dolu olarak Tanrı'ya boyun eğmek; korku, hürmet ve dehşet ile etkilenmek.” *Korku* ve *dehşet* sözcükleri karşısında telaşlanmayın. Grekçe sözlükte de bu kelimeler kullanılmasına rağmen, kutsal korkunun itici değil, çekici etkiye sahip olduğunu unutmayın. Öyleyse sormalıyız: Bu sözlerin olumlu ve sağlıklı bir yönü var mı? Kutsal Yazılar'ın bu yönü gösterdiğine inanıyorum ve daha sonra rengi eklediğimizde bunu göreceğiz.

Tanımlarımızı listeleyerek başlayalım. Tanrı'dan korkmak, O'na *saygı duymak* ve O'nun karşısında *huşu* içinde olmaktır.

Tanrı'dan korkmak, O'nu kutsal saymaktır. Kutsal saymak, “büyük hürmet duymak” olarak tanımlanır.

Tanrı'dan korkmak, O'na herkesten ve her şeyden çok saygı duymak, hürmet etmek, onur vermek, hayranlık duymaktır.

Tanrı'dan korktuğumuzda, O'nun yüreğini paylaşıyoruz. O'nun sevdiği şeyi sever ve O'nun nefret ettiği şeyden nefret ederiz. (Dikkat edin, O'nun nefret ettiği şeyden “hoşlanmamak” değil, nefret ettiği şeyden “nefret etmektir”). O'nun için önemli olan bizim için önemli hale gelir. O'nun için o

kadar önemli olmayan şey bizim için de o kadar önemli olmaz.

Tanrı'dan korkmak, günden nefret etmektir.

Tanrı'dan korkmak, haksızlıktan nefret etmektir.

Tanrı'dan korkmak, her anlamda kötülükten uzaklaşmaktır – düşüncede, sözde ve eylemde. Aldatıcı konuşmaktan kaçınmaktır. Kişinin yüreğine ve düşüncelerine uygun düşmeyen bir şey söylememek veya böyle bir görünüme bürünmemektir. Dışa dönük davranışlarımızı içsel düşüncelerimiz, güdülerimiz ve inançlarımızla uyumlu tutar.

Tanrı'dan korkmak, Tanrı'nın ve insanların önünde gerçek bir alçakgönüllülükle yaşamaktır.

Tanrı'dan korkmak, O'na hak ettiği övgüyü, hayranlığı, şükür ve tapınmayı vermektir.

Tanrı'dan korkmak, O'na ait olan her şeyi O'na vermektir.

Tanrı'dan korkmak, O'nun önünde hayret ve huşu içinde titremektir. O'nun Sözü'ne ve varlığına tüm dikkatimizi vermektir.

Tanrı'dan korkmak, O'na itaat etmektir. Bu sadece bir arzu değil, bedeli ne olursa olsun O'nun isteğini yerine getirmeye kararlı içsel bir güçtür. Hevesle, istekle ve derhal itaat ederiz –bir yarar görmesek veya mantıklı gelmesek bile– ve itaati sonuna kadar getiririz.

Tanrı'dan korkmak, her türlü şikâyetten, söylenmekten veya homurdanmaktan kaçınmaktır.

Tanrı'dan korkmak, O'nun doğrudan ve devrettiği yetkisine saygı duymak, onurlandırmak ve boyun eğmektir. Aynı zamanda, O'nun atadığı otoriteye itaat etmektir ve bunun tek istisnası, otoritenin bize günah işlememizi söylemesidir.

Rab korkusu niyetlerimizi, düşüncelerimizi, sözlerimizi ve eylemlerimizi şekillendirir.

Şimdi kutsal korkunun yararlarını kısmen listeleyelim. Tanrı korkusunda yaşayanlara verilen birçok Kutsal Kitap vaadinden bazıları şunlardır:

Rab korkusu, Tanrı ile yakın bir ilişkinin başlangıç noktasıdır. O'nun dostları oluruz ve sırlarını bize açıklar.

Rab korkusu bilgeliğin, anlayışın ve bilginin başlangıcıdır. Öngörü ve net tanrısal yön verir.

Rab korkusu, kurtuluşumuzda olgunlaşmak ve İsa'nın benzerliğine değişip dönüşmektir.

Rab korkusu paktır; yaşamlarımızda gerçek kutsallık üretir.

Rab korkusunda kalmak, sonsuz mirası güvence altına almaktır.

Rab korkusu güven, korkusuzluk ve güvenlik sağlar. İnsan korkusu da dahil olmak üzere diğer tüm korkuları siler.

Rab korkusu bize kimlik verir, bizi verimli kılar ve çoğalmamız için güçlendirir.

Rab korkusu meleklerin yardımını, arzuların tatminini, kalıcı başarı, asalet, etkinlik, uzun ömür, üretken günleri, yaşama sevinci, mutluluk, verilen emekten zevk alma, bedenimiz için şifa ve çok daha fazlasını sağlar.

Rab korkusu sonsuza dek sürer – asla tükenmez. Rab korkusu, Göksel Babamız'dan değerli bir armağandır.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Böylece sarsılmaz bir egemenliğe kavuştuğumuz için minnettar olalım. Öyle ki, Tanrı'yı hoşnut edecek biçimde saygı ve korkuyla tapıyalım. Çünkü Tanrımız yakıp yok eden bir ateştir” (İbraniler 12:28-29).

Ana fikir: Rab korkusu, Tanrı'nın sevdiği şeyi sevmek ve O'nun nefret ettiği şeyden nefret etmektir. O'nun için önemli olan bizim için önemli hale gelir. O'nun için o kadar önemli olmayan şey bizim için de o kadar önemli olmaz.

Derin düşünce: Benim için pratik bakımdan Tanrı'ya herkesten ve her şeyden çok saygı duymak, hürmet etmek, onur vermek, hayranlık duymak nasıl görünür?

KORKU UYANDIRAN TANRI

Dua: Sevgili Göksel Baba, lütfen adından, Sözü'nden, varlığından ve olduğun her şeyden nasıl korkacağımı bana öğret. Kutsal korkuyu seveyim ve ondan zevk alayım. Kutsal Ruh, bu yolculuğa devam ederken, Tanrı'nın yollarını bana öğret ve içime işle; okuduklarım sadece bilgilendirme amaçlı olmasın, ama bu sözler yaşamımı Rabbim İsa Mesih'in benzeyişine dönüştürsün. Bütün bunları İsa'nın adıyla istiyorum. Amin.

Beyan: Sözlerim ve yüreğimdeki düşünceler Tanrı'nın gözünde makbul olsun.

O'NUN TÜM KARAKTERİ BİZİM
SAYGIMIZI EMREDER, ÇÜNKÜ SON
DERECE KUTSALDIR. O'NUN ADI
ASLA SAYGISIZCA ANILMAMASI,
İÇTEN BİR DÜŞÜNCE VE YÜREK
SECDESİ OLMAKSIZIN ASLA AĞZA
ALINMAMASI GEREKEN BİR
HUŞU SÖZÜDÜR.

– C. H. SPURGEON

4 | TANRI'NIN SOMUT VARLIĞI

Daha önce de belirtildiği gibi, Tanrı korkusu mantığa aykırı görünür. *Korku* kelimesini duyduğumuzda, zihnimiz onu kötü, hatta zarar verici bir durumla ilişkilendirir. Ama sizi temin ederim ki, Tanrı korkusu aslında evrendeki herhangi bir varlık için mevcut olan en büyük güven, rahatlık ve koruma gücüdür. Bu gerçeği yolculuğumuzda ilerledikçe keşfedeceğiz. Ama önce, kutsal korku iki ana kategoriye ayrılabilir:

1. *Tanrı'nın varlığında titremek*
2. *O'nun sözünden titremek*

Her ikisini de tartışacağız, ancak ilkini vurgulayarak başlayalım. Mezmur yazarı “Kutsallar topluluğunda Tanrı korku uyandırır, çevresindekilerin hepsinden ulu ve müthiştir” (Mezmur 89:7) diye bildirir. Tanrı'nın “korku uyandırdığına” dikkat edin. İşte kesin bir gerçek: Tanrı'nın harika varlığını, O'nun saygı görmediği ve korkulmadığı bir ortamda asla bulamazsınız.

Bu benim için Ocak 1997’de gerçek oldu. Brezilya’nın başkentinde düzenlenen ulusal bir konferansta konuşmam istenmişti. Bu büyük ülkeye ilk defa seyahat etmekten büyük mutluluk duydum.

Uçak sabahın erken saatlerinde Brezilya’ya indi ve dua etmek, hazırlanmak ve odamda dinlenmek için bir günüm vardı. O akşam, arabayla salona giderken biz daha oraya varmadan sokak boyunca sıralanmış sayısız araç fark ettim. Beklendiği gibi otopark doluydu ve bu konferansa katılımın yüksek olacağına işaretledi.

Salona götürüldüm ve birkaç liderle görüştüğümde sonra doğrudan platforma gittim. Binlerce tutkulu imanlıyla birlikte tapınacağımı düşündüğüm için çok mutluydum. Ancak, heyecanım uzun sürmedi, çünkü kısa süre sonra ortamda Tanrı’nın varlığının bulunmadığını fark ettim. Şaşkına dönmüştüm; bu bir imanlılar konferansıydı ve tapınma grubu ülkenin en iyilerindendi. Öyleyse neden O’nun varlığını hissetmiyordum?

Devam etmeden önce, Tanrı’nın varlığı hakkında birkaç şeyi açıklığa kavuşturamama izin verin. Kutsal Yazılar’da Tanrı’nın iki tür varlığı tanımlanır. Birincisi, O’nun her yerde bulunmasıdır. Davut buna tanıklık eder: “Nereye gidebilirim senin Ruhun’dan, nereye kaçabilirim huzurundan? Göklere çıksam, oradasın, ölümler diyarına yatak sersem, yine oradasın. ... Karanlık bile karanlık sayılmaz senin için” (Mezmun 139:7–8, 12). Bu, “Seni asla terk etmeyeceğim, seni asla yüzüstü bırakmayacağım” (İbraniler 13:5) diye vaat eden Tanrı’nın varlığıdır.

İkincisi, İsa’nın “Ben de onu seveceğim ve kendimi ona göstereceğim” (Yuhanna 14:21) ifadesinde tanımlanır. *Göstereceğim* diye çevrilen Grekçe sözcük *emphanizō*’dur ve “görünür kılmak... kişinin kendisinin yakından tanınmasına ve anlaşılmasına izin vermesi” anlamındadır. Bu, Tanrı’nın kendisini zihnimize ve duyularımıza ifşa ettiğinde gerçekleşir. İsa şöyle der: “Nerede iki ya da üç kişi benim adıyla toplanırsa, ben de orada, aralarındayim” (Matta 18:20). Belli ki, burada Tanrı’nın her yerdeki varlığından söz etmiyor, yoksa neden bu açıklamayı yapması gereksin? Aksine, O’nun görünür varlığından söz eder. Tanrı’nın görünür varlığı o akşam salonda yoktu. Bunun farkında

olarak, gözlerimi kapattım ve Kutsal Ruh'a sordum: “*Varlığın nerede?*”

Gözlerimi açtım ve saniyeler içinde önceden dikkat etmediğim, ama şimdi belli olan bir şey fark ettim. İnsanların çoğu tapınmayla meşgul değildi. Bazıları, elleri ceplerinde ya da kollarını kavuşturmuş olarak kayıtsızca etrafa bakınıyor ya da sıkılmış görünüyordu. Kadınlar cüzdanlarını karıştırıyorlardı; birçok kişi oditoryumun etrafında dolanıyor ya da bağış standlarından atıştırmalık satın almak için dışarı çıkıyordu. Çok sayıda katılımcı gülüyor ve birbirleriyle konuşuyordu. Davranışları, bir gösterinin başlamasını bekleyen bir kalabalıktan farklı değildi. Kendi kendime şöyle düşündüm: *Elbette bu böyle devam etmeyecek ve insanlar tapınmaya başlayacak.* Ama durum böyle olmadı.

Şaşkınlığıma rağmen, ilahiler sona erdiğinde ve hareketin liderlerinden biri Kutsal Yazılar'ı okumak için ayağa kalktığına değişen bir şey olmadı, ancak şimdi müzik çalmıyordu ve birbiriyle sohbet edenlerin mırıltısı salonu dolduruyordu. Gözlerime inanamazken içimde öfke uyandı.

Sonra Tanrı'nın Ruhu'nun yüreğime fısıldadığını duydum, *Bu durumla doğrudan yüzleşmeni istiyorum.*

Tanıştırıldıktan sonra, çevirmenimle birlikte platforma çıktım. Hiçbir şey söylememeye karar verdim ve sadece insanlara baktım. Herkesin dikkatini çekmenin tek olası yolunun platformdaki tüm faaliyetleri durdurmak olduğu sonucuna vardım. İşe yaradı ve tam bir dakika süren sessizlik herkesin dikkatini çekti. İnsanların hareketleri durdu, gözler platforma döndü ve ortam sessizleşti. Bu noktada, salondaki her çift gözün üzerimde olduğunu biliyordum.

Akşam mesajını “Brezilya'da olmak harika” veya “Beni davet ettiğiniz için teşekkür ederim” diyerek açmadım. Kendimi de tanıtmadım. Bunun yerine, sert bir tonda şu soruyu sordum: “Masanın karşısında oturan biriyle konuşurken, sizi görmezden gelirlerse, ilgisizmiş gibi tavana bakarsa veya yanındaki kişiyle konuşmaya devam ederse nasıl hissedersiniz?”

Bir dakikalık sessizliğin ardından kendi sorumu yanıtladım, “Hoşunuza gitmezdi, değil mi?”

Biraz daha irdeledim: “Peki ya komşunuzun kapısını her çaldığınızda, ‘Ah, yine sen misin?’ diyen monoton bir sesle ve ilgisiz bir bakışla karşılırsanız? Onun evine gitmeye devam eder misin?”

Yine, bir duraksamadan sonra, “Hayır!” diye yanıtladım.

Sonra şöyle dedim, “Evrenin Kralı’nın onurlandırılmadığı ve saygı görmediği bir yerde varlığını göstereceğini ya da konuşacağını düşünüyor musunuz?”

Bu sefer soruyu sertçe cevapladım: “Asla!”

Devam ettim, “Eğer ülkenizin başkanı bu platformda dursaydı, ona tüm dikkatinizi ve saygınızı verirdiniz. Ya da en sevdiğiniz futbolculardan biri burada olsaydı, çoğunuz heyecandan yerinden duramaz, ağzından çıkacak her sözü ilgiyle beklerdiniz. Ancak biraz önce Tanrı’nın Sözü okunurken, hiç dikkatinizi vermediniz; sizin için sadece bir arka fon sesinden ibaretti!”

Daha sonra tam bir buçuk saat Rab korkusu üzerine konuştum. Yere bir toplu iğne düşse sesi duyulurdu. Yüzleşme nedeniyle biraz sersemlemiş görünüyorlardı, ama yine de dikkatle dinlediler.

Bitirdikten sonra çağrı yaptım, “Eğer imanlıysanız, ama kutsal korkudan yoksunsanız ve tövbe etmeye istekliyseniz, ayağa kalkın!”

Hiç tereddüt etmeden kalabalığın yüzde 75’i ayağa kalktı. Birkaç dakika içinde, onlarla dua etmeden önce, Tanrı’nın görünür varlığı salonu doldurdu. İnsanlar hıçkırmaya ve ağlamaya başladılar, çünkü Tanrı’nın harika varlığı hayatlarına dokunuyordu. Kutsal korku onları Tanrı’dan uzaklaştırmadı; onları yakınlaştırdı.

Daha sonra olanlar, kırk yıllık hizmet hayatımda yaşadığım en müthiş deneyimlerden biridir. Ancak o hikâyeye geçmeden önce, şu sözlerle bitirelim:

Sonra adamın sesini duyunca yüzüstü yere düşüp derin bir uykuya daldım. Derken bir el dokundu, titredim; beni dizlerimle ellerimin üzerine kaldırdı. Bana, “Ey Daniel, sen ki çok sevilen birisin!” dedi, “Ayağa kalk ve söyleyeceklerime iyi kulak ver.

Çünkü sana gönderildim.” O bunları söyler söylemez titreyerek ayağa kalktı. (Daniel 10:9-11)

Daniel Tanrı tarafından çok sevilen biriydi, ancak işittiği ses nedeniyle yüzüstü yere düşüp bayıldı. Dizleriyle ellerinin üzerine ve sonra ayağa kaldırıldığı tüm süre boyunca korkudan titredi. Eğer bir habercinin, yani bir meleğin huzurunda böyle oluyorsa, bizzat Tanrı geldiğinde neler olur?

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Kutsallar topluluğunda Tanrı korku uyandırır, çevresindekilerin hepsinden ulu ve müthiştir” (Mezmurlar 89:7).

Ana fikir: Tanrı'nın görünür varlığını, ancak O'nun en büyük saygıyı gördüğü ortamda bulacağız.

Derin düşünce: Tanrı'nın huzurunda titremek ne anlama gelir? Yalnızken bu durum pratik olarak nasıl gerçekleşir? Arkadaşlarımla birlikteyken? Kamuya açık yerlerdeyken? Kilise toplantısında yken?

Dua: Sevgili Göksel Baba, kayıtsız ve saygısız bir tutumla tapınma ortamına girdiğim zamanlar için Senden bağışlanma diliyorum. Senin varlığını hafife aldığım, onu sıradan gördüğüm için tövbe ediyorum. İsa'nın kanı beni temizlesin. Senin önünde kendimi alçaltıyorum ve değişmek için lütuf istiyorum. Nerede olursam olayım veya ne yapıyor olursam olayım, varlığının farkında olmak ve saygı duymak istiyorum. Her zaman Sana karşı saygılı bir korku içinde yaşamak istiyorum. Bunu İsa'nın adıyla istiyorum. Amin.

Beyan: Tanrı'nın Sözü'ne her zaman tam dikkatimi vereceğim ve söylediğim ve yaptığım her şeyde O'nun varlığını onurlandıracağım.

DUA ETMEDEN ÖNCE, KİMİN
VARLIĞINA YAKLAŞTIĞINIZI VE
KİME HİTAP ETTİĞİNİZİ AKLINIZDA
TUTARAK KİMİNLE KONUŞMAK
ÜZERE OLDUĞUNUZU İDRAK
ETMEYE GAYRET EDİN.

– AVİLALİ TERESA

5 | UNUTULMAZ BİR AKŞAM

Markos Müjdesi Rab'bin öğrencileriyle birlikte çalıştığını ve “görülen belirtilerle sözünü doğruladığını” (Mark 16:20) belirtir. Bu ortak çalışma İsa'nın göğe alınmasıyla birlikte başladı ve Yeni Antlaşma'nın hiçbir yerinde ikinci gelişine dek duracağı söylenmiyor.

Öyleyse Brezilya'daki o akşama dönelim. Saygısızlıklarından tövbe etme çağrısı yapıldığında, kalabalığın yüzde 75'i ayağa kalktı. Başımı eğdim ve yüksek sesle dua ettim, “Rab Tanrım, bu gece ilan edilen Sözü'nü doğrula.”

Hemen sonra insanlar arasında hıçkırıklar duydum. Sonraki birkaç dakika boyunca, Tanrı'nın varlığının dalgası ortamı doldurdu, katılanların yüreklerini tazeledi ve temizledi. Yatıştıktan sonra bile, harika bir esenlik havada asılı kaldı.

İnsanlar sözlü olarak bağışlanma dilememiş ya da dua etmemişlerdi, ancak değişen yürekleri nedeniyle Tanrı'nın varlığı tezahür etti. Bunu daha sonra düşündüğümde, kayıp oğlun babasının ona doğru koşmadan önce oğlunun af dilemesini duymak için beklemediğini fark

ettim. Hayır, sadece oğlunun yüreğinin değişimi buna karşılık gelen eve dönüş eylemiyle birleştğinde, babasından coşkulu bir kucaklama ve öpücük aldı. Bu salonda da aynı olay yaşanıyor gibiydi.

Özel bir andaydık; insanlar saygılı bir sessizlik içindeydi ve yürekleri yumuşamıştı. Onları bir tövbe duasına yönlendirmek iyi bir fikirdi ve sözlerinin samimi ve içten olduğunu kabul etmek için büyük bir sezgi gerekmiyordu. Dua ettikten birkaç dakika sonra, Tanrı'nın görünür varlığının ikinci bir dalgası salonu doldurdu. Bir kez daha insanlar arasında hıçkırıklar ve ağlamalar duyabiliyordum, ama bu sefer daha yoğundu. Gerçekten çok güzeldi, ama birkaç dakika sonra yeniden kalktı.

Tanrı'nın esenlikle dolu harika varlığının iki tezahürüyle birlikte salona gelen tazelenmeden ötürü minnettardım. İlahi bir huzur ortama nüfuz ettiği için hepimiz beklenti içindeydik. Dinginlik halinde Tanrı'nın Ruhü'nün kalbime fısıldadığını duydum, *bir kez daha tezahür edeceğim*.

İşittğim sözü yüksek sesle söyledim; ancak, hiçbirimiz bundan sonra ne olacağının farkında değildik – farklı bir tezahür bizi karşılamak üzereydi. Neler olduğunu paylaşmam zor, çünkü sözcükler kifayetsiz kalır. Yazmak üzere olduğum şey inandırıcı, hatta gerçekçi görünmeyecek, ancak yirmi yıldan fazla bir süre sonra, çok sayıda insan tarafından doğrulanmıştır.

Bir ormanda durduğunuzu ve güçlü bir fırtınanın estiğini hayal edin. Üzerinizdeki ağaçların arasından rüzgârın yüksek sesle ısıklık çaldığını duyuyorsunuz. İşte salonda bunu andıran bir rüzgâr sesi duyuldu. Hissedemedik ama işittik. Neredeyse aynı anda kalabalıktan ateşli dualar ve yakarışlar yükseldi. Sesleri gürlledi, ancak rüzgâr sesi onların seslerini bastırdı. Huşu içinde donakaldım ve O'nun varlığından adeta dehşete düştüm. Hareket edemiyordum, konuşamıyordum ve vücudumun her yerinde tüylerim diken diken oluyordu. Ortamda şimdiye kadar karşılaştığım hiçbir şeye benzemeyen bir otorite vardı. İçimden şöyle geçti, *Bu Abba Baba'nın varlığı değil; bu kutsal, muhteşem, kudretli Kralımız!*

Rüzgârın kükremesi yaklaşık doksan saniye sürdü. Yavaş yavaş yatıştıkça, ardında ağlayan insanlar bıraktı, bazıları yere kapandı, bazıları önlerindeki koltuğun üzerine çöktü – ama hepimiz huşu içinde

titriyorduk. Bu durum on dakika kadar daha devam etti. Hiçbir şey söyleyemedim; hepimiz hareketsiz ve sessiz kaldık. Daha sonra hizmeti öndere devrettim ve sessizce arabaya geri götürüldüm.

O akşam ilahi söyleyen vokalîst ve kocası benden birkaç dakika sonra arabamıza bindiler. Hemen, “Rüzgâr sesini duydunuz mu?” diye bağırdı.

Doğrudan kabullenme yoluna gitmek istemedim. Benden başka birinin gerçekte neler olduğunu doğrulamasını istedim. Bunun üzerine “Belki de binanın üzerinde alçaktan uçan bir jet uçağıydı” dedim. (Salonda havalandırma amacıyla üst duvar ve tavan arasında bir boşluk vardı ve bu nedenle dışarıdan gelen sesleri kapalı bir yapıdan çok daha kolay duyabiliyordunuz.)

Ön koltuğa oturdu, yüzünde şok dolu bir bakışla bana döndü ve yüksek sesle karşılık verdi, “Hayır, bu Tanrı’nın Ruhuydu!”

Daha sessiz bir adam olan kocası araya girdi, “Efendim, o ses jet uçağı değildi.”

“Nereden biliyorsunuz?” diye sordum.

Şöyle cevap verdi: “Salonun dışında güvenlik personeli ve polisler vardı ve bunların çoğu imanlı değildi. Rüzgârın sesini duyduklarında koşarak içeri girdiler ve ekibimize binanın içinden gelen rüzgâr sesini sordular. Üstelik ana ses panosunun oradaydım [ses seviyelerinin karısının ilahi söylediği zaman doğru olduğundan emin olmak için oradaydı]. Sesin tek bir parçası bile ses sisteminden gelmedi; desibel ölçerler, rüzgârın estiği süre boyunca hiçbir şey kaydetmedi.”

Karısı gözlerinden yaşlar süzülerek şöyle devam etti, “Binaya düşen ateş dalgalarını gördüm ve her yerde melekleri hissedebiliyordum.”

Doğrudan otelime gitmek istedim. Yolculuk boyunca sessizdik. Akşamın ilerleyen saatlerinde odamın balkonunda saatlerce oturdum; tek yapabildiğim Tanrı’ya tapınmaktı. O akşam olanlar beni derinden sarsmıştı.

Ertesi sabah oditoryuma girdiğimizde atmosfer tamamen farklıydı. Önceki geceki hizmet sırasında bizi etkilemiş olan Tanrı’nın görünür varlığı hâlâ fark ediliyordu. İnsanların yüreklerinde Tanrı korkusu yeniden yerleşmişti ve O’nun varlığını ve bereketlerini harika bir şekilde deneyim ediyordular.

Daha önce de belirtildiği gibi, birçokları o akşamki sıradışı olayı doğruladı ve hayatları üzerindeki etkisini posta, e-posta ve şahsen paylaştı. 2016'da on iki bin lidere konuşmak için Brezilya'nın Goiania kentine seyahat ettim. Beni karşılayan pastörün elimi sıkarken söylediği ilk sözler şuydu: "Yirmi yıl önce rüzgâr estiğinde Breziya'daki toplantıdaydım. O zamandan beri hayatım asla aynı olmadı." Sadece on altı yılda 300.000'den fazla kişiye ulaşan bir kilise ağının lideriydi.

Karım 2019'da bir konferansta hizmet etmek için Brezilya'dayken, farklı bir hareketin liderlerinden biri, yirmi yıldan fazla bir süre önce rüzgârın estiği akşam orada olduğunu söyledi. O da o günden sonra hayatının sonsuza dek değiştiğini açıkladı.

Tanrı'nın huzurunda olmak, her imanlının ruhsal sağlığı için çok önemlidir. Eskiden dua zamanlarımda Tanrı'nın huzuruna girmek benim için çok zordu. Ama bir gün neredeyse şans eseri bir şey yapmaya başladım. Dua zamanıma ilahi söyleyerek veya herhangi bir söz söyleyerek başlamamaya karar verdim. Sadece Tanrımız'ın muhteşemliğini ve kutsallığını düşündüm. Neredeyse anında O'nun varlığıyla karşılaştım. Ertesi gün de aynısını yapmaya karar verdim ve aynı sonucu yaşadım. Ve üçüncü gün, yine oldu.

Şaşkına dönmüştüm. "Rab, son üç gündür senin huzuruna çıkmak benim için neden bu kadar kolay?" diye sordum.

Tanrı'nın Ruhu'nun şöyle dediğini duydum: *İsa öğrencilerine nasıl dua etmelerini öğretti?*

Rab'bin Duası'ndan alıntı yapmaya başladım: "Gökteki Babamız, adın kutsal kılınsın..." Bağırđım, "İşte bu! İsa, öğrencilerine Tanrı'nın huzuruna kutsal korku ve saygıyla çıkmalarını öğretti!" Şimdi benim için tamamen anlamlı olmuştu.

Davut bu gerçeği, "Bense bol sevgin sayesinde kutsal tapınağına gireceğim; oraya doğru saygıyla eğileceğim" (Mezmun 5:7) diyerek doğrular. Tanrı Babamız'dır, İsa Rabbimiz ve Kurtarıcımız'dır ve Tanrı'nın Ruhu bizi derinden sever. Ama unutmayın ki, Yeni Antlaşma'da Tanrı "yakıp yok eden bir ateş" olarak tanımlanır (İbraniler 12:29). İsa, kendisine en yakın olan sevgili Elçi Yuhanna'nın ölü gibi yığılmasına

neden oldu (Vahiy 1:17) ve Tanrı'nın Ruhü, bütün bir kent dikkatini çekmek (Elçilerin İşleri 2), binaları sarsmak (Elçilerin İşleri 4) ve daha birçok harika eylem yapmak için Tanrı'nın gücünü sergileyen Kişi'dir.

İşin özündeki gerçek şudur: *Rab'bin saygı gördüğü yerde, O'nun varlığı tezahür eder.*

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "Size zayıflık ve korku içinde geldim, tir tir titriyordum! Sözüm ve bildirim, insan bilgeliğinin ikna edici sözlerine değil, Ruh'un kanıtlayıcı gücüne dayanıyordu. Öyle ki, imanınız insan bilgeliğine değil, Tanrı gücüne dayansın." (1. Korintliler 2:3-5)

Ana fikir: Rab korkusu ortamları değiştirir. Kutsal Ruh'un gücünün hem bizim hem de diğerlerinin yaşamlarını değiştirmesine uygun bir ortam sağlar.

Derin düşünce: Tanrı'nın varlığının ve gücünün tezahür etmesini bekledim ve buna inandım mı? O'na kutsal korku ile yaklaştığımda dua hayatım nasıl değişecek? Bu geçişi nasıl yapabilirim?

Dua: Sevgili Göklerdeki Baba, geçmiş deneyimlerden dolayı varlığının tezahürünü kısıtladıysam veya Senin yapabileceklerinle ilgili başkalarının sınırlamalarından etkilendiysem, lütfen beni bağışla. Huzuruna kutsal korku içinde gireceğim ve Sana hiçbir kısıtlama getirmeyeceğim. Lütfen gücünü açığa çıkarırken isteyebileceğim, düşünebileceğim veya umabileceğim şeylerin ötesine geç. Rabbim İsa'yı yüceltmem ve etkinlik alanımdaki insanlara hizmet etmem için lütfen bunu yap. İsa'nın adıyla dua ediyorum. Amin.

Beyan: Tanrı'ya sadece kutsal bir korkuyla yaklaşır ve iman edersem, her şey mümkündür.

O'NUNLA MUHTEŞEM
KUTSALLIĞINDA VE PARLAK
GÖRKEMİNDE YÜZ YÜZE
GELDİĞİMİZDE, O'NUN
HAKKINDA SIRADAN
DÜŞÜNCELERE SAHİP OLMAK
BİZE OLANAKSIZ GÖRÜNECEKTİR.

– JOY DAWSON

6 | O'NA BAKMAK

Kutsal korkumuz, Tanrı'nın büyüklüğünü kavrayışımızla orantılı olarak büyür. Bununla birlikte gerçek şudur: "RAB büyüktür, yalnız O övgüye yaraşıktır, akıl ermez büyüklüğüne" (Mezmur 145:3), çünkü O'nun yüceliği anlayışın ötesindedir. O'nun görkemine akıl sır ermez, sınırları yoktur, kısıtlamaları yoktur ve hiçbir şeyle karşılaştırılmaz. Yine de, kavrayışımızı arttırmaya çalışmalıyız.

Yahuda Kralı Uzziya'nın öldüğü yılda, yani yaklaşık İÖ 742'de, Peygamber Yeşaya göksel bir görünüm gördü. Yüce ve görkemli Rab'bin tahtında oturduğunu gördü. O'nun muhteşemliği muhtemelen milyarca yaratığı içine alabilecek devasa tapınağı doldurdu.

Yeşaya Yaratıcı'nın varlığı karşısında sadece hayret ve huşu duymakla kalmadı, ayrıca tahtın üzerinde uçan Seraflar denen güçlü meleklerin ihtişamından da etkilendi. Yeşaya bu hayranlık uyandıran varlıkların dudaklarından şunları duydu:

Her Şeye Egemen RAB Kutsal, kutsal, kutsaldır. *Yüceliği bütün dünyayı dolduruyor.* (Yeşaya 6:3)

Birçoğumuz bu sözlerden esinlenerek 1800’lerde John Bacchus Dykes tarafından yazılan “Kutsal, Kutsal, Kutsal” ilahisine aşinayız. İki yüz yıldan fazla bir süredir kiliselerde söylenen temel bir ilahi olmuştur ve sonuçta yumuşak bir tapınma ezgisi olarak klasikleşmiştir. Ancak Yeşaya’nın tanık olduğu şey bundan çok uzaktı.

Bu heybetli varlıklar, Tanrı’nın kendisini iyi hissetmesini sağlamak için güzel bir şarkı söylemiyorlar; bundan ziyade, tanık olduklarını beyan ediyorlar! O’nun akıl ermez büyüklüğünün taze, yeni yönleri sürekli olarak açığa çıkıyor ve yapabilecekleri tek şey “Kutsal, kutsal, kutsal...” diye haykırmaktır.

Seraflar’ın “kutsal” sözcüğünü üç kez tekrarlaması önemlidir. Yeşaya gibi bir İbrani yazar bir sözcüğü vurgulamak istediğinde, onu iki kez yazardı. Bunu İsa’nın “Bana, ‘Ya Rab, ya Rab!’ diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği’ne girmeyecek” (Matta 7:21) ifadesinde görüyoruz. Eğer oturup İsa’yı dinleyen Matta’nın yerinde olsaydınız, Rab sözcüğüne geldiğinde İsa’nın sesinde önemli bir vurgu olduğunu fark ederdiniz. O’nun vurgusunu yakalamak için, Matta bunu iki kez yazdı. Modern zamanlarda bir yazıdaki vurguyu iletmek için kalın veya italik yazı tipi kullanırız.

Bir İbrani yazar bir sözcüğü çok nadiren üçüncü derece vurguya yükseltir. Aslında, Kutsal Yazılar’da bu sadece iki kere görülür. Bu üslup sözcüğe veya ifadeye en yüksek derecede vurgu verir. Esasen meleklerin gürleyen sesi nedeniyle tapınağın kapı söveleriyle eşikler sarsıldı.

Ailemiz Florida’ya taşındığında, yeraltı su rezervlerinin yüzeye yakın olması nedeniyle bodrum katları olmadığını keşfettik. Emlakçımız bana, “Bölgenizde bir kasırga koparsa, evinizin iç odasının kapı sövelerinin altına girin, çünkü yapının en sağlam kısmı orası” demişti. Yeşaya’nın bu devasa göksel salondaki kapı sövelerinin sarsıldığını özellikle belirtmesi akıllara durgunluk veriyor. Durum böyle olunca, tüm yapının bu kudretli meleklerin bağırışlarından sarsılmış olması müthüştür!

Yeşaya'nın Rab'bin yüceliğini gördüğünde verdiği tepki ne oldu? Kesinlikle "Vay canına, işte orada!" değildi.

"Hayır", diye bağırdı, "Vay başıma! Mahvoldum. Çünkü dudakları kirli bir adamım, dudakları kirli bir halkın arasında yaşıyorum" (Yeşaya 6:5) dedi. Şu gerçeği bir düşünün: Bu, kitabının önceki bölümünde "Kötüye iyi, iyiye kötü diyenlerin... Kendilerini bilge görenlerin... Şarap içmekte sınır tanımayanların... vay haline!" diye haykıran Tanrı'dan korkan bir adamdır – bir peygamberdir (Yeşaya 5:20–22). Ama şimdi, bir bölüm sonra, Tanrı'nın yüceliğine baktığında çığılı artık "Günahkârların vay haline" değil, bunun yerine "Vay başıma! Mahvoldum" oldu (6:5). Bildiğini sanıyordu, ama şimdi Yüce Tanrı'nın kim olduğunun daha çok farkına varır. Ayrıca bu kutsal Tanrı'nın önünde kim olduğunun da farkındadır. Bu karşılaşmanın sonucunda ne oldu? Kutsal korkusu birçok seviye arttı!

Kutsal Yazılar'da, Rab'bin yüceliğine bakanlar benzer tepkiler gösterirler. Eyüp'e ne dersiniz? Yüce Tanrı onun hakkında şöyle der: "Kulum Eyüp'e bakıp da düşündün mü? Çünkü dünyada onun gibisi yoktur. Kusursuz, doğru bir adamdır. Tanrı'dan korkar, kötülükten kaçınır" (Eyüp 1:8). Tanrı'nın bunu sizin veya benim hakkımda söylediğini hayal edebiliyor musunuz? Sevinçten hoplayıp zıplıyor olurduk! Yine de bu adam Tanrı'nın yüceliğiyle karşılaşır ve şöyle haykırır: "Kulaktan duymaydı bildiklerim senin hakkında, şimdiyse gözlerimle gördüm seni. Bu yüzden kendimi hor görüyor, toz ve kül içinde tövbe ediyorum" (Eyüp 42:5–6).

Hezekiel'e ne dersiniz? Rab'bi gördü ve şöyle yazdı: "RAB'bin görkemini andıran olayın görünüşü böyleydi. Görünce, yüzüstü yere yığıldım" (Hezekiel 1:28).

Ya da İbrahim'e ne demeli? Tanrı ona görüldüğünde, "Avram yüzüstü yere kapandı" (Yaratılış 17:3).

Tanrı Sina Dağı'nda görkemiyle tezahür ettiğinde, "Görünüm öyle korkunçtu ki, Musa, 'Çok korkuyorum, titriyorum' dedi" (İbraniler 12:21).

İsa'nın sevdiği Elçi Yuhanna, yüceltilmiş İsa'mızla karşılaşması hakkında şöyle yazar: "O'nu görünce, ölü gibi ayaklarının dibine yığıldım" (Vahiy 1:17).

Yukarıdakiler kapsamlı bir liste değildir. Kutsal Yazılar'da kaydedilmiş daha birçok benzer olay vardır.

Kilise tarihinin daha yakın döneminde, 1266 ile 1273 yılları arasında Thomas Aquinas en önemli eseri olarak gördüğü *Summa Theologica*'yı yazıyordu. Bir gün Tanrı'yla o kadar güçlü bir biçimde karşılaştı ki, bu karşılaşma görüşünü sonsuza dek değiştirdi ve yazmayı tamamen bıraktı. Arkadaşı Reginald devam etmesi için ısrar etti, ancak Aquinas şöyle yanıtladı: "Çalışmalarımın sonu geldi. Bana açıklananlardan sonra yazdıklarımın hepsi gözüme saman çöpü gibi görünüyor."

İsrail tarihinin bir döneminde, Tanrı belirli sorular sorarak halkın kutsal korkusunu yükseltmeye çalışır. Rab'bin yüceliğini gören Yeşaya sorar: "RAB'bin düşüncesine kim akıl erdirebildi? O'na öğüt verip öğretebilen var mı? Akıl almak, adalet yolunu öğrenmek için RAB kime danıştı ki? O'na bilgi veren, anlayış yolunu bildiren var mı? ... Öyleyse Tanrı'yı kime benzeteceksiniz? Neyle karşılaştıracaksınız O'nu?" (Yeşaya 40:13-14, 18).

Sonra Tanrı doğrudan sorar: "Beni kime benzeteceksiniz ki, eşitmiş olsun?" (Yeşaya 40:25).

Eğer tarihte, bu soruların derinlemesine düşünülmesi ve asla gözden kaçırılmaması gereken bir zaman varsa, bu zaman şimdidir. Günümüzde çoğumuz zihnimizi sürekli dolduran bir bilgi seliyle o kadar meşgulüz ki, bu önemli sorular üzerinde düşünmek için ne yerimiz ne de zamanımız var. Kutsal korkunun gelişimi engellenmiştir ve sonuçta birçok imanlı savunmasız kalarak dünyanın arzu, kazanç ve insani başarıların gururuna dayanan sistemine kolayca çekilmektedir.

Bununla birlikte, yetenekli sporcuların, güzel Hollywood yıldızlarının, yetenekli müzisyenlerin, işadamlarının, karizmatik liderlerin ve diğer önemli kişilerin aldığı övgülerle sürekli bombardımana tutuluyoruz. Şöhretleri televizyonda, sosyal medyada, yazılı medyada ve diğer birçok sosyal platformda övülüyor. Trajik gerçek şu ki, görünüşte zararsız olan bilgi parçacıkları ve insani başarılar dikkatimizi dağıtıyor, hatta Tanrı'ya yaklaşmak ve O'na bakmak için aldığımız muhteşem davetten bizi uzaklaştırıyor.

Eğer sadece durursak, içimize dönersek ve O'nun

muhteşemliğine bakarsak, zenginleşir, güçlenir ve huzur içinde oluruz. Bize şöyle vaat edildi:

Çünkü, "Işık karanlıktan parlayacak" diyen Tanrı, İsa Mesih'in yüzünde parlayan kendi yüceliğini tanımamızdan doğan ışığı bize vermek için yüreklerimizi aydınlattı. (2. Korintliler 4:6)

Ruhlarımızın dinginliğinde, Kutsal Ruh'la birlik içinde, O'nun Sözü'nü düşünürken İsa'yı görebiliriz. O'nun yüzüne bakmak, Tanrı'nın yüreklerimizdeki yüceliğini aydınlatır ve sonuçta *kutsal korkumuzun* yükselmesine neden olur. Yeşaya ve O'nunla karşılaşan, O'nunla birlikte yürüyen, O'nu hoşnut eden, antlaşma vaatleri alan ve iyi bitiren diğer iman büyükleri gibi oluruz. Hepsinden iyisi, O'nu izlerken bize "yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştirileceğimiz" vaat edilmiştir (2. Korintliler 3:18).

Kimin benzerliğine dönüşmeyi arzuluyorsunuz – günümüzün ünlülerinin mi, yoksa evreni yaratanın mı? Akıllıca seçim yapın, içtiktiklerinize kulak verin ve dikkatinizi verin.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "Kutsal giysiler içinde RAB'be tapının! Titreyin O'nun önünde, ey bütün yeryüzündekiler!" (Mezmurlar 96:9)

Ana fikir: Kutsal korkumuz, Tanrı'nın büyüklüğünü kavrayışımızla orantılı olarak büyür.

Derin düşünce: Günde üç kez on dakikalık ara versem, tüm dış etkilerden kendimi soyutlasam ve Tanrı'nın büyüklüğü üzerinde düşünsem neler olurdu? Zaman ayırmaya değer mi? Sonunda beni daha hikmetli yapacak olan kutsal korkumu artırarak gündelik hayatta daha etkili olabilir miyim?

Dua: Sevgili Göksel Baba, bana İsa hakkında yeni bir görüş

KORKU UYANDIRAN TANRI

bahşetmeni rica ediyorum. Rab'be yüreğimde baktığımda, yücelik üstüne yücelikle O'nun benzerliğine dönüşeceğimi vaat ediyorsun. O'nun yüceliği benim için daha gerçek hale geldikçe kutsal korkum artsın. İsa'nın adıyla, amin.

Beyan: Yücelik üstüne yücelikle İsa'ya benzer olmak üzere değiştiriliyorum.

İNSANLAR BİRBİRLERİNE
SAYGI GÖSTERİYOR,
AMA TANRI'YA DEĞİL.
– HENRY DAVID THOREAU

7 | TANRI'NIN GÖRKEMİ

Tanrı'nın görkemine odaklanmadan kutsal korku hakkında konuşamazsınız. Önceki bölümde buna değinmiştik, ama şimdi daha da ileri götürelim.

Ölümlü beden, Tanrı'nın görkeminin huzurunda duramaz. Peygamber Habakkuk Tanrı için “Güneş gibi parılıyor, elleri ışık saçıyor. Gücünün gizi ellerinde” diye yazar (3:4). Pavlus, İsa'nın “yaklaşılmaz ışıktaki yaşayan, hiçbir insanın görmediği ve göremeyeceği” Tanrı olduğunu açıklar (1. Timoteos 6:16). Aynı şekilde, İbraniler Mektubu'nun yazarı Tanrı'nın “yakıp yok eden bir ateş” olduğunu söyler (12:29).

Bu ifadeleri duyduktan sonra, yakıp yok eden ancak yine de yaklaşılabilen bir odun ateşi aklınıza gelmesin. Bunun yerine daha parlak, yok edici bir ateş düşünelim – dünyamızı aydınlatan güneşe ne dersiniz? Yakıp yok eder ve yaklaşılmaz, ama bu örnek bile çok yetersiz kalır, çünkü “Tanrı ışıktır, O'nda hiç karanlık yoktur” (1. Yuhanna 1:5). Güneş,

ne kadar parlak olsa da, üzerinde karanlık lekeler vardır. Aslında, Pavlus şöyle yazar: “Ey kralım, öğlede yolda giderken, gökten gelip benim ve yol arkadaşlarımla çevresini aydınlatan, güneşten daha parlak bir ışık gördüm” (Elçilerin İşleri 26:13).

Pavlus, İsa'nın yüzünü göremez; sadece O'ndan yayılan ışığı görür ve bu ışık parlak Ortadoğu güneşini bastırır! Burada söz konusu olan sabah veya ikinci güneşi değil, öğlen güneşidir.

Dünyanın birçok bölgesine pek çok defa seyahat ettim. Bazen güneş gözlüklerimi yanımda getirmeyi unutuyorum. Çoğu yerde, gözlük olmadan idare edebilirim; ancak, Ortadoğu'da değil. Oraya ilk gidişimde güneş gözlüğünün gerekli olduğunu keşfettim; güneş gözlüğü olmadan, güneşin parlaklığından ötürü gözlerimi sürekli kırmak zorunda kaldım. Üç nedenden dolayı bu bölge çok daha parlak: kuru çöl iklimi, arazinin yansıtıcı açık rengi ve ekvatora yakınlığı. Günün erken saatlerinde veya geç saatlerinde çok yoğun olmasa da, öğlen saatlerinde koruyucu lensler olmadan kör edici bir parlaklık oluyordu.

Şimdi az önce okuduklarımızı düşünelim. Pavlus, İsa'dan yayılan ışığın öğlen vakti Ortadoğu güneşinden daha parlak olduğunu belirtir! Onun görkemi güneşin parlaklığını katbekat aşar.

Bu, hem Yoel'in hem de Yeşaya'nın neden İsa'nın ikinci gelişinde güneşin ve ayın kararacağını ve yıldızların parlamayacağını söylediklerini açıklar (Yeşaya 13:9-10; Yoel 2:31-32). Detaylandırmama izin verin. Açık bir gecede dışarı çıktığımızda ne görürüz? Yıldızlarla dolu bir gökyüzü. Ama sabah güneş doğduğunda ne olur? Yıldızlar kaybolur. Şunu sormalıyız: Güneş doğarken tüm yıldızlar hızla uzaklaşıp güneş battığında aniden gökyüzüne geri mi dönüyorlar? Bu sorunun cevabı elbette hayır. Peki ne oluyor? Yıldızların görkemi bir seviyededir, fakat güneşin görkemi çok daha üst bir seviyededir. Böylece, güneş doğduğunda, yıldızlardan çok daha parlak olduğu için onları karartır.

İsa geri döndüğünde, görkemi güneşten çok daha büyük olacak ve hâlâ duruyor olsa bile onu karartacak! O'nun görkemini daha iyi kavrayabiliyor musunuz? Bu yüzden insanlar dağlara, kayalara, “Üzerimize düşün! Tahtta oturanın yüzünden ve Kuzu'nun gazabından

saklayın bizi!” diyecekler (Vahiy 6:16).

Şimdi asıl soru şudur: Rab’bin görkemi nedir? Buna cevap vermek için Musa’nın isteğini hatırlayalım: “Lütfen görkemini bana göster” (Mısır’dan Çıkış 33:18).

İbranicede görkem sözcüğü *kabod’dur*. Strong’un Kutsal Kitap sözlüğü bu sözcüğü “bir şeyin ağırlığı” olarak tanımlar. Aynı zamanda ihtişam ve onuru ima eder. Bu yüzden Musa’nın isteği şudur, “Bana tüm ihtişamınla kendini göster.” Tanrı’nın yanıtına dikkat edin:

RAB, “Bütün iyiliğimi önünden geçireceğim” diye karşılık verdi, “Adımı, RAB adını senin önünde duyuracağım. Merhamet ettiğime merhamet edeceğim, acıdığıma acıyacağım.”
(Mısır’dan Çıkış 33:19)

Tanrı Musa’nın görkem isteğini “bütün iyiliğim” olarak tanımlar. İyilik olarak çevrilen İbranice sözcük “en geniş anlamda iyi” anlamındadır. Diğer bir deyişle, hiçbir şey esirgenmemiştir.

Sonra Tanrı, “Adımı, RAB adını senin önünde duyuracağım” der. Krallar taht odasına girmeden önce, bir haberci ilk önce kralın adını duyurur. Trompetler çalınır ve kral tüm görkemiyle taht odasına girer. Kralın yüceliği görünür ve sarayda kimin kral olduğu konusunda kuşkuyla yer yoktur. Bununla birlikte, eğer bu hükümdar yanında herhangi bir refakatçi olmadan sıradan kıyafetlerle halkının arasında gelişigüzel dolaşıyor olsaydı, insanlar onu tanımadan yanından geçip gidebilirdi.

Bir önceki bölümde Rab’bin görkeminin İsa Mesih’in yüzünde görüldüğünü öğrendik. Birçokları İsa’yı bir görünümde gördüklerini iddia etmişlerdir. Bu gayet mümkündür, ama O’nu tüm görkeminde görmemişlerdir. Pavlus bunu şöyle tanımlıyor: “Şimdi her şeyi aynadaki silik görüntü gibi görüyoruz, ama o zaman yüz yüze görüşeceğiz” (1. Korintliler 13:12). O’nun görkemi Eski Antlaşma’da karanlık bir bulutla örtülerek gizlenmiştir. Neden? Hiçbir insan O’nun görkemine bakıp da yaşayamaz.

İsa’nın dirilişinden sonra konuştuğu ilk kişi Mecdelli Meryem’di,

ancak Meryem O'nun bahçivan olduğunu düşündü (Yuhanna 20:15-16). Elçiler göl kıyısında İsa ile balık yediler, ama ilk başta O'nu tanımadılar (Yuhanna 21:9-10). İki öğrenci, Emmaus'a giden yolda İsa ile birlikte yürüdüler, "ama onların gözleri O'nu tanıma gücünden yoksun bırakılmıştı" (Luka 24:16). Bunların hepsi O'nun yüzünü gördü, çünkü yüceliğini açıkça göstermedi.

Eski Antlaşma'da RAB'bi görenler vardı, ama görkeminde görülmedi. Rab, İbrahim'e Mamre meşeliğinde görüldü, ama görkemi içinde görünmedi (Yaratılış 18:1-2). Yakup Tanrı'yla güreşti, ama O'nunla görkeminde güreşmedi (Yaratılış 32:24-30). Yeşu, Eriha yakınlarında RAB'bi elinde çekilmiş bir kılıçla gördü ve O'nun İsrail'in tarafında olup olmadığını sordu. RAB olduğunu öğrenince yüzüstü yere kapanıp O'na tapındı. Liste Gidyon, Şimşon'un anne babası ve diğerleriyle devam ediyor.

Buna karşılık, Elçi Yuhanna Patmos Adası'nda Ruh'un etkisi altında kalarak Rab'bi tüm görkemiyle gördü. Yuhanna O'nun yüzünü bütün gücüyle parlayan güneşe benzetti ve ölü gibi yere yığıldı. Peki Yuhanna O'na nasıl bakabildi? Çünkü bedeninde değil, ruhtaydı. Aynı şey Yeşaya ve birkaç kişi için de geçerlidir. Diğer yandan Musa, Tanrı'nın yüzüne bakamadı, çünkü Musa ölümlü bedenindeydi.

Rab'bin görkemi, Tanrı'yı Tanrı yapan her şeydir. O'nun tüm sıfatları, yetkisi, gücü, bilgeliği – kelimenin tam anlamıyla Tanrı'nın ölçülemez ağırlığı ve büyüklüğü. Hiçbir şey esirgenmez veya geride tutulmaz! O, yıldızları parmaklarıyla yerlerine koyan ve her birine ad verendir. O, tüm evreni parmaklarıyla, elinin karışıyla ölçendir. Bütün yeryüzünü bir kum tanesi gibi eline alabilir. Her damla suyu avucunun içinde tartandır. Dünyayı ve dağları terazisinde tartandır. Yüreğimizde bakabileceğimiz ve yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştirildiğimiz Kişi'dir!

Bizi derinden seven Kişi budur – o kadar ki, O'nun ailesinin parçası olabilmemiz için günahlarımıza karşılık korkunç yargıyı üzerine almayı seçti. Sizi bilmiyorum ama bu beni gerçekten heyecanlandırıyor!

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Mübarek ve tek Hükümdar, kralların Kralı, rablerin Rabbi, ölümsüzlüğün tek sahibi, yaklaşılmaz ışıktayakayan, hiçbir insanın görmediğı ve göremeyeceğı Tanrı, Mesih’i belirlenen zamanda ortaya çıkaracaktır. Onur ve kudret sonsuza dek O’nun olsun! Amin” (1. Timoteos 6:15-16).

Ana fikir: Rab’bin görkemi, Tanrı’yı Tanrı yapan her şeydir. O’nun tüm sıfatları, yetkisi, gücü, bilgeliğı – kelimenin tam anlamıyla Tanrı’nın ölçülemez ağırlığı ve büyüklüğü. Hiçbir şey esirgenmez veya geride tutulmaz!

Derin düşünce: O kadar parlak ve saf bir ışık hayal edin ki, hiçbir karanlık, gölge, donukluk veya karartı var olamaz. Bu ışığın yüreğimde parlamadığını hayal edin. O’ndan bir şey saklamayı neden aklımdan geçireyim ya da böyle bir şey isteyeyim? Bu imkânsızdır.

Dua: Sevgili Göksel Baba, görkeminin tam farkında olmamı sağlamanı diliyorum. Bunun önemsiz bir gerçek, sıradan bir şey ya da arada sırada aklımdan geçen bir şey olmasını istemiyorum; daha ziyade, büyüklüğünün beni çevreleyen dünyadan her zaman daha gerçek olmasını istiyorum. Görkemin sürekli yüreğimin ve zihnimin önünde olsun. İsa’nın adıyla, amin.

Bevan: Mesih’te, karşılaştığım herkese O’nun görkemini yansıtan dünyanın ışığıyım.

OLDUĞUMUZ GİBİ GÖRÜNMEK

İKİNCİ HAFTA

TANRI'DAN SEVGİDEN ÖTÜRÜ
KORKMALIYIZ, O'NU KORKUDAN
ÖTÜRÜ SEVMEMELİYİZ.

– AZİZ FRANCIS DE SALES

8 | DEĞERİNİZ

Bu bölüm bazı ağır ve muhtemelen bazılarınızı mahkûm edici konular içerecektir. Öyleyse devam etmeden önce, duralım ve Tanrı'nın bize olan muazzam sevgisi hakkındaki anlayışımızı derinleştirelim. Açılışı İsa'nın güçlü, neredeyse korkutucu bir sözüyle yapacağım ve bu söz bölümdeki diyalogumuzun önemli bir parçası olacak. Eğer bağlam içinde anlaşılmazsa, bu ayet yanlış anlaşılabilir ve muhtemelen sağlıksız bir korku aşılayabilir. Bu nedenle bu sözü Tanrımız'a boyun eğen, saygılı yürekle okumanızı rica ediyorum:

Kimden korkmanız gerektiğini size açıklayayım: Kişiyi öldürdükten sonra cehenneme atma yetkisine sahip olan Tanrı'dan korkun. Evet, size söylüyorum, O'ndan korkun.
(Luka 12:5)

İsa bize *Tanrı'dan korkmamızı* söyler ve bunu sadece bir kez söylemez; bu buyruğu tekrar ederek vurgular. Asıl dikkat çekici ifade şu şartıcı sözlerdir, “cehenneme atma yetkisi.” Bu güçlü bir dildir! Ancak, sonraki cümleye bakın:

Beş serçe iki meteliğe satılmıyor mu? Ama bunlardan bir teki bile Tanrı katında unutulmuş değildir. Nitekim başınızdaki bütün saçlar bile sayılıdır. Korkmayın, siz birçok serçeden daha değerlisiniz. (Luka 12:6-7)

5. ayetteki “Tanrı’dan korkun” ile 7. ayetteki “Korkmayın” ifadelerine dikkat edin. Bir kez daha, *kutsal korku* ile *kutsal olmayan korku* arasındaki farkı görüyoruz. Kutsal korkunun Tanrı’dan ürkmek ve dolayısıyla O’ndan geri çekilmek anlamına gelmediğini asla yeterince vurgulayamam, ama *kutsal olmayan* korku bunu yapar. Farkı bilmemiz ve bu gerçekte temellenmemiz zorunludur.

İsa sert görünen, neredeyse dehşet verici bir ifadeyle açar, ancak aynı nefeste Tanrı’nın gözündeki akıl almaz değerimizi açıklar. Esasen, Tanrı’nın bize derinden değer verdiğini ve bu nedenle bize kutsal korku armağanını bahsettiğini açıklar. Bu armağan bizi Yaşam Veren’e yakın tutup kutsal korkunun tam karşısı olan *insan korkusundan* uzaklaştırır. Bu ikisi, ilerlemeye devam eden tartışmamızın önemli bir parçası olacak, ancak başlamadan önce değerimizi ele alacağız.

İsa’ya göre, Tanrı size o kadar değer verir ki, başınızdaki bütün saçların sayısını bilir. Bilimsel araştırmalara göre çoğu insanın kafa derisinde ortalama 100.000 saç teli olduğu tahmin ediliyor. Bir odaya 10.000 kişi koyarsanız, hangisinde 99.569 saç olduğunu belirleyebileceğinizi düşünüyor musunuz? Doğru tahmin etseniz bile, dakikalar içinde yanılırsınız, çünkü ortalama bir insan günde 50 ila 100 saç teli kaybediyor. Tanrı ise her an tam sayıyı bilir! Bu bize ne anlatıyor? Çok değerliyiz ve O sürekli bizi düşünüyor. Davut şöyle yazar:

*Hakkımdaki düşüncelerin ne değerli, ey Tanrı, sayıları ne çok!
Kum tanelerinden fazladır saymaya kalksam. Uyanıyorum, hâlâ
seninleyim. (Mezmurlar 139:17-18)*

Bütün kum taneleri! Yeryüzündeki tüm kum tanelerini düşünün – her bir plajı, çölü ya da golf sahasını. Bu akıl ermez bir sayı! Bilim ve matematik meraklıları bize, büyüklüğüne ve ne kadar sıkıştırıldığına

bağlı olarak, bir plajın bir metreküpünde yaklaşık beş yüz milyon ila bir milyar kum tanesi olduğunu tahmin ediyor. Aklımız sadece Florida plajlarındaki kum tanelerinin sayısını idrak etmekte zorlanır. Ama bir düşünün – gezegendeki tüm kum tanelerini toplasanız bile, Tanrı'nın hakkınızda sahip olduğunuz düşünce sayısına hâlâ erişemezsiniz!

Kendinize şu soruyu sorun: Ağırıklı olarak ne düşünüyorsunuz? Değer vermediğiniz bir şeyi nadiren düşünürsünüz. Lisa ve benim her yıl Noel'de saklama dolabımıza gittiğimizde keşfettiğim eşyalarımız var. *Keşfetme* ifadesini kullanıyorum, çünkü onlara sahip olduğumuzu unutuyorum. Bu eşyaları tüm yıl boyunca bir kez olsun düşünmüyorum, çünkü değerli değiller. Bununla birlikte, kırk yıllık evliliğimiz boyunca Lisa hakkındaki tüm düşüncelerimi numaralandırsam, belki bir su bardağını doldurabilecek kum tanesi sayısına ulaşabilirim. Bu yaklaşık iki yüz milyon düşünce eder ve bu da her 6.3 saniyede bir düşünceye karşılık gelir. Karısını sık sık düşünen bir kocanın ona derinden aşık olduğu düşünülür.

Tanrı'nın sizin hakkınızdaki düşünceleriye gezegendeki bütün kum tanelerinden sayıca daha fazladır! Bunu anlayabilir misiniz? Şaşırtıcı olan şey şu: Tanrı abartamaz! Her ne kadar hepimiz abartmış ve gerçeklerden uzak açıklamalar yapmış insanların etrafında olsak da, Tanrı gerçekten bir zerre sapamaz; yalan söyleyemez. Bu yüzden O'nun sizin hakkınızdaki düşüncelerinin gezegendeki kum tanelerinden daha fazla olduğunu belirtmesi ciddi bir şeydir!

Daha da ileri gidelim. Değerimiz tam olarak nedir? Değer, alıcı tarafından belirlenir. Oğlum bir spor müzayedesine katıldı, çünkü şirketi basketbolcu Bill Russell'in 1960'larda bir şampiyonluk maçında giydiği formayı satın almak istiyordu. Satın almaktan vazgeçtiler, çünkü en yüksek teklif 1.044.000 dolara ulaştı! Bill Russell harika bir oyuncu olsa da, şahsen ne onun ne de bir başka NBA oyuncusunun forması için birkaç yüz dolardan fazla para vermem. Bu sadece bir giysi parçasından ibaret.

Soru, insanlar için değerimizin ne olduğu ile ilgili değildir, çünkü bu değişir. Üstelik, dünyanın insanlara gerektiği gibi değer verme konusunda iyi bir sicili yok. Milyonlarca bebek annelerinin rahminde öldürülüyor. İnsanlar bu bebeklerin hayatlarına değer veriyor muydu? Peki ya seks

işçisi olmaya zorlanan ve kaçırılan kadınlar? Onları o duruma düşürenler tarafından değerleri birkaç yüz dolara düşürülmüştür.

Bu evrende gerçek değer ölçüsünü belirleyen Tanrı'dır, insan değil. Ve saygı duyduğumuz şeyler için bile, İsa bize "insanların gururlandıkları ne varsa, Tanrı'ya iğrenç geldiğini" hatırlatır (Luka 16:15). Ayrıca şu dikkat çekici ifadeyi de kullanır: "İnsan bütün dünyayı kazanıp da canından olursa, bunun kendisine ne yararı olur? İnsan kendi canına karşılık ne verebilir?" (Matta 16:26).

Bir an için dünyanın tüm zenginliklerini düşünün. Milyonlarca dolarlık konakları, güzel mülkleri, mücevherleri, değerli metalleri, lüks arabaları, yatları ve uçakları düşünün. Neredeyse hayal bile edilemez. Son zamanlarda yapılan çalışmalar, gayrisafi dünya hasılasının 84.97 trilyon dolar olduğunu tahmin ediyor. Bu akıl almaz bir tutardır. Yine de İsa bize, eğer canınızı tüm bunlarla değiştirecek olsanız, büyük zarar edeceğinizi söyler!

Peki sizin değeriniz nedir? Pavlus, "Bir bedel karşılığı satın alındınız" (1. Korintliler 6:20) diye yazar. Tanrı'nın sizin için ödediği bedel şu sözlerde bulunur: "Çünkü Tanrı dünyayı o kadar çok sevdi ki, biricik Oğlu'nu verdi" (Yuhanna 3:16). Vay canına, bu Bill Russell'in formasından çok daha fazla! Tanrı bizim değerimizi, O'nun en değerli varlığına eşit gördü. İşte şaşırtıcı gerçek: Eğer Tanrı'nın gözünde İsa'nın değerinden bir kuruş daha az değerli olsaydık, o zaman bu değişim gerçekleşmezdi, çünkü Tanrı daha az değerli bir şey için daha değerli bir şeyi verip kârsız bir anlaşma yapmaz. Tanrı için ne kadar değerli olduğunuzu kavriyor musunuz?

Tanrı'nın size olan sevgisi ne kadar muazzam? İsa duasında çok şaşırtıcı şu sözü söyledi:

Dünya beni senin gönderdiğini, beni sevdiğin gibi onları da sevdiğini anlatsın. (Yuhanna 17:23)

Bunu idrak etmek mümkün değil! Tanrı sizi İsa'yı sevdiği kadar seviyor! Yine de, *O sadece öğrencilerden bahsediyor* diye düşünebilirsiniz. Bu yanlıştır, çünkü İsa şöyle açıklar: "Yalnız onlar için değil, onların sözüyle bana iman edenler için de istekte bulunuyorum"

(Yuhanna 17:20). Eğer İsa Mesih'e iman ediyorsanız, bunu doğrudan ya da dolaylı olarak elçilerin tanıklıklarından yaparsınız. Tanrı'nın sevgisinin derinliği ve size verdiği değer akıl ermezdir.

Bu gerçek kesin olarak ortaya konduktan sonra, kutsal korku armağanının O'nunla olan ilişkimizde neden bu kadar önemli olduğunu konuşmaya devam edelim.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Kimse kimsenin hayatının bedelini ödeyemez, Tanrı'ya fidyeye veremez. Çünkü hayatın fidyesi büyüktür, kimse ödemeye yeltenmemeli. Böyle olmasa, sonsuza dek yaşar insan, mezar yüzü görmez.” (Mezmurlar 49:7-9)

Ana fikir: Hikmet sahibi hiçbir insan kârsız bir anlaşma yapmaz – daha az değerli olan için daha değerli olanı vermez. Aynı şekilde, Tanrı asla kârsız bir anlaşma yapmazdı. Tanrı'nın sizin için ödediği bedel, biricik Oğlu'nun yaşamıydı, yani İsa'ya değer verdiği kadar size de değer veriyor. Bu aynı zamanda etrafınızdaki diğer insanlara da İsa'ya değer verdiği kadar değer verdiği anlamına da gelir.

Derin düşünce: İsa'nın hayatıma verdiği büyük değeri göz önünde bulundurarak, şimdi kendimi nasıl görüyorum? Bu, günlük olarak karşılaştığım kişilerle ilgili düşüncelerimi ve onlara davranışlarımı nasıl etkiler?

Dua: Sevgili Göksel Baba, hayatımı İsa'yı benim yerime ölmesi için verecek kadar değerli gördüğün için şükrederim. Rab İsa, yerimi alarak ve yargımı üstlenerek bana kendinden fazla değer verdiği için şükrederim. Kutsal Ruh, beni ne kadar sevdiğin ve değer verdiğin konusunda yüreğime ve zihnime sağlam bir kavrayış vermeni diliyorum ve başkalarını da aynı şekilde sevebileyim. İsa'nın adıyla, amin.

Beyan: Tanrı'nın beni sevdiği ve değer verdiği şekilde ben de başkalarını seveceğim ve değer vereceğim.

TANRI'NIN SEVGİSİNİ VAAZ
EDERKEN, KUTSAL YAZILAR'IN
ÖNCELİKLE TANRI'NIN SEVGİSİNİ
DEĞİL, MERKEZİNDE SEVGİSİ
OLAN YOK EDİCİ KUTSALLIĞINI
AÇIKLADIĞINI UNUTMA TEHLİKESİ
VARDIR.

– OSWALD CHAMBERS

9 | ÖLÜMCÜL ÇARPIŞMA

İlk bölümde Tanrı'nın görkemini tartıştık ve sadece yüzeysel olarak değindik. Bu bölümde, Tanrı'nın varlığının çeşitli büyüklüklerine odaklanacağız. Yüce Tanrı'nın bir çadırda oturmayı seçtiği bir döneme giderek başlayalım – İsrail halkının çölde yolculuk ettiği döneme.

Uzun süren, ayrıntılı ve karmaşık çalışmalardan sonra, Buluşma Çadırı bir işçi ekibi tarafından yapıldı. Tanrı'nın dağda Musa'ya verdiği plana göre inşa edilmişti ve göksel çadırın kaba bir modeliydi (İbraniler 8:1-5). İş tamamlandığında, Tanrı görkemli varlığını sergiledi:

O zaman bulut Buluşma Çadırı'nı kapladı ve RAB'bin görkemi konutu doldurdu. Musa Buluşma Çadırı'na giremedi. (Mısır'dan Çıkış 40:34-35)

Tanrı bir kez daha İsrail'i görkeminden kara bir bulutla korudu. Sevgili halkıyla onların dayanabilecekleri şekilde yaşayacaktı. Sadece başkâhinin yılda bir kez, hayvanların kanıyla En Kutsal Yer'e girmesine

izin verilirdi. Bu görevdekiler Tanrı tarafından atanırdı ve ilki Musa'nın kardeşi Harun'du.

Bir gün Harun gibi kâhin olan oğullarından ikisi çadıra girip "RAB'bin buyruklarına *aykırı* bir ateş sundular" (Levililer 10:1). Gerçekte neler olduğuna dair farklı görüşler var, ancak olayın özüne gelmek için eylemlerini atlayalım ve amaçlarına odaklanalım. *Aykırı* ifadesinin bir tanımı "kutsal bir şeye saygısızca davranmaktır." Kutsal olanı bayağı veya sıradan saymak anlamına gelir. Esasen Harun'un oğulları Tanrı'nın görkemli huzuruna saygısızca geldiler. Bundan sonra olanlar ayıltıcı, hatta korkutucudur:

RAB bir ateş gönderdi. Ateş onları yakıp yok etti. RAB'bin huzurunda öldüler. (Levililer 10:2)

Tanrı'nın huzuruna girmeye yetkili olan bu iki adam, saygısızlıklarından dolayı hemen öldüler. Tanrı onlara acımasızca saldırdı mı? Hayır, kendilerini tehlikeye soktular. Bunu şu şekilde düşünün: Dünya güneşten 150.000.000 kilometre uzaklıktadır. Çoğu insan için plajda güneşlenmek keyiflidir, ancak güneşlenme keyfiniz güneşin 10.000 kilometre uzağında gerçekleşirse, anında ölürsünüz.

Tanrı'nın kutsal ve görkemli varlığına fazla aşına olmakla hata ettiler ve sonuçta üzerlerine felaket getiren bir şekilde davrandılar. Musa'nın, oğullarının ölümünden hemen sonra Harun'a söylediği şu sözleri dinleyin:

RAB demişti ki, "Bana hizmet edenler kutsallığıma saygı duyacak Ve halkın tümü beni yüceltecek." (Levililer 10:3)

Musa'nın belirttiği şey evrensel ve ebedi bir buyruktur. *Evrenselliği* ister insan ister melek olsun, yaratılmış her varlık için geçerli olduğu anlamına gelir. *Ebediliği* ise her zaman olmuş olanın her zaman olacağını ifade eder – asla değişmeyecektir. O'nun huzuruna ancak saygılı bir yürekle ve tutumla yaklaşabilirsiniz.

Brezilya'daki o akşamı düşünelim. Rüzgâr eserken Tanrı'nın müthiş huzurunda, kutsal korkuyla donakaldım. Kelimenin tam anlamıyla zihnimde titreşen düşünce şuydu: *John Bevere, tek bir yanlış hamle*

yaparsan, tek bir yanlış kelime söylersen ölü bir adamsın!

Bu gerçekten olur muydu? Kesin olarak bilmiyorum, ama kesin olarak söyleyebileceğim şey, Yeni Antlaşma'da bir erkek ve kadının benzer bir ortamda yanlış bir davranışta buldukları zaman öldüğüdür (Elçilerin İşleri 5:1–10). Bu çift, kilise liderlerinin ve diğer imanlıların önünde bir sunu sundular. Yine de artarda öldüler ve gömüldüler. Bu olay gerçekleştiğinde, diğer imanlılar nasıl tepki verdiler?

İnanlılar topluluğunun tümünü ve olayı duyanların hepsini büyük bir korku sardı. (Elçilerin İşleri 5:11)

Dikkat edilmesi gereken birkaç şey. “Kenti büyük bir korku sardı” demiyor. Hayır, “inanlılar topluluğunun tümünü büyük bir korku sardı” yazıyor. İkincisi, sadece “korku” değil, “büyük bir korku” denildiğine dikkat edin. İbrani yazarlar, Batı kültüründe sık sık yaptığımız gibi abartmazlardı. Kutsal Yazılar'da “büyük bir korku” denmesi, kutsal korkunun şiddetinin çok güçlü olduğunu belirtir.

Elçilerin İşleri 2. bölümde Pentikost Günü'nde Tanrı'nın Ruhü döküldüğünde çevredekilerden bazıları, öğrencilerin sabah saat dokuzda şarap içip sarhoş olduklarını düşündüler. Durun ve sarhoş birinin nasıl davrandığını düşünün. Genellikle sessiz ve içe kapanık değildir; daha ziyade, çoğunlukla fazlaca kahkaha ve neşe vardır. O önemli günün atmosferi işte böyleydi. Sevgi dolu Tanrımız'ın varlığı ferahlatıcı ve zevkliydi. Fakat O'nun muhteşem, hatta dehşet verici varlığı aynı insanların ortasında yargı için tezahür ettiğinde, kilise büyük bir korku ve huşu ile sarıldı. Bu olay, Tanrı'nın kutsallığı hakkındaki farkındalıklarını önemli ölçüde artırdı.

Bana sık sık, “Modern zamanlarda insanlar neden düşüp ölmüyor?” diye soruluyor. Bu güzel bir soru. Bu çift Petrus'a ve nihayetinde Kutsal Ruh'a yalan söyledi. Yirmi birinci yüzyılda yalan söyleyen çok sayıda din adamı oldu, peki suç işleyenler neden onlarla aynı kaderi paylaşmadılar? Bu çiftin ölümünden hemen sonra neler olduğuna bakalım:

Bütün bunların sonucu, yoldan geçen Petrus'un hiç değilse gölgesi bazılarının üzerine düşsün diye halk, hasta olanları

*caddelere çıkartıp şilteler ve döşekler üzerine yatırır oldu...
Bunların hepsi iyileştirildi. (Elçilerin İşleri 5:15-16)*

Düşündüğünüzde bu olay akıllara durgunluk veriyor. Dikkat edin, “caddelere” (çoğul)! Ve iyileşenler “bir kısmı” değil, “hepsi” idi! Bunu modern zamana uyarlayalım. Elçi Petrus büyük bir hastaneye girmiş ve koridorlarda yürüyerek her katta yatan hastaları iyileştirmiş olurdu. Bu büyüklükte bir güç ancak Rab’bin görkemini bulduğu ortamında görülebilir.

Bunu başka bir Kutsal Kitap örneğiyle de doğrulayalım. Harun’un iki oğlunun başına gelenden yüzlerce yıl sonra, yine kâhinlik görevi yapan iki kardeş Hofni ve Pinehas, Buluşma Çadırı’nın girişinde toplanan kadınlarla zina ediyorlardı. Bunu Harun’un oğullarının öldüğü noktadan neredeyse doksan metre mesafede yapıyorlardı! Bu yetmezmiş gibi, ibadet edenleri tehdit ederek ellerinden sunularını alıyorlardı. “Eli’nin oğulları değersiz kişilerdi. RAB’bi ve kâhinlerin halkla ilgili kurallarını önemsemiyorlardı” (1. Samuel 2:12-13). Tanrı bu adamlar hakkında şöyle dedi: “Eli’nin ailesinin günahı hiçbir zaman kurban ya da sunuyla bile bağışlanmayacaktır diyerek Eli’nin ailesi hakkında ant içtim” (1. Samuel 3:14). Bu sözleri Yüce Tanrı’nın ağzından asla duymak istemezsiniz!

Davranışları Tanrı’ya karşı son derece saldırgandı, hatta Harun’un oğullarından birkaç derece daha saygısızdı, ancak bu adamlar aynı çadırda anında ölmediler. Neden? Cevap şu sözlerde bulunur: “O günlerde RAB’bin sözü seyrek geliyordu; görümler de azalmıştı” (1. Samuel 3:1). Tanrı’nın vahyedilen Sözü’nün seyrek oluşu O’nun görünür varlığının olmadığına işaret eder; Brezilya’daki tapınma hizmetinden farklı değildi. Ancak, Musa’nın zamanında O’nun varlığı tam olarak mevcuttu.

Bu örneklerden nasıl bir sonuç çıkarabiliriz? Tanrı’nın görünür görkemi ne kadar büyük olursa, saygısızlığın yargısı da o kadar büyük ve hızlı olur. Bu nedenle, *gecikmiş yargı* yargının iptali değildir. Bu nedenle Pavlus şöyle yazar:

Bazı kişilerin günahları bellidir, kendilerinden önce yargı kürsüsüne ulaşır. Bazılarının günahlarıysa sonradan ortaya çıkar. (Timoteos 5:24)

Durum ne olursa olsun, Tanrı'ya karşı saygısız, sıradan veya laubali bir tutuma asla izin vermemek hikmetli olacaktır. Aslında O'nun yüceliği tezahür etmediği zaman daha tehlikelidir. Neden? Yargı olmaması nedeniyle aldanarak onaylandığımızı inanmamız ve saygısızlığa düşmemiz daha kolay olur. Bu gerçekleşirse, bir sonraki bölümde göreceğimiz gibi, Tanrı'nın saygısızlığımızı umursamadığı inancına kolayca kapılabiliriz.

————— KİŞİSELLEŞTİRME —————

Pasaj: “RAB demişti ki, ‘Bana hizmet edenler kutsallığıma saygı duyacak ve halkın tümü beni yüceltecek.’” (Levililer 10:3)

Ana fikir: Tanrı'nın görünür görkemi ne kadar büyük olursa, saygısızlığın yargısı da o kadar büyük ve hızlı olur. Bu nedenle, gecikmiş yargı yargının iptali değildir.

Derin düşünce: Tanrı'nın Sözü öğretilirken veya günlük yaşamda Rab'be dua ederken, kilisede, tapınmada Rab'be nasıl yaklaşıyorum? O'na yaklaşırken gelişigüzel bir tutum geliştirdim mi? O'nun sadece Babam değil, aynı zamanda yakıp yok eden bir ateş olan kutsal Tanrı olduğu gerçeğini gözden kaçırdım mı?

Dua: Sevgili Göksel Baba, Sana gelişigüzel ve saygısız bir tavırla yaklaştığım için bağışlanmamı diliyorum. Kim olduğumu gözden kaçırdım ve Sana çok aşına oldum. Tövbe ediyorum ve artık Seni bir “ahbap” olarak görmeyeceğim, ama kutsal Tanrı olarak Sana saygı göstereceğim. Bu kadar şefkatli ve merhametli olduğun ve saygısızlığımdan dolayı beni affettiğin için Sana şükrederim. İsa'nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: Tanrı'ya, varlığını ne kadar güçlü veya hafif biçimde gösterirse gösterebilirsin, saygı göstereceğim.

RAB İNSANIN TUTTUĞU YOLU
GÖZLER, ATTIĞI HER ADIMI
DENETLER.

– ÖZDEYİŞLER 5:21

10 | TANRI UNUTTU MU?

Daha önce de belirtildiği gibi, kutsal korkumuz Tanrı'nın yüceliğini kavrayışımızla orantılı olarak büyür. Bunun karşıtı da doğrudur: O'ndan ne kadar az korkarsak, O'nun büyüklüğünü, insani sınırlamalara noktasına kadar bile küçültürüz.

Bu dünyanın sistemi, Tanrı'nın yüceliğini ortadan kaldırmak için insanların canına çarpan, onlara karşı koyan nehir akıntıları gibidir. Bu nehrin özünü, Yaratıcımız'ın büyüklüğünü azaltma pahasına ölümlü insanı yüceltmek için kullanılacak sözler, düşünceler, görüntüler, videolar veya başka her türlü araç oluşturur.

Kutsal korkudan yoksun olan kişi bu güce kolayca yenik düşer ve Tanrı'nın onların yaptıklarını fark etmediğine ya da umursamadığına inanmaya yönelir. Şunlara benzer düşünceler doğmaya başlar: *Ben bir istisnayım; Ben muafım; Çoğundan farklı değilim; Tanrı benim niyetlerimi, sözlerimi veya eylemlerimi görmezden gelir; O'nun takip edemeyeceği kadar çok şeyler olup bitiyor.*

Kötü insan içinden, “Tanrı unuttu” der, “Örttü yüzünü, asla göremez.” (Mezmurlar 10:11)

Bu hatalı ve tehlikeli zihniyetin çeşitli varyasyonları vardır, ancak bunların tümü Tanrı'nın kudretini gerçekte olduğundan daha az görmekle bağlantılıdır. Bir anne babanın, patronun, öğretmenin, koçun veya başka bir liderin davranışımızı takdir edemeyebileceğini veya fark etmeyebileceğini düşünmekten farklı değildir. Bu tuzağa düşen kişiler, izlenecek çok fazla ayrıntı olduğuna inanarak kendilerini rahatlatırlar ve Tanrı'nın kudretini küçümserler.

Bir adım daha ileri gidelim. Eğer birisi kutsal korkudan uzaklaşarak bu kaygan yolda devam ederse, *Tanrı benim niyetlerimi, sözlerimi veya eylemlerimi göremez* diyen şeytani bir düşüncenin tehdidi altına girer. Tanrı'nın izlemediğine inanmak saygısızlıktır; O'nun *izleyemediğini* düşünmekse daha büyük bir saygısızlık seviyesidir!

Sözlerimizi, eylemlerimizi ve niyetlerimizi diğer insanlardan gizlemek mümkündür. Başkalarının fark etmeyeceği şekilde gizlide, karanlıkta, hatta gölgelerde iş görebiliriz. Fakat düşüncelerimizi veya yollarımızı Yüce Tanrı'dan gizleyebileceğimize inandığımızda, kendimizi kandırırız. Bu hatalı varsayım, ister bilinçli ister bilinçsiz olsun, kutsal korkudan yoksun herhangi bir ruhta bulunur. Kutsal Yazılar bize şöyle der:

Tasarılarını RAB'den gizlemeye uğraşanların vay haline! Karanlıkta iş gören bu adamlar, “Bizi kim görecektir, kim tanıyacak?” diye düşünürler. (Yeşaya 29:15)

Başlangıçta Yeşaya'nın kötülere, yani kiliseye girmeyecek veya tapınma etkinliği için biraraya gelmeyecek olan imansızlara atıfta bulunduğunu düşünebilirsiniz. Yine de yukarıdakiler, özellikle iman ettiklerini iddia edenler için yazılmıştır. Bu doğrudur, çünkü bu ayetten önce şunları okuyoruz:

Rab diyor ki, “Bu halk bana yaklaşıp Ağızlarıyla, dudaklarıyla beni sayar, Ama yürekleri benden uzak. Benden korkmaları da insanlardan öğrendikleri buyrukların sonucudur.” (Yeşaya 29:13)

Bunu çağımıza uygun biçimde ifade etmeme izin verin. Bu insanlar İsa'yla ilişkide olduklarını iddia ediyorlar, çünkü O'nun lütfuyla kurtuldular. O'nu sözleriyle onurlandırır, Hristiyan konferanslarına katılırlar ve Spotify'da ilahiler dinlerler – ancak ruhlarının bir yerinde Rab'bin onların düşüncelerini ve eylemlerini göremediğini veya duyamadığını düşünürler. Zihinsel durumları, İsa'yı hiç takip etmeyen birçok kişiden daha kötüdür. Bir yalana inanırlar ve daha da kötüsü, akılsızlıklarının farkında değillerdir.

Buna itiraz edebilirsiniz, "Olmaz! Bu kadarı olamaz." Yine de son bölümde gündeme getirdiğimiz karı kocayı tekrar gözden geçirelim: Hananya ve Safira (Elçilerin İşleri 5). Arkada yatan hikâyeye, bu çiftin hatalı davranışlarını anlamamız için önemlidir. Hikâyeleri aslında 4. bölümde başlıyoruz:

Örneğin, Kıbrıs doğumlu bir Levili olan ve elçilerin Barnaba, yani Cesaret Verici diye adlandırdıkları Yusuf, sahip olduğu bir tarlayı sattı, parasını getirip elçilerin buyruğuna verdi. (Elçilerin İşleri 4:36)

O dönemde Kıbrıs, değerli cevher, bakır ve demir madenlerinin bulunduğu ve büyük bir kereste rezervine sahip zengin bir adayı. Çiçekleri, meyveleri, şarabı ve yağı ile ünlüydü. Kıbrıs'ta araziniz varsa, büyük olasılıkla maddi olarak iyi durumdaydınız.

Şunu hayal edin: Kıbrıs'tan gelen zengin bir Levili, tarlasının satışından elde ettiği çok büyük miktarda parayı, tüm kilisenin önünde vermek üzere getiriyor. Bundan sonra ne oluyor?

Hananya adında bir adam, karısı Safira'nın onayıyla bir mülk sattı. (Elçilerin İşleri 5:1)

Beşinci bölümün bu şekilde başlaması dördüncü bölümün sonundaki hikâyeye bağlantısını göstermektedir.

Yeni gelen bu zengin kişi kiliseye katılır ve herkesin tanık olduğu büyük bir sunu getirir. Verdiği armağan bu çift üzerinde bir etki yaratır. Hemen bir mülk satarlar ve...

... paranın bir kısmını kendine saklayarak gerisini getirip elçilerin buyruğuna verdi. Karısının da olup bitenlerden haberi vardı. (Elçilerin İşleri 5:2)

Bu tepkiyi ne başlattı? Bu çift, o zamana kadar kilisedeki en büyük bağışçılar olma ününe sahip olabilir miydi? Eğer öyleyse, liderlerin ve halkın dikkatini çekti mi? Unutmamalıyız ki, vermek bir armağandır ve tıpkı birçoğunun çeşitli armağanları (hizmet etmek, öğretmek, konukseverlik, vaaz, önderlik ve diğerleri gibi) fark ettiği ve hatta alkışladığı gibi, cömertlik de istisna değildir ve kutlanır (2. Korintliler 9:12-13). Bu çift gördükleri saygı ve ilgiden çok mu keyif aldı? İtibarları bu yeni adam tarafından tehdit altında mıydı? Yoksa tüm topluluk onun bu muazzam armağanını kutluyor, bu paranın müjdeleme ve yoksullara vermek için büyük bir yardım olduğunu konuşuyor ve artık Hananya ve karısını önemsemiyorlar mıydı?

Belki de çift kaybettikleri ilgiyi geri kazanmak istediler ve bu yüzden bir mülk satarak karşılık verdiler – muhtemelen en büyük varlıklarıydı. Şöyle düşündüler, “Bu vazgeçmek için çok fazla para. Ama biz her şeyimizi veriyormuş gibi görünmek istiyoruz. Öyleyse sadece bir kısmını verelim, ama ‘Aldığımız tüm para bu’ diyelim.” Bu aldatici düşünce, başkalarını da büyük armağanlar vermeye teşvik edeceği mantığıyla güçlenmiş olabilir.

Görünüş gerçeklerden daha önemliydi ve bu nedenle aldanmaya yol açtı. Bu çift, Tanrı'nın olup biteni görmediğini nasıl düşünebildi?

Bu yaklaşımı önceden düşündüler, tasarladılar ve üzerinde anlaştılar. Planlarını Rab'den saklayabileceklerine inanarak, kötülüklerini karanlıkta yaptılar! Ve ruhlarının bir yerinde, *Rab neler olup bittiğini görmeyecek* diye düşündüler! (Yeşaya 29:15'ten neredeyse doğrudan bir alıntı). Ancak bu düşünce ikisinin de hayatına mal oldu; ikisi de aynı gün gömüldü!

Önceki bölümlerde gerçekleşen mucizelere tanık olan bu iki imanlı (göklerden gelen rüzgârın esişi ve bu olayın bütün kentin dikkatini çekmesi, sonrasında kurtulan binlercesi, mucizeyle yürüyen kötürüm

adam, Tanrı'nın gücünün bir binayı sallaması ve daha fazlası) niyetlerini Yüce Tanrı'dan gizleyebileceklerine nasıl inandılar?

Ya da bahçede Tanrı'yla birlikte yürüyen Adem ve Havva, günah işledikten sonra O'ndan gizlenebileceklerine nasıl inanabildiler? (Yaratılış 3:8)

İsrail halkı nasıl "RAB görmüyor!" diyebildi? (Hezekiel 9:9)

Ya da şu şok edici ifadeye ne dersiniz: "İnsanoğlu, İsrail halkının ileri gelenlerinin kendi putlarının odalarında, karanlıkta neler yaptıklarını gördün mü?" dedi, "Onlar, 'RAB bizi görmüyor, RAB ülkeyi bıraktı' diyorlar" (Hezekiel 8:12).

Akılsızlık ederek yüreklerimizi Rab'den gizleyebileceğimizi ne kadar sık düşünüyoruz?

Kısacası, tüm bu senaryoların bu büyük hatayı besleyen ortak bir kökü vardır: kutsal korku yoksunluğu. Ondan yoksun olduğumuz ölçüde, Tanrı'nın yetenekleri ruhumuzda azalır ve en korkutucu olan şey, durumumuzdan habersiz olmamızdır; muhakememiz donuklaşır. Önümüzdeki birkaç bölümde ele alacağımız konu budur.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "O zaman bütün kiliseler, gönülleri ve yürekleri denetleyenin ben olduğumu bilecekler. Her birinize yaptıklarınızın karşılığını vereceğim." (Levililer 10:3)

Ana fikir: Tanrı sadece ne yaptığımızı değil, ayrıca eylemlerimizin ardındaki nedenleri ve niyetleri de bilir.

Derin düşünce: Sürekli olarak Tanrı'nın en içteki düşüncelerimi, isteklerimi ve niyetlerimi bildiğinin farkındalığıyla yaşıyor muyum? Bu gerçek hakkındaki farkındalığımı nasıl artırabilirim?

Dua: Sevgili Göksel Baba, isteklerimin ve niyetlerimin İsa'nın istekleri ve niyetleri gibi pak olmasını istiyorum. Tüm düşüncelerimi,

OLDUĞUMUZ GİBİ GÖRÜNMEK

arzularımı, sözlerimi ve eylemlerimi sürekli olarak yollarımı incelediğin bilinciyle filtreleyeyim. Seninle ilgili anlayışında bu gerçek asla azalmasın. İsa'nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: Tanrı'nın niyetlerimin, düşüncelerimin, sözlerimin ve eylemlerimin tamamen farkında olduğunu bilerek yaşayacağım.

ÖYLEYSE NEDEN BU HALK
YOLDAN SAPTI?
– YEREMYA 8:5

11 | SAYGI VE KORKU

Tanrı'nın müthiş varlığı ve bunun sonucunda Hananya ve Safira'nın uğradığı yargı kiliseye “büyük bir korku” getirdi. Yine, vurgulamak gerekir ki, *kent* sözcüğü değil, *inanlılar topluluğu* ifadesi kullanılır. *Büyük korku* ifadesindeki Grekçe sözcükleri incelediğimizde, anlam yoğunlaşır.

İlk sözcük olan *büyük*, Grekçedeki *mégas* kelimesidir; “bir ölçeğin üst aralığı... büyük ölçüde, yoğun, korkunç” olarak tanımlanır. Günümüzde kullanılan *mega* kelimesi burada gelir. İletilen şeyi yanlış anlamak mümkün değildir; esasen, “mega korku” olarak çevrilebilir. Kutsal Yazılar'ın yazarlarının ifadeleri abartmadıklarını unutmayın.

İkinci sözcük olan *korku*, Yeni Antlaşma boyunca kutsal korku için sıkça kullanılan *phóbos* kelimesidir. “Korku, dehşet, hürmet, saygı, onur” olarak tanımlanır. Başka bir kaynak bunu “Tanrı'ya derin saygı ve huşu – saygı, hürmet” olarak tanımlar. Yine *huşu* ve *dehşet* sözcükleriyle karşılaşıyoruz ve bu muazzam derecede korkuyu ifade ediyor. Pavlus aşağıdaki ayette aynı sözcüğü kullanır:

Öyleyse sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, yalnız ben aranızdayken değil, ama özellikle aranızda olmadığım şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın. Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır. (Filipililer 2:12-13)

Kurtuluşumuz *sevgi* ve *şefkatle* değil, daha sonra iyice inceleyeceğimiz üzere *saygı* ve *korkuyla* etkin kılınır. Bir kez daha, iletilen anlamın yoğunluğu yeni bir sözcükle bir çentik daha yükseliyor: *saygı*. Saygı olarak çevrilen Grekçe sözcük *trómos*'tur ve "korkudan, dehşetten titremek ya da derin hürmet, huşu, saygı" anlamına gelir. Bu kullanım münferit değildir, çünkü Yeni Antlaşma'da Elçi Pavlus dört kez bu iki sözcüğü birlikte kullanmıştır.

Kutsal korku hakkındaki incelememiz bitmemiş olsa da, Tanrı Sözü'nün herhangi bir öğretmeninin onu "hürmetkâr ibadet" ile nasıl sınırlayabildiğini merak edebiliriz. Sadece bu bölümde, vurguladığımız birkaç ayetle, çok güçlü bir sözcük dağarcığı ile karşılaştık. İşte derlenmiş bir liste: mega korku, huşu, dehşet, derin saygı ve titreme.

Bunlar sadece Mesih'teki yaşamımızın küçük bir yönünü tanımlayan kelimeler değildir; daha ziyade, *kurtuluşumuzun nasıl etkin kılındığını*, yani Kutsal Ruh'la işbirliği içinde ve O'nun tarafından güçlendirilen çabalarımızın, İsa'nın bize karşılıksız sağladığı kurtuluşu nasıl tam olgunluğa getirdiğini açıklarlar. Bu noktadan sonra bunu şöyle ifade edeceğiz: *kurtuluşumuz saygı ve korkuyla olgunlaşır*.

Bunu düşündüğümüzde, kutsal korku neden kiliselerimizde, küçük gruplarda ve Kutsal Kitap okullarımızda öğretilen en önemli gerçeklerden biri değildir? Batı dünyasında çok sayıda etkisiz, ılık Hristiyanın bulunmasının nedeni bu olabilir mi? Ve Kutsal Yazılar'ın son günlerde imandan "dönüş" olacağı konusundaki uyarısının nedeni bu olabilir mi? Pavlus, "imandan dönüş başlamadıkça, mahvolacak olan o yasa tanımaz adam ortaya çıkmadıkça o gün gelmeyecektir" diye yazar (2. Selanikliler 2:3). İmandan dönüş, kutsal korkumuzun ortadan kalkmasıyla körüklenebilir mi? Kırk yıl boyunca Amerika'nın her eyaletinde ve altmış ülkede dua, çalışma ve hizmet hayatı geçirdikten

sonra, bunun böyle olduğuna inanıyorum.

Bir adım daha ileri gidelim. Kilisenin *ilk* ya da *temel* öğretilerinden biri “sonsuz yargı”dır. Şu sözleri dikkatlice okuyun:

... Tanrı'ya inanmanın temelini ... sonsuz yargıyla ilgili öğretinin temelini yeni baştan atmadan Mesih'le ilgili ilk öğretileri aşarak yetkinliğe doğru ilerleyelim. (İbraniler 6:1-2)

Gerçek şu ki, hepimiz nasıl yaşadığımızın hesabını vereceğiz. Bu yargının sonucu sonsuza dek sürecek – bu sonsuzdur! İmanlılar için bu yargı “Mesih’in yargı kürsüsü” olarak adlandırılır.

Bu ayetlerde vurguladığımız iki sözcüğü tartışalım. Birinci sözcüğümüz *ilk*. Küçük bir çocuk ilkokulda ne öğrenir? Okuma, yazma, toplama, çıkarma ve diğer temel beceriler. Esasen eğitimimizi ilerletmek için gereken yapı taşlarını kazanırız. Okuma, yazma, toplama ve çıkarma bilgisi olmadan lise veya üniversite eğitimine devam etmeyi hayal edebiliyor musunuz? Olanaksız!

Birçok imanlının karşılaştıkları yargının farkında olmadıklarını ya da en iyi ihtimalle sadece terime aşına olduklarını, ancak kapsamlı olarak araştırmadıklarını görüyorum. Bu durum ilkokul öğretilerinin önemli olduğunu bilip bunları asla öğrenmemeye benzetilebilir. Sorulması gereken çok önemli bir soru şudur: İmanlılar bu *ilk* gerçek olmadan yaşamlarını Mesih’te nasıl inşa ediyorlar?

Vurgulanan diğer sözcüğü düşünelim; *temel*. Temelsiz bir bina inşa etmeyi hayal edebiliyor musunuz? Hava sakinse, bina yükselebilir ve ayakta kalabilir. Ama güçlü bir fırtına geldiğinde, bina anında çöker! Bu durum imandan dönüşü temsil edebilir. Barna Araştırma Grubu, 2000-2020 yılları arasında kırk milyondan fazla Amerikalı’nın imandan döndüğünü bildirdi! Bunların yarısı şimdi Hristiyan olmadıklarını, ateist veya agnostik olduklarını söylüyorlar. *Temel* öğretisi eksikliğimiz bu yıkıcı istatistiğe katkıda bulunuyor olabilir mi?

Yargılanmamızla ilişkili olarak aşağıdaki ayetlere kısaca göz atalım:

OLDUĞUMUZ GİBİ GÖRÜNMEK

Cesaretimiz vardır diyorum ve bedenden uzakta, Rab'bin yanında olmayı yeğleriz. (Korintliler 5:8)

Pavlus'un burada sadece imanlılarla ilgili konuştuğunu hemen anlarız. İmanlı olmayan biri bedenden uzakta olduğunda, Tanrı'nın huzurunda değildir.

Bunun için, ister bedende yaşayalım ister bedenden uzak olalım, amacımız Rab'bi hoşnut etmektir. (2. Korintliler 5:9)

Oğullarımız ergenlik yaşlarındayken, Lisa ve ben onları tanrısallıkta eğitmek için fırsatlar aradık. Eğitimlerinin önemli bir yönü, onları bir haklılık tutumu geliştirmekten korumaktı. Bir akşam onlara, "Beyler, annenizin ve benim sizi şimdi olduğundan daha fazla veya daha az sevmemize neden olacak hiçbir şey yapamazsınız" dedim.

Onlara duyduğumuz koşulsuz sevgimiz tescillenmiş oldu. Ama hemen ardından şunu söyledim: "Ama sizden ne kadar hoşnut olduğumuzdan siz sorumlusunuz." Onların gözlerinin açıldığı bir zamandı.

İşte gerçek. Tanrı'nın bizi daha az ya da daha çok sevmesini sağlamak için hiçbir şey yapamayız, ancak O'nun bizden ne kadar hoşnut olduğundan biz sorumluyuz. Bu yüzden Pavlus, amacının "Rab'bi hoşnut etmek" olduğunu söylüyor. Neden?

Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız. Rab'den korkmanın ne demek olduğunu bildiğimizden insanları ikna etmeye çalışıyoruz. (2. Korintliler 5:10-11)

Bu yargı kürsüsünde, tövbe ettiğimiz günahlarımız için yargılanmayacağız – onlar zaten İsa'nın kaniyle ortadan kaldırıldılar. Tanrı "doğu batıdan ne kadar uzaksa, o kadar uzaklaştırdı bizden isyanlarımızı" (Mezmur 103:12). Yine, Tanrı "suçlarını bağışlayacağım, günahlarını artık anmayacağım" (İbraniler 8:12) der.

Öyleyse yargılanmamız neyi içerecek? İmanlılar olarak nasıl yaşadığımız konusunda yargılanacağız ve hem *iyi* hem de *kötü* işlerimiz incelenecektir.

Şu anki tartışmamız için önemli olan şey, Pavlus'un imanlıların yargısına "Rab'den korkmayı" eklemesidir. Daha önce de belirtildiği gibi, Grekçede *korku* olarak çevrilen sözcük, inanlılar topluluğunun Hananya ve Safira'nın yargısına verdiği tepkiyi tanımlamak için de kullanılan *phobos*'tur. Bu bizi önemli bir soruya getiriyor: Bu çiftin başına gelenler, imanlıların yargılanmasının gizli bir ön izlemesi olabilir mi? Bu olasılığı önümüzdeki birkaç bölümde inceleyeceğiz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "Rab'be yaraşır biçimde yaşamanız, O'nu her yönden hoşnut etmeniz, her iyi işte meyve vererek Tanrı'yı tanımakta ilerlemeniz için dua ediyoruz." (Levililer 10:3)

Ana fikir: Tanrı'nın sizi zaten sevdiğinden daha fazla veya daha az sevmesini sağlamak için hiçbir şey yapamazsınız. Ama O'nun sizden ne kadar hoşnut olduğundan siz sorumlusunuz.

Derin düşünce: Hayatım Tanrı'yı hoşnut ediyor mu? O'nu neyin hoşnut edip etmediğini nasıl bilebilirim?

Dua: Sevgili Göksel Baba, Sözün ve Ruhun aracılığıyla Seni hoşnut eden ve etmeyen şeyleri bana açıklamayı istiyorum. Bana her şeyden çok Senin hoşnut olanı arayan bir yürek ve zihin ver. Öyle ki, yüreğini tanıyayım ve Seni onurlandıracak biçimde yaşayayım. İsteklerim beni bir gün imanlının yargısıyla yüzleşmeye ve bana vermek istediğin sonsuz ödülleri almaya hazırlasın. İsa'nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: Tanrı'yı hoşnut etmek hayattaki ilk önceliğimdir. O benim içimde O'nu hoşnut eden şeyleri hem istemem hem de yapmam için çalışıyor.

TANRI HAKKINDA DİKKAT ÇEKEN
BİR ŞEY ŞUDUR; TANRI'DAN
KORKTUĞUNUZDA BAŞKA HİÇBİR
ŞEYDEN KORKMAZSINIZ, AMA
O'NDAN KORKMADIĞINIZDA,
BAŞKA HER ŞEYDEN KORKARSINIZ.

– OSWALD CHAMBERS

12 | BULAŞICI İKİYÜZLÜLÜK

Elçilerin İşleri kitabında hayatını kaybeden çiftle ilgili önemli bir noktayı açıklığa kavuşturmak önemlidir. Mesele Hananya ve Safira'nın eylemleri değildi; onlar sadece kilise hizmetine bir sunuda bulundular. Tanrı'nın hizmetine maddi bir armağan vermek tanrısal, kutsal ve güzeldir. Günahları yüreklerindeki tutumdu – ün kazanma arzusu.

Bu da önemli bir soruyu gündeme getiriyor: Yargı kürsüsünde sadece sözlerimiz ve işlerimiz mi incelenecek, yoksa düşüncelerimiz ve niyetlerimiz de dahil edilecek mi?

İsa'nın öğrencilerine söylediği bir uyarıyı okuyarak başlayalım:

O sırada halktan binlerce kişi birbirlerini ezercesine toplanmıştı. İsa önce kendi öğrencilerine şunları söylemeye başladı: "Ferisiler'in mayasından –yani, ikiyüzlülükten– kaçının. Örtülü olup da açığa çıkarılmayacak, gizli olup da bilinmeyecek hiçbir şey yoktur." (Luka 12:1-2)

Bu iki ayette çok şey ortaya konmuştur. Müjde'nin bir hizmetkârı olduğunuzu ve binlerce kişinin sizi dinlemek için toplandığını hayal edin. Bu birçok vaizin rüyasıdır! Ama İsa ne yapıyor? Takımına “Hey çocuklar, bunun için buradayım. Ben işimi yaparken kenara çekilin!” diye fısıldamıyor. Hayır. Bunun yerine, üç şey yapar:

İlk olarak, onlara anın cazibesi tarafından nasıl kontrol edilmeyeceklerine ilişkin *görsel bir mesaj verme* fırsatını kullanır. Geleceğin bu liderlerini, hem örnekle hem de öğretiyle, *ikiyüzlülük* konusunda uyarıyor. İkiyüzlülüğün Grekçesi *hupókrisis* sözcüğüdür ve “gerçekte oldukça farklı amaçlara sahipken, belirli amaçlara veya motivasyonlara sahip olduğu izlenimini vermek” olarak tanımlanır.

Ferisiler ikiyüzlülük konusunda uzmandılar – gösteriş ve numara yapmak için fırsatları kaçırmazlardı. İsa, niyetlerimizde saf kalarak bu tuzağa düşmememiz için bizi uyarır. Esasen, popülerliğin veya insanların onayının bizi yönlendirmesine izin vermemeli, ama hem öğretimizde hem de yaşantımızda gerçeğe bağlı kalarak Ruh tarafından yönlendirilmeliyiz.

İkinci olarak, İsa ikiyüzlülüğün ne kadar hızlı yayılabileceğine işaret eder. Bunu, hamur boyunca yayılan ve kabarmasına neden olan mayaya benzetir. İsa'nın verdiği örnek, ikiyüzlülüğün bulaşıcı olduğunu, ancak mayanın aksine, iyiliğimiz için çok zararlı olduğunu açıklar.

Üçüncü olarak, ikiyüzlülüğün gizli kalamayacağını kesin olarak belirtir. Kişinin sözlerinin veya eylemlerinin ardındaki niyetin eninde sonunda açığa çıkacağı kesindir. Bir sonraki ifadesi, saf olmayan niyetlerden bizi neyin koruduğunu ortaya koymaktadır:

Siz dostlarıma söylüyorum, bedeni öldüren, ama ondan sonra başka bir şey yapamayanlardan korkmayın. Kimden korkmanız gerektiğini size açıklayayım: Kişiyi öldürdükten sonra cehenneme atma yetkisine sahip olan Tanrı'dan korkun. Evet, size söylüyorum, O'ndan korkun. (Luka 12:4-5)

İsa bir kez daha, *korku* için güçlü bir dil kullanır. Önceki bölümde vurguladığımız *phóbos*'a benzeyen *phobéō* sözcüğüdür. *Phobéō*

“korkuya kapılmak, korkmak, dehşete düşmek” olarak tanımlanır. İsa, “cehenneme atılmayı” kutsal korkuyu görmezden gelmekle ilişkilendirir. Bu, hafife alınmaması gereken korkunç bir düşüncedir. Burada yine kutsal korkunun önemini görüyoruz ve bir kez daha hürmetkâr ibadetten daha fazlası olduğu doğrulanmaktadır.

İsa bize insanlardan değil, Tanrı’dan korkmamızı söyler. Basitçe söylemek gerekirse, *Tanrı korkusu bizi insan korkusundan kurtarır ve insan korkusu Tanrı’dan korkma yeteneğimizi ortadan kaldırarak bizi köleleştirir.* Unutmayın, insanlardan korktuğumuzda, niyetlerimiz etkilenecektir. “İnsan korkusunu” “Tanrı korkusuna” benzer şekilde düşünün. İnsanlardan ürkmek değildir; bunun yerine, kişisel tatmin, güvenlik veya kazanç niyetiyle önümüzdeki insanları hoşnut etmeye yönelir. İnsan korkusu bizi ikiyüzlülüğün mayasına hapseder. İnsanların onayı için yaşamamıza yol açar.

Yine, Hananya ve Safira’nın eylemleri kınamanın ötesinde görünüyordu; bununla birlikte, niyetleri onları toplulukları önünde belirli bir imaj yansıtmaya itti ve onları çöküşe sürükleyen şey bu oldu. İnsanlar eylemlerde bulunabilir ve tanrısal sözler söyleyebilirler, ancak kutsal korku olmadan niyetleriyle günah işlerler.

1980’lerde yerel kilisemde hizmet ederken, insan korkusuna oldukça tutsaktım. Kutsal Ruh niyetlerimi açığa vurana kadar bunun farkında değildim. O zamanlar mega kilisemizde yüksek profilli bir pozisyonum vardı. Etkileşimde bulunduğum kişilere karşı sürekli nazıktım ve doğru olmasa bile iltifat etmekte her zaman hızlıydım. Yüzleşmekten nefret ediyordum ve ondan bir veba gibi kaçınıyordum. Kilisedeki en sevgi dolu adamlardan biri olduğuma dair haberler kulağıma gelmeye başladı. Bu haberler bana sevinç ve tatmin veriyordu.

Bir gün dua ederken Rab’bin şöyle dediğini duydum, “Oğlum, insanlar senin sevgi dolu ve nazik bir adam olduğunu söylüyorlar.” Bunu yüreğime nasıl söylediğini açıkça hatırlıyorum; ses tonunun onaylayıcı olduğunu hissetmedim.

Bu yüzden, ihtiyatlı bir şekilde, “Evet, böyle söylüyorlarmış” dedim.

“Doğru olmasa bile insanlara neden hoş sözler ve iltifatlar söylediğini biliyor musun?”

“Neden?”

“Çünkü onlar tarafından reddedilmekten korkuyorsun. Peki, sevginin odağı kimdir – sen mi yoksa onlar mı? İnsanları gerçekten sevseydin, reddedilme pahasına bile olsa gerçeği söyler, yalan söylemezdin.” Şaşkına döndüm. Herkes beni sevgi dolu bir adam olarak tanımlıyordu, ama altta yatan gerçek oldukça farklıydı.

Aynı şekilde, ilk kilisenin üyeleri büyük olasılıkla Hananya ve Safira’yı tanrısal kişiler olarak görüyorlardı, özellikle de topluluk önünde pastörlerine büyük meblağlı bir sunu getirdikleri için. Ancak gerçek niyetleri ortaya çıktı. Aynı şekilde, benim amacım da kendimi yüceltmek, korumak ve ödüllendirmektir. Davranışımın arka planı bir ikiyüzlülük hikâyesiydi.

İzleyen bir dünyanın önünde tanrısal, faydalı işler yaparken arka planda kendi çıkarını arayan bir niyet gizlemek kolaydır. Harika bir Müjde mesajıyla kalabalığı harekete geçirebiliriz, ancak içimizde bencil bir hırs motive olabiliriz (Filipililer 1:15-16). Yoksullara büyük armağanlar verebiliriz ama bunu sevgiden yoksun olarak yapabiliriz (1. Korintliler 13:3). İnsanları tapınmaya yönlendirebiliriz, ancak tanınmak veya ünlü olmak için gizli bir niyetimiz olabilir. İnsanlarla konuşmalarımızda nazik olabiliriz, ancak içimizde onları yargılayabilir ve eleştirebiliriz. Ahlaksız bir eylem nedeniyle istifa etmesi istenen bir pastör için üzüntümüzü ifade edebilir, ancak hak ettiğini aldığı için içten içe sevinebiliriz. Alçakgönüllü görünebilir ve “Tüm yücelik İsa’ya” diyebilir, ama içimizden onaylanmayı ve övülmeyi sevebiliriz. Liste uzayıp gider.

İşte ham gerçek: Birincisi, tek bir amaç veya niyet bile Tanrı’dan gizlenemez ve ikincisi, eninde sonunda ortaya çıkacaktır. Önemli soru şudur: Bizden gizli midir? Rab korkusu bizi yürekdeki niyetlerimizle temas halinde tutar ve bu hayati önemdedir, çünkü bunun yokluğu bizi ikiyüzlülüğün aldatmacasına karşı savunmasız bırakır.

İmanlılar topluluğunun tümü Hananya’nın uğradığı yargı karşısında şok oldular, ama Hananya ve daha sonra Safira’dan daha fazla şok olmadılar. Bu çiftin kutsal korkudan yoksun olması, onları kendi niyetlerinin kötülüğüne körleştirdi. Yine, şunu sormalıyız, onların

hikâyesi Mesih'in yargı kürsüsündeki yargılamanın bir ön izlemesi midir? Bir sonraki bölümde göreceğiz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Tanrı’nın sözü diri ve etkilidir, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemeleri birbirinden ayıracak kadar derinlere işler; yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar.” (İbraniler 4:12)

Ana fikir: Rab korkusu bizi yürekteki niyetlerimizle temas halinde tutar ve bu hayati önemdedir, çünkü bunun yokluğu bizi ikiyüzlülüğün aldatmacasına karşı savunmasız bırakır.

Derin düşünce: Altta yatan kişisel tatmin, güvenlik veya kazanç niyetiyle insanları hoşnut etmeye nasıl yöneliyorum? Baskı altındayken otomatik olarak yaptığım bir şey mi? Hangi alanlarda doğruluğumdan ödün vermeme neden oldu?

Dua: Sevgili Göksel Baba, kendi çıkarım için başkalarını hoşnut etmeye çalıştığım için beni bağışlamamı diliyorum. Kutsal Ruh, hayatımda bu baskıya kolayca teslim olduğum tüm alanları ifşa etmeni istiyorum. İsa Mesih yerine, insanları sevinç ve mutluluk kaynağım yaptığım için tövbe ediyorum. Senden yüreğimi kutsal korkuyla doldurmanı istiyorum, öyle ki, diğerlerini her zaman gerçekten seveyim ve ikiyüzlülüğe teslim olmayayım. İsa'nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: İlişkide olduğum insanları onlara gerçeği söyleyerek ve kendiminken çok onların çıkarını gözeterek seveceğim.

ÇÜNKÜ BEDENDE YAŞARKEN
GEREK İYİ GEREK KÖTÜ,
YAPTIKLARIMIZIN KARŞILIĞINI
ALMAK İÇİN HEPİMİZ MESİH'İN
YARGI KÜRSÜSÜ ÖNÜNE ÇIKMAK
ZORUNDAYIZ.

– 2. KORİNTLİLER 5:10

13 | ÜÇ İMAJ

Yan sayfadaki ayette geçen “gerek iyi gerek kötü” ifadesine yakından bakalım. Her insanın kendisine dair üç imajı vardır: algılanan imaj, yansıtılan imaj ve hakiki imaj.

Algılanan imajımız diğerlerinin bizi nasıl gördüğüdür. Yansıtılan imajımız diğerlerinin bizi görmesini istediğimiz imajdır. Hakiki imajımız ise gerçekte kim olduğumuzdur ve diğerleri tarafından fark edilmemesine ya da gizlenebilmesine rağmen, Tanrı’nın gözünde apaçıktır. Yargı kürsüsünde iyisiyle ve kötüsüyle ifşa edilecek olan imajımız budur.

İsa’yı düşünün – yanlış anlaşıldı, iftiraya uğradı, sarhoş ve obur olarak tanımlandı, sapkın olarak etiketlendi ve hatta cinlerden ilham almakla suçlandı. Dini liderler ve diğerleri tarafından reddedildi. Algılanan imajı birçoklarının, özellikle de ileri gelenlerin gözünde olumsuzdu.

İsa’nın kardeşleri –o zamanlar şüpheciydiler– O’na yansıtılan bir imajı sergilemesi için baskı yaptılar: “Buradan ayrıl, Yahudiye’ye git” dediler, “Öğrencilerin de yaptığın işleri görsünler. Çünkü kendini açıkça tanıtmak isteyen bir kimse yaptıklarını gizlemez. Mademki bu şeyleri yapıyorsun, kendini dünyaya göster!” (Yuhanna 7:3–4). Başkalarının algıları tarafından kontrol edildiler ve İsa’yı aynı köleliğin, yani insan

korkusunun altına sokmaya çalıştılar.

Yine de İsa'nın *hakiki* imajı birçoklarının *algıladığından* oldukça farklıdır, çünkü "O, görünmeyen Tanrı'nın görünümüdür" (Koloseliler 1:15). Birçokları O'nu reddederken, Yüce Tanrı sesli biçimde şöyle beyan etti: "Sevgili Oğlum budur, O'ndan hoşnudum" (Matta 3:17). İsa'nın kalıcı imajı *algılanan* değil, *hakiki* olandır.

Yeryüzündeyken, kendini yüceltmekten ve kendi itibarını inşa etme çabalarından kaçındı. İhtiyacı olan birini iyileştirirken sık sık, "Sakin kimse bunu bilmesin" (Matta 9:30) diye uyardı. Popülerlikten, şöhretten ve insanların övgü ve onayından kaçındı. İnsanlar O'nu kral olması için teşvik etmek istediklerinde, O geri çekildi. O'nda ne gösteriş ne de yanılısama ya da aldatmaca vardı. Rab korkusundan hoşnut oldu ve bu korku Baba'ya odaklanmasını sağladı.

Bizler de İsa'nın hakiki imajını ifade etmeliyiz. Özgürlük, iç varlığımızdaki gerçeğe göre yaşarken kendimizi yüceltmekten veya gizlemekten kaçınmakla sağlanır. Kendine odaklı davranışın kökenini Adem ve Havva'da keşfederiz. Günaha düştükleri anı okuyoruz: "... İkisinin de gözleri açıldı. Çıplak olduklarını anladılar" (Yaratılış 3:7). Odakları Tanrı'dan uzaklaşıp kendilerine kaymıştı ve şimdi yeni keşfettikleri kusurlarını gidermeye çalışıyorlardı. İlk çift çıplaklıklarını örtmeye çalıştı. Bizim durumumuzda farklı şekilde tezahür edebilir, ancak temel sorun hâlâ aynıdır. Kendime odaklanmışsam, görülen kusurlarımı örtecek bir imaj yansıtmaya çalışırım. İsa bizi bu kölelikten kurtarmak için canını verdi. Pavlus şöyle yazar: "Kendilerini tavsiye eden bazılarıyla kendimizi bir tutmaya ya da karşılaştırmaya elbette cesaret edemeyiz! Onlar kendilerini kendileriyle ölçüp karşılaştırmakla akılsızlık ediyorlar" (2. Korintliler 10:12).

Karşılaştırma baskısına yenik düşersek, kusurlarımızı vurgularız ve böylece kendimizi yüceltir veya gizleriz ve her şey amaçlarımızda ve niyetlerimizde başlar. Günümüz dünyasında *algılanan* imajımız *hakiki* imajımızdan daha fazla ağırlık taşımaktadır. Basitçe söylemek gerekirse, itibarımız koruyacağımız şeydir. Çabalarımız artık görünüşlere, statüye, ünvanlara, popülerliğe, kabullenilmeye, itibara vb. odaklanıyor, çünkü kusurlarımızı *örtüyorlar*.

Yargılama sırasında açığa çıkarılıp incelenecek olan bu değildir; bunun yerine, amaçlarımız ve niyetlerimiz etrafında merkezlenen *hakiki* imajımız yargı konusu olacaktır:

Bu nedenle, belirlenen zamandan önce hiçbir şeyi yargılamayın. Rab'bin gelişini bekleyin. O, karanlığın gizlediklerini aydınlığa çıkaracak, yüreklerdeki amaçları açığa vuracaktır. O zaman herkes Tanrı'dan payına düşen övgüyü alacaktır. (1. Korintliler 4:5)

Birçok kişi bu ayetin imansızlarla ilgili olduğunu düşünerek bu sözleri göz ardı eder. Öyle değildir, zira hiçbir imansız yargı sırasında övgü almayacaktır. Burada sadece imanlılardan söz edilmektedir.

“Karanlığın gizlediklerinin” ve “yüreklerdeki amaçların” gökteki bütün topluluğun huzurunda ifşa olduğunu duyduğunuzda, muhtemelen sağlıklı bir şekilde korkmanıza neden olur. Pavlus’un imanlıların yargılanmasını “Rab’den korkmak” olarak adlandırmasının bir nedeni bu olabilir. Gerçekliği hakkındaki farkındalığımız, bizi kontrol altında tutan ve *hakiki* imajımızı yaşamamızı sağlayan kutsal bir korku yaratır. Bununla birlikte, tersi de doğrudur: Rab’bin korkusundan ne kadar yoksun olursak, *yansıtılan* imajımıza o kadar çok dayanırız.

Hananya ve Safira’nın içine düştüğü ölümcül tuzak buydu. Rakipleri, arkadaşları, kilise üyeleri ve liderleri olarak gördükleri kişilerin gözünde nasıl *algılandıklarıyla* daha çok ilgileniyorlardı.

Hikâyelerini günümüze uyarlamak adına, çöküşlerine yol açan gidişatı modern zamanlar bağlamında hayal edelim. Kilise sadece birkaç ay önce doğmuştu. Elçiler ve kilise üyeleri, farklı alanlarda kimlerin lider olarak ortaya çıkacağını görmek için imanlıları gözlüyordu.

Bu çift için, İsa’yı kabul ettikleri ve günahlarının bağışlandığı sevinçli bir gün olmuştu. Tanrı’nın sevgisi ve imanlı kardeşlerinin topluluğu onları çepeçevre sarmıştı.

Ancak, odakları bir süre sonra değişecekti. İlginçtir ki, bu değişim büyük olasılıkla Tanrı’nın onlar aracılığıyla çalışmasıyla başladı –belki bir sunu, bir öğüt, tapınma grubunda ilahi söyleme– olasılıklar sonsuzdur. Hizmetlerinin tanınmasından gelen minneti hissetmekten zevk aldılar. Endorfinler

yükseldi ve heyecan verici mutluluk ve tatmin duyguları doğurdu.

Tanınırlıkları arttı. Bununla birlikte, yeni oluşan itibarlarını korumak için, bazı şüpheli davranışları görünüşte zararsız kelimeler ve eylemlerle *örtmeleri* gerekiyordu. Belki de kendilerini yoğun bir ev içi anlaşmazlığın ve ardından uzun süreli bir kavganın içinde buldular. Öfkeleri ve tartışmaları çirkinleşti ve uzadı, ancak diğer imanlılarla bir araya geldiklerinde, kusurlarını *örtmek* için davranışlarını değiştiriyorlardı. Çift, *algılanan* imajlarını bozacak anlaşmazlıklarının ve çekişmelerinin topluluk tarafından görülmesini istemedi, bu yüzden birbirlerine karşı sevecen ve ilgili bir tutum *yansıtılar*.

Instagram ve TikTok'ta birlikte sarıldıkları, güldükleri ve eğlenceli aktivitelerin tadını çıkardıkları resimler ve videolar paylaştılar. Paylaşımların altına "rüyayı yaşamak", "ilişki hedefleri" veya "Onunla hayatı seviyorum!" gibi ifadeler yazdılar. Başarılı yaşamlarını (zorlanan), büyüyen işlerini (düşüşte olan), güzel çocuklarını (isyankâr, küstah ve bencil) ve diğer başarılarını sergileyen daha birçok paylaşımlar yaptılar. İşe yarıyor gibi görünüyordu çünkü sosyal medya takipçilerinin sayısı hızla artıyordu.

Hananya ve Safira, yansıtılan imajlarını güçlü tutma gayreti içindeydiler. Her şey zararsız görünüyordu, ancak her ikiyüzlülük eylemiyle birlikte tanrısal korkuları giderek azalıyordu. Artık ikiyüzlülüklerinden ötürü yürekleri ikna olmuyordu. Her şey yolunda görünüyordu ve kilisedeki en cömert bağışçılar olmak gibi iyi bir üne sahiptiler.

Gün geldi ve Barnaba sunusunu kilisenin önüne getirdi. Topluluğun tüm dikkati onun üzerinde toplandı. Hananya ve Safira geride kaldılar ve *algılanan* imajları zayıfladı. Ne yazık ki, o zamana kadar, kendi inşa ettikleri imaja yapılan vurgu zaten gelişmişti. Gerisi malum.

Her şey zararsız ve başkalarına ilham verici görünüyordu, ama onları tehlikeli ve yıkıcı bir yola soktu. Acaba Kutsal Ruh'un bu çiftin kaderini Kutsal Yazılar'da açıklamasının nedeni bizi uyarmak ve yargı kürsüsünün ne kadar ciddi olacağına dair fikir vermek olabilir mi? Pavlus şöyle yazıyor:

Bazı kişilerin günahları bellidir, kendilerinden önce yargı kürsüsüne ulaşır. Bazılarının günahlarıysa sonradan ortaya çıkar. (1. Timoteos 5:24)

Hananya ve Safira'nın günahı o unutulmaz günde herkesin önünde belli oldu. Kendilerinden önce yargı kürsüsüne ulaştı. Bununla birlikte, daha endişe verici olması gereken şey, çoğunun günahlarının sonradan ortaya çıkacağıdır. Lütfen hatırlayın, Tanrı'nın yargısı onların eylemlerini değil, gizli niyetlerini hedef almıştır.

İşte iyi haber: karanlık niyetlerimizden tövbe edebiliriz ve o zaman Tanrı sadece bizi bağışlamakla kalmaz, aynı zamanda kutsal korku için O'na yakarırsak ve Kutsal Yazılar ile düşüncelerimizi yenilersek, pak niyetlerle kutsanabiliriz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Çünkü açığa çıkarılmayacak gizli hiçbir şey yok; bilinmeyecek, aydınlığa çıkmayacak saklı hiçbir şey yoktur.” (Luka 8:17)

Ana fikir: Her insanın üç imajı vardır: *algılanan* imajı, *yansıtılan* imajı ve *hakiki* imajı.

Derin düşünce: Hangi imaja doğru yöneliyorum? Gerçeğin olduğu bir yerde mi yaşıyorum, yoksa itibarımı korumak için yalan söylüyor veya aldattıcı ifadelerde mi bulunuyorum? İlişkide olduğum kişilere karşı dürüst ve açıksözlü müyüm?

Dua: Hakiki imajımdan ziyade yansıtılan ve algılanan imajıma daha fazla vurgu yaptığım için tövbe ediyorum. Dürüstlükten ödün verdim ve beni bağışlamamı diliyorum. Güdülerimi ve niyetlerimi arındır. Odağım kendi üzerimde değil, İsa ve diğerleri üzerinde olsun.

Beyan: Tanrı Sözü'nün iki ağızlı keskin kılıcının yüreğimin düşüncelerini ve amaçlarını açığa çıkarmasına izin vereceğim.

GERÇEK TANRI KORKUSU
İÇİMİZE GELDİĞİNDE, ÖLÜM
VE YARGI KORKUSU DIŞARI
KAÇAR VE BU KORKUDA
İŞKENCE YOKTUR, AKSİNE BİZİ
YORMAK YERİNE DİNLENDİREN,
RUHUMUZ İÇİN HAFİF VE KOLAY
BİR BOYUNDURUKTUR.

– A. W. TOZER VE HARRY
VERPLOEGH

14 | EBEDİ KARARLAR

Sonsuzlukla karşılaştırıldığında, şimdiki yaşamımız bir buğu gibidir. Ama daha da doğrusu, bu hayat bir hiçtir, çünkü basit matematik bilimi herhangi bir sonlu sayının sonsuza bölünmesinin sıfıra eşit olduğunu öğretir. Bu nedenle, sonsuzlukla kıyaslandığında seksen ya da doksan yıl olsa olsa sıfıra eşittir. Bu şaşırtıcı gerçekliğin ışığında, ebediyete hazırlanmak akıllıca olacaktır.

İsa'nın yargı kürsüsünde her birimiz hakkında vereceği kararlar ebedidir (İbraniler 6:1-2). Basitçe ifade etmek gerekirse, O'nun verdiği hükümlerde asla değişiklik, revizyon veya iyileştirme yapılmayacaktır. Yani, esasen çarmıha nasıl tepki verdiğimiz ebediyeti *nerede* geçireceğimizi belirler; ancak, imanlılar olarak nasıl yaşadığımız ebediyette *nasıl* yaşayacağımızı belirler.

Birçok insan, sadece manevi bir deneyimden ibaret olan bir cennet kavramına sahiptir. Azizlerin bulutların üzerinde yüzen, lir çalıp üzüm yiyen ruhani varlıklar olduğunu hayal ederler. Yine diğerleri cenneti donuk, kesintisiz bir tapınma hizmeti olarak görürler. Bu

görüşler ışığında böylesine tekdüze bir ebedi varoluştan heyecan duymak zorlaşır.

Fakat bu görüşler Kutsal Yazılar'ın hiçbir yerinde yer almayan mitlerdir. Bu hayatın en iyisi, ebedi olanın gölgesinden başka bir şey değildir. Planlanacak topluluklar, inşa edilecek şehirler, denetlenecek uluslar, keşfedilecek ve geliştirilecek galaksiler ve yaratılma amaçlarımızla uyumlu olan sayısız başka deneyimler olacak. Rab'bin ebedi kenti için doldurulması gereken sorumluluk pozisyonları vardır. Bu nedenle, yargı kürsüsünü yeni yeryüzü ve yeni gökyüzünün başkentindeki ebedi pozisyonumuzu belirleyen bir mülakat ve değerlendirme olarak düşünebilirsiniz.

Bunu akılda tutarak, şimdiki hayatımızın yargı sırasında nasıl incelendiğine geri dönelim:

Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız. (2. Korintliler 5:10)

İnanlılar olarak, bizi cehenneme mahkûm edecek olan günahlarımız, İsa'nın kanıyla ortadan kalkar ve sonsuza dek unutulur (İbraniler 8:12). Yine de, imanlıların yargısında hâlâ hesabını vermemiz gereken kötü davranışlar vardır. Bu bizim dikkatimizi çekmelidir.

Kötülük sözcüğünün Grekçesi *kakós* sözcüğüdür ve “zararlı ve yıkıcı imasıyla kötü olmakla ilgili” ve “ricat etmek, el çekmek, savaşta geri çekilmek” olarak tanımlanır. Bu sözcük yalnızca yaptığımız şeylerden değil, aynı zamanda geri çekilmekten, el çekmekten veya daha basit bir ifadeyle, yapmadığımız şeylerden kaynaklanabilecek zarar verici bir etkiyi ima eder. Bu nedenle, sadece yaptıklarımızı değil, aynı zamanda kaçırılan fırsatları da kapsar. Kutsal korku, krallığın sorumluluklarının yanı sıra Tanrı'nın sevdiği kişilerin hayatlarına zarar veren olumsuz amaçlar veya davranışlar konusunda da uyanık olmamızı sağlar.

Kutsal Yazılar bizden sıklıkla “yapıcılar” olarak söz eder. Bu kavramı Tanrı'nın sonsuza dek yaşayacağı özel evini inşa eden müteahhitler olarak düşünebilirsiniz. O'nun evinin bir adı vardır—*Siyon* (Mezmur

132:13-14) ve bu evin malzemesi diri taşlar, yani O'nun bütün kutsallarıdır (1. Petrus 2:5). İsa ise köşenin baş taşıdır (Yeşaya 28:16).

Pavlus görevlerimizi açıkça tanımlar: “Çünkü biz Tanrı'nın yapıtıyız, O'nun önceden hazırladığı iyi işleri yapmak üzere Mesih İsa'da yaratıldık” (Efesliler 2:10). Pavlus'un bu iyi işleri yapmak üzere yaratıldığımızı belirttiğine dikkat edin. Geçici bencil kazançlarla motive bir şekilde yaşamayı seçerek görevlerimizden geri çekilsek, bu “kötü” bir davranış olarak kabul edilir.

Pavlus ayrıca, “Herkes nasıl inşa ettiğine dikkat etsin” diye yazar (1. Korintliler 3:10). Nasıl inşa ettiğimizin çok önemli olduğu açıktır. O'nun ebedi Sözü'yle mi inşa ediyoruz yoksa bu çağın ruhunu mu dinliyoruz? O'nun Ruhu ile mi inşa ediyoruz yoksa kendi çıkarlarımızı gözetken arzularımıza mı hizmet ediyoruz? Pavlus şöyle devam eder:

Bu temel üzerine kimi altın, gümüş ya da değerli taşlarla, kimi de tahta, ot ya da kamışla inşa edecek. Herkesin yaptığı iş belli olacak, yargı günü ortaya çıkacak. Herkesin işi ateşle açığa vurulacak. Ateş her işin niteliğini sınavacak. (1. Korintliler 3:12-13)

Tanrı'nın bize verdiği zamanı geçirmek için seçebileceğimiz çeşitli yollar vardır. Kendi çıkarımızı, yani geçici olanı inşa etmek için yaşarsak, bu yanıcı bir malzeme olarak kabul edilir. O'nun ebedi krallığını inşa etmek için fedakâr bir biçimde yaşarsak, yok edilmeyen, ama arındırılan bir malzeme olur. Yaşamlarımızı inceleyen ateş Tanrı'nın Sözü olacaktır, başka bir deyişle, niyetlerimiz, sözlerimiz ve davranışlarımız Tanrı'nın Sözü ile ne kadar örtüşüyordu?

Pavlus şöyle devam eder: “Bir kimsenin inşa ettikleri ateş dayanırsa, o kimse ödülünü alacak” (ayet 14). Davranışlarımız ve emeğimiz O'nun Sözü'ne itaatten ve hayatımızla ilgili isteğinden kaynaklanıyorsa, başarılarımız sonsuza dek sürecektir. Dikkat edilmesi gereken iki şey var: Birincisi, başarılarımız başkalarının yaşamlarını nasıl etkilediğimizi ve Tanrı'nın verdiği yeteneklerimizi O'nun krallığını inşa etmek için nasıl kullandığımızı içerecektir. İkinci olarak, ebedi ödülümüz O'nun krallığındaki ebedi konumumuzu belirleyecektir.

Pavlus'un sonraki sözleri perçinleyicidir:

Yaptıkları yanarsa, zarar edecek. Kendisi kurtulacak, ama ateşten geçmiş gibi olacaktır. (1. Korintliler 3:15)

Bu ayette açıklanacak çok şey var. İlk olarak, inşa edenin *kurtulacağına* dikkat edin. Bu ayet sonsuz ateş gölüne mahkûm edilen bir imansız ile ilgili değil, Tanrı'nın krallığında ebediyen yaşayacak biriyle ilgilidir.

İkincisi, zarar edecektir. Burada kullanılan Grekçe sözcük, ceza ya da kayıp anlamına gelebilir. Çoğu uzman bunun ceza olduğuna inanmıyor ve ben de inanmıyorum. Bununla birlikte, bu ifade derin bir kayıp duygusu uyandırıyor. Bu zararın sadece yargıda hissedilmeyeceğini, aynı zamanda sonsuza dek nasıl yaşayacağımızı da etkileyeceğini unutmayın. Üçüncüsü, verilen benzetme alevlerin arasından güç bela kurtulan birini andırır. Bunu günümüze uyarlamaya çalışalım. Batılılar genellikle emekliliğe hazırlanırlar. (Ben şahsen bu zihniyete katılmıyorum, çünkü emeklilik bir görevden çekilmeyi ima eder – “kötülüğün” [kakós] tanımı. Ancak, alakalı olduğu için, emekliliği örnek vermek için kullanacağım.)

Bir kimsenin emekli olduğu gün bankanın iflas ettiğini hayal edin. Emeklinin tüm birikimleri kaybolur ve sahip olduğu tek şey cüzdanındaki birkaç dolardır. Aynı gün Sosyal Güvenlik ve primlerini yatıran tüm şirketler iflas etsin. Sadece bu da değil, emeklinin evi yanıyor ve sadece üzerindeki elbiselerle kalıyor. Her şeyini kaybediyor. Bu, felaket olarak kabul edilecek bir senaryodur. Ancak Pavlus'un bazı imanlıların sonsuzluğa nasıl gireceğini tanımlamak için kullandığı tanım buna benzer. Ve yirmi beş yıllık bir süre için değil (ortalama emeklilik süresi); tüm sonsuzluk için geçerli bir durumdur.

Yine Pavlus, imanlının kurtulduğunu, ancak her şeyinin yandığını ve sonsuza dek kaybolduğunu söylüyor. Unutmayın, bu ebedi bir yargıdır (hüküm). Lütfen yanlış anlamayın – kurtulmak önemsiz bir şey değildir; sonsuza dek ateş gölünde yitip gitmekten çok daha iyidir. Hepimiz kavrayışın ötesinde sevineceğiz – ama neler olabileceğine dair bir sezgimiz olacak.

Pavlus'un şu sözlerle devam etmesine şaşmamalı: "Rab'den korkmanın ne demek olduğunu bildiğimizden insanları ikna etmeye çalışıyoruz" (2. Korintliler 5:11). Lütfen yüreğimi یشان – Pavlus'un sözünü ettiği bu kutsal korkunun, zamanınızı kâr etmeyeceğiniz işlerle heba etmemeniz veya yansıtılan ve algılanan imajınıza odaklanarak harcamamanız için sizi ikna etmesini umuyorum. Zamanınızı O'nun Sözü'ne ve Ruhu'na itaat etmeye adamanızı diliyorum.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "Çünkü bedende yaşarken gerek iyi gerek kötü, yaptıklarımızın karşılığını almak için hepimiz Mesih'in yargı kürsüsü önüne çıkmak zorundayız. Rab'den korkmanın ne demek olduğunu bildiğimizden insanları ikna etmeye çalışıyoruz." (2. Korintliler 5:10-11)

Ana fikir: Çarmıha nasıl tepki verdiğimiz ebediyeti *nerede* geçireceğimizi belirler; ancak, imanlılar olarak nasıl yaşadığımız ebediyette *nasıl* yaşayacağımızı belirler.

Derin düşünce: Her gün ebediyet için başkalarının hayatlarını hakikat ve sevgiyle inşa etmeye mi odaklanıyorum yoksa gücümü, enerjimi ve zamanımı kendim için inşa etmeye mi harcıyorum?

Dua: Sevgili Göksel Baba, dikkatimi, enerjimi, gücümü ve zamanımı geçici olanı inşa etmeye harcadığım için beni bağışla. Bana İsa'nın Egemenliği için her gün nasıl inşa edeceğimi göstermeni istiyorum. Lütfen insanların hayatlarını sonsuza dek etkilemem için bana güç ver. İsa'nın adıyla şükrederim, amin.

Beyan: Sadece bu hayatla birlikte yok olup gidenleri değil, ebedi fırsatları arayacağım ve bunlarla meşgul olacağım.

**KARŞI
KONULMAZ
KUTSALLIK**

ÜÇÜNCÜ HAFTA

DOĞAL KİŞİ TANRI'DAN DEĞİL,
İNSANDAN KORKAR. GÜÇLÜ
HRİSTİYAN İNSANDAN DEĞİL,
TANRI'DAN KORKAR. ZAYIF
HRİSTİYAN İNSANDAN ÇOK,
TANRI'DAN AZ KORKAR.

– JOHN FLAVEL

15 | İNSAN KORKUSU

Hakiki kutsallık tamamen Tanrı'ya ait olmaktır. Kutsallığın asıl tanımı “Tanrı için ayrılmaktır.” Anlam genişliği o kadar büyüktür ki, bu konu üzerine ciltler dolusu kitap yazılabilir. Tanrı korkusu kutsallığın ayrılmaz bir parçası olduğu için burada başlıca noktaları ele alacağız. Ancak yola çıkmadan önce, şunu açıkça belirtmek önemlidir: Hakiki kutsallık tutsaklık değildir; hakiki özgürlüktür.

Hananya ve Safira'nın uğradığı yargının, her insanın bir gün karşı karşıya kalacağı yargının bir tanıtımı olması mümkündür. Akıllarda kalan soru şu: Bu çift gökte “zarar edenlere” bir örnek mi, yoksa kendilerini ölümler diyarında mı buldular?

Bu çiftin ebediyen lanetlendiğini ileri sürenler sıklıkla Müjde metinlerinin ilk bölümlerinde yer alan İsa'nın şu sözlerine işaret ederler: “Kutsal Ruh'a küfreden asla bağışlanmayacak” (Markos 3:29). Bu düşüncenin yanlış olduğu, “birinin itibarını zedeleyecek veya zarar verecek bir tarzda aleyhte konuşmak” anlamına gelen *küfür* tanımından

bellidir. Bu çift Kutsal Ruh'a yalan söyledi, ancak tanım gereği O'na *küfür etmedi*. Bu onların kaderini belirsizleştirir. Her halükârda, hiçbirimiz onların sonunu paylaşmayalım.

Öyleyse, Kutsal Yazılar'da gökte olduğunu bildiğimiz halde yargı kürsüsünde zarar edecek birinin örneği var mıdır? Ben olduğuna inanıyorum. Pavlus'un sözleriyle düşüncemi açıklamama izin verin:

*Şimdi ben insanların onayını mı, Tanrı'nın onayını mı arıyorum?
Yoksa insanları mı hoşnut etmeye çalışıyorum? Eğer hâlâ
insanları hoşnut etmek isteseydim, Mesih'in kulu olmazdım.
(Galatyalılar 1:10)*

Ne kadar güçlü bir ifade. Popülerlik arayışının çekiciliğine yenik düşersek, Mesih'in hizmetkârı olma ayrıcalığını kaybederiz. Çünkü popülerlik uğruna olumlu bir algı için gereken her türlü imajı yansıtırız. Pavlus'un böyle bir şeyle hiçbir ilgisi olmazdı ve biz de farklı olmamalıyız.

Pavlus yüksek düzeyde bir kutsal korkuyla yaşadı; hatırlayın, "kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın" (Filipililer 2:12). *Yansıtılan* imajına değil, *hakiki* imajına, yani yargıda ortaya çıkacak olana odaklıydı. Bu odak başkalarının hayal kırıklığı, itirazı veya hoşnutsuzluğuyla karşılaştığında bile onu hakiki kutsallık ve Mesih'e itaatte tuttu.

Şu gerçeği her zaman göz önünde tutmalıyız: *Korktuğunuz kişiye kulluk edersiniz!* Tanrı'dan korkarsanız, Tanrı'ya itaat edersiniz. İnsandan korkarsanız, eninde sonunda insanların isteklerine itaat edersiniz. Çoğu zaman, özellikle bir kişinin sevgisini veya arkadaşlığını arzuluyorsak, fiziksel olarak görmediğimiz Tanrı'dan çok karşıımızdaki kişiyi gücendirmekten endişeleniriz. Bu nedenle, "İnsandan korkmak tuzaktır" (Özdeyişler 29:25) denmiştir ki, Hananya ve Safira kesinlikle bu tuzığa düşmüşlerdir.

Diğer liderlerle deneyim ettiği bir yüzleşmenin Pavlus'un ateşini körüklediğini ve aynı mektubun ilerleyen bölümlerinde bu uyarıcı sözleri yazmaya zorlandığını hayal edebiliyorum:

Ne var ki, Kefas Antakya'ya geldiği zaman, suçlu olduğu için ona açıkça karşı geldim. Çünkü Yakup'un yanından bazı adamlar gelmeden önce Kefas öteki uluslardan olanlarla birlikte yemek yedi. Ama o adamlar gelince sünnet yanlılarından korkarak sünnetsizlerden uzaklaştı, onlarla yemek yemez oldu. Öbür Yahudiler de onun gibi ikiyüzlülük ettiler. Sonunda Barnaba bile onların ikiyüzlülüğüne kapıldı. Müjde gerçeğine uygun davranmadıklarını görünce hepsinin önünde Kefas'a şöyle dedim: "Yahudi olduğun halde Yahudi gibi değil, öteki uluslardan biri gibi yaşıyorsun, nasıl olur da ulusları Yahudi gibi yaşamaya zorlarsın?" (Galatyalılar 2:11-14)

Petrus, Barnaba ve diğer Yahudi imanlılar, saygı duydukları kişilerin kendilerini onaylamamasından korkuyorlardı. Kabul edilme arzusu, önce Petrus'un, sonra da diğerlerinin ikiyüzlü davranmasına neden oldu. *Yansıtılan* imajları dürüstlüklerinden önce geldi ve böylece kötü bir davranışa yol açtı. Özdeyişler 29:25'in başka bir çevirisi bize şöyle der: "Başkalarının sizin hakkınızda ne düşündüğüyle ilgilenmek tehlikelidir."

Dürüstlüğü koruyan Pavlus, Barnaba ve ortam baskısına boyun eğen diğerleriyle birlikte Petrus'u azarladı. Pavlus, muhafazakâr Yahudi liderler yokken Petrus ve arkadaşlarının gerçeğe, *hakiki* imajlarına göre yaşadıklarına dikkat çekti. İsa Mesih'in gerçek temsilcileri olarak diğer uluslardan gelen yeni imanlıları kabul etmeleri, sevmeleri ve onlarla paydaşlık etmeleri için yetkilendirilmişlerdi. Ancak dinamik değiştiğinde, Petrus ve öbür Yahudiler ziyaretçileri memnun etmek için bir imaj *yansıtmaya* geçtiler. Davranışlarının sonuçları eğitici değil, zarar vericiydi.

Petrus bir azizdir; o cennettir. Ancak bu davranışı, yargı kürsüsünde incelenecek olan kötü veya zarar verici niyetlere, sözlere ve eylemlere bir örnektir. İsa'yı memnun etmek gibi tutarlı bir hedefle yaşarsak, başkalarının bizi nasıl *algıladığıyla* yönetilmeyiz; bunun yerine, gerçekte yaşarız. Bu, hakiki kutsallığın önemli bir yönüdür. Bunu dikkatlice okuyun:

Tanrı'nın sözü diri ve etkilidir, iki ağızlı kılıçtan daha keskindir. Canla ruhu, ilikle eklemleri birbirinden ayıracak kadar derinlere

işler; yüreğin düşüncelerini, amaçlarını yargılar. Tanrı'nın görmediği hiçbir yaratık yoktur. Kendisine hesap vereceğimiz Tanrı'nın gözü önünde her şey çıplak ve açıktır. (İbraniler 4:12-13)

Bu sözleri içinize aldınız mı? Aşına olduğunuz için sadece yüzeysel bir göz geçirdiyse, yavaşça tekrar okuyun ve her cümle üzerinde düşünün.

Tanrı Sözü'nün düşüncelerimize ve arzularımıza derinlemesine nüfuz ettiğine dikkat edin. Kendimizi kim olarak yansıttığımızı değil, gerçekte kim olduğumuzu ortaya çıkarır. Eğer Tanrı Sözü'nü dinler ve ona itaat edersek, *Rab bizi görmüyor* gibi Tanrı karşıtı kötü düşüncelerin aldatmasından bizi korur.

Tanrı Sözü'ne dikkatle kulak vermek, Rab korkusunu yüreklerimizde etkin kılar. "Tanrı'nın görmediği hiçbir yaratık yoktur. Kendisine hesap vereceğimiz Tanrı'nın gözü önünde her şey çıplak ve açıktır" gerçeğinin tamamen farkında olmamızı sağlar (İbraniler 4:13). Şimdi Kutsal Ruh'un bize neden şu öğüdü verdiğini daha iyi anlıyoruz:

*Oğlum, bilgeliğe kulak verip
Yürekten akla yönelerek
Sözlerimi kabul eder,
Buyruklarımı aklında tutarsan,
Evet, akli çağırır,
Ona gönülden seslenirsen,
Gümüş ararcasına onu ararsan,
Onu ararsan define arar gibi,
RAB korkusunu anlar
Ve Tanrı'yı yakından tanırısın. (Özdeyişler 2:1-5)*

O'nun Sözü'nü isteklerimizi ve niyetlerimizi yöneten iç varlığımızda izlemek en hikmetli yoldur. Tanrı'nın Sözü'nü bulunabilecek en büyük hazine olarak gördüğümüzde ve bize vahyedilenlere itaat ettiğimizde, *güvenli bölgeye* gireriz. Bundan daha üstün bir ödül yokmuşçasına, O'nun yollarını içtenlikle öğrenmeye çalıştığımızda, Rab korkusunu

anlarınız ve sahte bir imaj yansıtmaya aldatmacasından kaçınırsınız. Şimdi dürüstlük ve hakikatle yaşama gücüne sahibiz ve kutsallığın anayoluna güvenli bir şekilde ayak bastık.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Her Şeye Egemen RAB’bi kutsal sayın. Korkunuz, yılmığınız O’ndan olsun. Tapınak O olacak. İsrail’in iki krallığı içinse sürçme taşı ve tökezleme kayası, Yeruşalim’de yaşayanlar için kapan ve tuzak olacak.” (Yeşaya 8:13-14)

Ana fikir: Korktuğunuz kişiye kulluk edersiniz. Tanrı’dan korkarsanız, Tanrı’ya itaat edersiniz. İnsandan korkarsanız, eninde sonunda insanların isteklerine boyun eğersiniz. Başkalarının isteklerine itaat etmeye çalışırsanız, artık İsa Mesih’in gerçek bir hizmetkârı olamazsınız.

Derin düşünce: Neden fiziksel olarak görmediğim Tanrı yerine gözümle gördüğüm kişiyi gücendirmemek için daha fazla çabalıyorum? Neden insanlardan gelen sevgiyi, kabullenmeyi ve dostluğu Tanrı’dan daha çok arzuluyorum? Bunu nasıl değiştirebilirim?

Dua: Sevgili Göksel Baba, Senin onayından ziyade başkalarının onayını aradığım zamanlar için beni bağışlamamı diliyorum. Rab İsa, Senin onayın yerine insanlar arasında popülerlik aradığım için tövbe ediyorum. Ben kutsal olmayı, Senin için ayrılmayı seçiyorum. Bu andan itibaren, nihai olarak hoşnut etmeye çalıştığım kişi Sensin. İsa’nın adıyla, amin

Beyan: Ben Mesih’in hizmetkârıyım. Başkalarının onayından çok O’nun onayını arıyorum.

TANRI KORKUSUNUN YÜREKTE
EGEMENLİK SÜRDÜĞÜ HER
YERDE, HAYIRSEVERLİK VE
DİNDARLIK KENDİSİNİ GÖSTERİR
VE BUNLARIN HİÇBİRİ BİZİ
DİĞERİNDEN MUAF TUTMAZ.

– MATTHEW HENRY

16 | AYRICALIK YANILGISI

Galatyalılar Mektubu İS 49 civarında yazılmıştır, bu nedenle Pavlus’un Petrus ve diğer Yahudi liderlerle yüzleşmesinin bu tarihten önce gerçekleştiği sonucuna varabiliriz. On yıldan fazla bir süre sonra, yaklaşık İS 63’te, Petrus ilk mektubunu yazdı. Eminim ki, tüm Galatya kilisesi tarafından bilinen bu olay şu sözleri yazdığına hafızasında hâlâ tazeydi:

Söz dinleyen çocuklar olarak, bilgisiz olduğunuz geçmiş zamandaki tutkularınıza uymayın... . Kimseyi kayırmadan, kişiyi yaptıklarına bakarak yargılayan Tanrı’yı Baba diye çağırdığınıza göre, gurbeti andıran bu dünyadaki zamanınızı Tanrı korkusuyla geçirin. (Petrus 1:14, 17)

Petrus’un imanlılara, yani kendilerini inkâr etmiş, çarmıh aracılığıyla dünyaya ölmüş ve kendilerini tamamen İsa’yı takip etmeye adanmış olanlara yazdığı açıktır. Bu temelin dışındaki herhangi bir inanç biçimi hakiki değildir (Matta 16:24; Markos 8:34; Luka 9:23; Galatyalılar 6:14).

Yenilenme gerçekleştiğinde, içimizde tanrısal bir doğa oluşur. Bu doğaya boyun eğmek bizi duyularımızın boyunduruğundan kurtarır ve Tanrı'nın Ruhü ve Sözü bunu yapabilmemiz için bizi güçlendirir (2. Petrus 1:4).

Elçi, önceden bizi kontrol eden benliğin tutkularına geri dönmememiz konusunda bizi uyarır. İnkâr etmemiz ve çarmıha germemiz gereken en güçlü tutkulardan biri *benliği korumaktır*. Kendimizi başkaları tarafından olumlu algılanacak şekilde yansıtmamanın, diğer bir deyişle insan korkusunun ardındaki temel motivasyon budur. Bu sadece Petrus'un değil, aynı zamanda Hananya, Safira, Barnaba ve diğerlerinin kötü davranışlarında itici güç oldu.

Petrus, bu tutkulara boyun eğsek, ya bu yaşamda ya da bir sonrakinde yargının aleyhimize olacağı konusunda uyarıyor. Ancak, Tanrı'nın isteğine sıkı sıkıya bağlı kaldığımız için ödüllendirileceğiz. Bu talimatların ortasında ciddi bir uyarıda bulunur: *Tanrı kimseyi kayırmaz*. Bu yorumun arkasında ne olabileceğini düşünelim.

Bu elçiye İsa tarafından güçlü bir hizmet verildi. İlk kilisenin en önde gelen liderlerinden biriydi, ancak yıllar önce Antakya'da, o ve diğer Yahudi liderler bu kendi benliklerine hizmet etme tuzağına düştüler. Belki de Pavlus'un göz açıcı azarı, kendi niyetlerini ve eylemlerini dürüstçe değerlendirmesine yol açtı. Esasen, Petrus sergilediği ikiyüzlülüğünün ardındaki "neden" ile yüzleşmek zorunda kaldı.

Belki de bu yüzleşme sırasında, Kral Saul ve Kral Davut gibi diğer Kutsal Kitap liderlerinin hatalı davranışlarını düşündü. Saul, insan korkusundan ötürü ordusunun gözüne girmek için gökten gelen açık buyruğa itaatsizlik etti. Davut zina etti, sonra da insan korkusundan ötürü itibarını kurtarmak için kadının kocasını öldürttü. Her iki lider de günahlarıyla yüzleştirildi ve her ikisi de üzerlerine yargı getirdi. Saul krallığını kaybetti ve Davut'un ev halkından kılıç eksik olmadı. Tanrı tarafından kayırıldıklarını düşünme tuzağına düşerek, ikisi de sağlıklı kişisel sınırlardan ödün verdiler ve sonuçta Tanrı'ya karşı itaatsiz davranışlara saptılar.

Petrus bunun ne kadar kolay gerçekleşebileceğinin farkındaydı. "Tanrı için gayretle çalışıyorum" veya "O'nun krallığını inşa etmek için çok şey verdim" veya "Yıllarımı aracılık ederek ve dua ederek geçirdim"

veya “Bir kilise lideri olarak çok şey başardım” gibi bizi yargıdan muaf tuttuğunu düşündüğümüz “ayrıcılık olma” düşüncelerinden kaçınmamız konusunda bizi uyardı. Kabul edelim ki, bu yanıltıcı fikirlerin sonu gelmez, ancak tümü *Bana serbest geçiş hakkı verildi* anlamına gelir. Bu zihniyet kutsal korku hazinesini terk eder.

Petrus, İsa'nın, “Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, ‘Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık’ deyin” (Luka 17:10) sözlerinin ağırlığını daha iyi kavramaya başladı. Grekçede “değersiz” sözcüğü, “özel övgüyü hak etmeyen, özel övgüye layık olmayan” olarak tanımlanır. Tanrı'ya ne kadar gayretle hizmet etmiş olursak olalım, asla ayrıcalık sahibi bir tutum içinde olmamalıyız. Bu, hepimizi, özellikle de liderleri kolayca tuzağa düşüren aldatıcı bir zihniyettir.

Petrus şimdi mektuplarını tecrübe ve vahiy ile yazmaktadır. İnsan korkusunun panzehirinin Tanrı korkusuyla yaşamak olduğunu bilmektedir. Bir kez daha, derin bir saygı ve huşu ima edilmektedir. Aleyhimize olan bir yargıya uğramak yerine Tanrı tarafından ödüllendirilmemizi mümkün kılan anahtarı vermektedir.

Bu açıdan bakıldığında, İsa'nın “dar kapı ve çetin yol” öğretisini incelersek, birçoklarının gözden kaçırdığı şaşırtıcı bir gerçek ortaya çıkar.

Dar kapıdan girin. Çünkü yıkıma götüren kapı geniş ve yol enlidir. Bu kapıdan girenler çoktur. Oysa yaşama götüren kapı dar, yol da çetindir. Bu yolu bulanlar azdır. (Matta 7:13-14)

İsa, burada O'na iman edenlerin sonsuz yaşama girişini dar kapı olarak tanımlar. Bununla birlikte, birçoklarının sözü edilen “yolu” imansızları yıkıma götüren yol sandığını keşfettim. Ama yakından bakarsanız, burada İsa'nın kapıyı bulmadan *önceki* yoldan değil, kapıdan geçtikten *sonra* yürünen yoldan bahsettiğini göreceksiniz. Leon Morris şöyle yazıyor: “Kapıdan en baştan gireriz (yani kendimizi Mesih'i takip etmeye adanırız), ardından önümüzde uzanan yolu izleriz.” İsa, kurtulduktan sonra O'nda sahip olduğumuz yaşamdan söz ediyor. Zor (ya da dar) olduğunu ilan ediyor.

Batı kilisemizde çok popüler olan lütuf öğretisi bu yolu genişletti. “Geçmişteki, şimdiki ve gelecekteki tüm günahlarımız bağışlanmıştır” diye ilan eder. Bu ifade, uygun bağlamda elbette doğrudur, ancak bu söz, kayıp bir dünyadan çok farklı olmayan geniş bir hayat sürebileceğimizi ve yine de Tanrı ile paydaşlık içinde olabileceğimizi düşündürecek biçimde söylenir. Bu doğru değildir, zira Petrus yukarıdaki yazılarının devamında şöyle söyler:

Söz dinleyen çocuklar olarak, bilgisiz olduğunuz geçmiş zamandaki tutkularınıza uymayın. Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun. Nitekim şöyle yazılmıştır: “Kutsal olun, çünkü ben kutsalım.” (1. Petrus 1:14-16)

Kutsallık “tavsiye edilen” bir öneri değil, daha ziyade “olması gereken” bir buyruktur. İlkine kulak vermek bilgece olur, ancak Tanrı’nın buyruğunu hafife almak akılsızlıktır. Dahası, Petrus Mesih’teki konumumuzdan değil, eylemlerimizden bahsediyor. Bu yaşam tarzına ulaşmak için *phóbos*’ta (kutsal korku) yaşamalıyız. Tanrı, dar yolun her iki tarafında bizi tuzağa düşürecek hendeklerden uzak durmamız için bize iki büyük güç verdi. İlk hendek *yasacılık*, ikincisi ise *yasa tanımazlıktır*.

Kilisedeki pek çok kişi yıllar önce *yasacılık* hendeğine düşmüş durumdaydı. O günlerde kutsallık, Kutsal Yazılar’a aykırı olan yapay hayat tarzı gereksinimlerine odaklanıyordu. İşlere dayalı sahte bir kurtuluş müjdesi vaaz ettiler. Korkunç bir esaretti ve birçoklarının gücenmesine ve hatta bazılarının inancı terk etmesine neden oldu. Büyük bir vahiy bizi bu berbat hendekten kurtardı: *Tanrı iyi bir Tanrı’dır*. Göklerdeki Babamız’ın *sevgesi* gerçekleşti ve birçok kişiyi bu yasacılık çukurundan çıkardı.

Ama biz insanların sıklıkla yaptığı hatayı yaptık – yasacılık hendeğinden o kadar çok uzaklaşmaya karar verdik ki, diğer uca yönelidik ve *yasa tanımazlık* hendeğine düştük. Bu hendek bizi, dünyanın geri kalanından farksız yaşamamıza izin veren Kutsal Yazılar’a aykırı bir lütüfla kurtulduğumuza inandırıyor – artık içimizdeki Mesih’in gücüne dayalı çarpmıha gerilmiş bir yaşamdan ziyade duyularımızdan kaynaklanan arzulara göre yaşayabiliriz. Bu, birçok kişinin Tanrı’nın

varlığını, bereketini ve gücünü deneyimlemesini engelleyen bir yalandır.

Kutsallık esaret değildir; tersine, hem Tanrı'dan hem de bu yaşamdan zevk almanın yolunu açan gerçek özgürlüktür. Bizi kurtaran Kişi'ye layık bir yaşam sürmeye çağrıldık. Bu yaşamda Rab korkusuyla yürürüz ve bu gerçeği sonraki birkaç bölümümüzde detaylandıracağız.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Orada bir yol, bir anayol olacak, ‘Kutsal yol’ diye anılacak, murdar kişiler geçemeyecek oradan. O yol kurtulmuş olanların yoludur. O yolda yürüyenler, bön kişiler de olsa yoldan sapmayacak.” (Yeşaya 35:8)

Ana fikir: Tanrı'nın sevgisi bizi yasacılık hendeğinden korur. Diğer taraftan, Rab korkusu bizi yasa tanımazlık hendeğinden korur. Kutsal korku, gerçek kutsal yolda kalmam için beni güçlendirir.

Derin düşünce: Hayatımda hangi yollarla kutsal korkuyu görmezden geliyorum ve tanrısal olmayan davranışları hoş görüyorum? Egemenlikteki hizmetim, Tanrı kutsal olduğu gibi kutsal olma buyruğunu ihmal etmeme nasıl izin verdi? Ve hangi ayrıcalık duygusu hata yapmama ve yasa tanımazlık çukuruna düşmeme neden oldu?

Dua: Sevgili Tanrım, Egemenlik hizmetim nedeniyle yargıdan muaf olduğumu varsaydığım için beni başışla. Bundan tövbe ediyorum ve kutsal olduğun gibi kutsal olma buyruğuna kulak veriyorum. Bana olan sevgini kucaklamayı seçtiğim gibi kutsal korkuyu da kucaklamayı seçiyorum. Her ikisini de seçtiğim takdirde, Söz'ün yaşama götüren anayolda kalacağımı vaat ediyor. İsa'nın adıyla, amin.

Beyan: Tanrı kutsal olduğu gibi ben de kutsal olmayı seçiyorum!

ÇOCUKLAR, TANRI'DAN KORKUN;
DİĞER BİR DEYİŞLE, KÖTÜ
OLANDAN KAÇINMAK İÇİN
KUTSAL KORKUYA VE DOĞRU
OLANI BENİMSEMELİK VE YAPMAK
İÇİN KATI BİR ÖZENE SAHİP OLUN.

– WILLIAM PENN

17 | KÖTÜLÜKTEN UZAKLAŞIN

Rab korkusu, sevgi dolu Göksel Babamız'ın bizi İsa'dan uzaklaşmaktan koruyan bir armağandır. O, sonsuz yaşamın, sevginin, sevincin, esenliğin, iyiliğin, umudun ve diğer tüm harikalarının kaynağıdır. O'ndan uzaklaşmak ölüme, karanlığa ve sonunda cehenneme doğru ilerlemektir. Bize “RAB korkusu insanı kötülükten uzaklaştırır” denmiştir (Özdeyişler 16:6).

Bu gerçeği deneyim ettiğim bir olayı paylaşayım. 1980'lerin sonlarında, popüler bir televizyon vaizinin yolsuzluğu geniş çapta haber oldu. Dünyanın en tanınmış kişilerinden biri haline geldi, ancak yanlış nedenlerle. O zamanlar, hizmeti hem kapsam hem de finans açısından dünyanın en büyüğüydü, ancak mega şöhreti, bütün büyük haber kanallarının günlük olarak işlediği suçların kaydını, ardından gelen davayı, suçlu bulunmasını ve son olarak aldığı hapis cezasını haber yapmasıyla birlikte daha da yükseldi.

Kırk beş yıl hapis cezasına çarptırıldı, ancak daha sonraki bir temyiz

davasında cezası beş yıla indirildi. 1994'te, cezaevindeki dördüncü yılındayken asistanım beklenmedik bir telefon aldı. Onu tanımasam da, biri ona *Tanrım, Neredesin?! adlı ilk kitabımı vermişti. Hapishanede kitabı okuyup derinden etkilenmişti. Asistanından, onu ziyarete gelip gelmeyeceğimi öğrenmek için bana ulaşmasını istedi.*

Onu ziyarete gittim ve o toplantıyı asla unutmayacağım. Üzerinde hapishane kıyafetiyle ziyaret alanına girdi. Bana yaklaştı, kollarını uzattı ve bir dakika kadar süren içten bir kucaklama yaptı. Sonra omuzlarımı tuttu, gözyaşlarıyla bana baktı ve samimiyetle sordu, "Sen mi yazdın yoksa isimsiz bir yazar mı?"

"Ben yazdım. Acılar çektim, ama yine de senin yaşadıklarına yaklaşamaz."

Sonra şöyle dedi, "Konuşacak çok şeyimiz var ve sadece doksan dakikamız var."

Onunla ilk görüşmem olduğu için biraz ürkektim. Bu adam o kadar kötülenmiş ve karalanmıştı ki, dürüst olmak gerekirse kiminle konuştuğumu bilmiyordum. Ama oturduğumuzda, ilk sözülle silahlarımı elimden aldı. Gözlerimin içine bakarak, "John, bu hapishane Tanrı'nın hayatım üzerindeki yargısı değildi; O'nun merhametiydi. Gittiğim yolda yürümeye devam etseydim, sonsuza dek cehennemde olurum."

O an bütün dikkatimi çekti. Kendisinin ne büyük kötülükler yaptığını ve Tanrı'nın kurtuluşunun ne kadar büyük olduğunu anlattı. İçten, kırılmış ve pişman bir Tanrı adamıyla konuştuğumu fark etmem uzun sürmedi. Hapis cezasının ilk yılında Tanrı'nın onu karanlıktan nasıl kurtardığını anlatmaya devam etti.

Her gün hem kişisel olarak hem de grup halinde Kutsal Kitap okuyarak ve dua ederek saatler geçirdiğini öğrendim. Hapishanedeki kiliseyi ve kendisi de bir mahkûm olan pastörlerini heyecanla anlattı. Onun aralarındaki en nitelikli kişi olduğunu düşünerek, neden pastör olmadığını sordum. Dönüşümü tamamlanana kadar liderliğin bir parçası olmak istemediğini açıkladı. "John, ben usta bir manipülatördüm ve bunun yeniden ortaya çıkmasına fırsat vermek istemedim" dedi.

Bir yıl sonra içtenliği kanıtlandı, çünkü hapisten çıktıktan sonra Los Angeles şehir merkezindeki bir misyon organizasyonuna katıldı. İki yıl boyunca sokaklarda evsizlerle ilgilendi. Bu hizmeti sevdi, çünkü evsizler halk arasında onun kim olduğu hakkında fikri olmayan azınlık grup arasındaydı.

Yirmi dakika kadar dinledikten sonra, kendimi ona soru soracak kadar rahat hissettim. Aklıma gelen en büyüğüyle başladım: “İsa’ya duyduğun sevgi ne zaman söndü?”

Bu soruyu sordum, çünkü hizmetinin ilk başlarında İsa’ya olan sevgisi açıkça dışarıya yayılıyordu. Ateşi ve tutkusu onu işiten herkes tarafından anlaşılıyordu. Sevgisinin ne zaman söndüğünü ve buna neyin sebep olduğunu bilmek istedim.

Gözlerimin içine bakarak, büyük bir içtenlikle, “İsa’ya olan sevgim hiç sönmedi” dedi.

Bu söz karşısında şok oldum ve biraz da kızdım. *Bunu söylemeye nasıl cüret eder!* diye düşündüm. Hemen karşılık verdim, “Neden bahsediyorsun? Cezaevine girmene neden olan posta dolandırıcılığından önce yedi yıl boyunca zina etmişsin. Bana bu yedi yıl boyunca İsa’yı sevdiğini nasıl söyleyebilirsin?”

Göz temasını kesmeden sakince, “John, İsa’yı her zaman sevdim” dedi.

Şaşkınlığım belliydi. Duraksadı ve sonra açıkladı: “Ama Tanrı’dan korkmadım.” Tekrar durdu, sonra daha ayrıntılı bir şekilde “İsa’yı seviyordum ama Tanrı’dan korkmuyordum” dedi.

Şaşkına dönmüştüm ve açıkçası, söylediği sözün ağırlığı karşısında donakaldım. On beş saniye süren bir sessizlik oldu ve zihnim tüm zaman boyunca çalıştı. Sonra içimde bugün dahi yankılanan şu yorumu yaptı: “John, tıpkı benim gibi milyonlarca Amerikalı var – İsa’yı seviyorlar ama Tanrı’dan korkmuyorlar.”

Sanki Tanrı onun dudaklarından konuşmuş gibiydi. Onun bu yorumuyla pek çok soru birdenbire cevaplandı. Sersemlemiştim ve halkımızın imandan kitleler halinde dönmesinin temel nedenini kelimelere dökmüştü. Ve ne yazık ki, o dönemde yaygın olan imandan dönüş o zamandan beri daha da tırmandı.

Kutsal Yazılar bunu açıkça ortaya koyar – Tanrı’yi yakından

tanımanın başlangıç noktası Rab korkusudur. Bu olmaksızın, yücelik Rabbi olmayan *sahte* bir İsa ile bağlantı kurarız. Böyle bir durumda gerçek olmayan bir kurtarıcıya inanırız. Bu gerçeği kitabın ilerleyen bölümlerinde derinlemesine ele alacağım. Ama önce iki kısa örnekle kanıt sunmak istiyorum.

Kitabı yazarken, daha bu hafta, küçüklüğünden beri tanıdığım genç bir kadınla ilgili yürek burkan bir haber aldım. İmanlı olarak büyüdü ve İsa'yı izlediğini ilan etti, ancak erkek akranları arasında "kolay lokma" olma ünüyle sefih bir hayata kapıldı. Geçenlerde Instagram'da yaptırdığı kürtaj işlemi sırasında İsa'nın onun elini tuttuğunu yazdığını üzümlere gördüm. Acaba hangi İsa'dan bahsediyordu?

İmanlı bir adamla evli olan başka bir genç kadın kocasından boşanmaya karar verirse, İsa'nın onunla ilgileneneğine söz verdiği açıkladı. Kocasından boşandı ve ardında kocası, çocukları, ailesi ve arkadaşlarından oluşan bir enkaz bıraktı. Boşanma nedeni zina değildi; sadece artık onu sevmiyordu. İstismar yok, ahlâksızlık yok, maddi sorun yok – tüm bunlar doğrudan onun ağzından çıktı. Aslında, bana kocasının nazik ve sevecen bir eş ve baba olduğunu söyledi. Acaba hangi İsa'dan bahsediyordu?

Bunlar, İsa ile ilişkide olduğunu iddia eden, ancak aksini beyan eden bir hayat sürenlere dair verebileceğim sayısız örnekten sadece ikisi. Bu ikisi ve diğerleri nasıl bu derece aldatılabilir? Bunun nedeninin kutsal korku yoksunluğu olduğunu inanıyorum.

Öyleyse sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, yalnız ben aranızdayken değil, ama özellikle aranızda olmadığım şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın. (Filipililer 2:12)

Pavlus, kurtuluşumuzda sevgi ve şefkatle olgunlaşmamız gerektiğini yazmıyor. Birçokları bu hanımların her ikisinin de sevecen ve şefkatli olduğunu söyleyecektir. Yıllarca kiliseye devam ettiklerini ve İsa'ya olan sadakatlerini teyit edeceklerdir. Ama bu kadar yasa tanımaz davranışlara nasıl balıklama atlayabildiler? O ünlü müjdecî ile aynı yoksunluğa sahiptirler. Tanrı'nın sevgisiyle değil, Rab korkusuyla

kötülükten uzaklaşırız. Tanrı'nın sevgisi bizi O'na çeker; Tanrı korkusu ise bizi yok etmeye çalışan kötülükten korur.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “RAB’den korkmak kötülükten nefret etmek demektir. Kibirden, küstahlıktan, kötü yoldan, sapık ağızdan nefret ederim.” (Özdeyişler 8:13)

Ana fikir: Rab korkusu, sevgi dolu Göksel Babamız'ın bizi O'ndan uzaklaşmaktan koruyan bir armağanıdır. Günahtan nefret etmek yerine ona karşı hoşgörü geliştirdiğimiz an, O'ndan uzaklaşmaya başladığımız andır.

Derin düşünce: Günaha düşüş, bir kişinin evlilik antlaşması olmayan biriyle kendini yatakta bulduğu an gerçekleşmez. Bir kişi kendini çalıştığı yerden zimmetine para geçirirken bulduğu an başlamaz. Çok daha önce, İsa'nın bizi özgür kılmak için canını verdiği şeyi hoş görmeye başladığımızda başlar. İsa'nın beni özgür kılmak için öldüğü neyi hoş görüyorum?

Dua: Sevgili Rabbim, sadece kendi hayatımda değil, ilişki içinde olduğum imanlıların hayatlarında da günahı hoş gördüğüm için beni bağışlamamı istiyorum. Yanlış yolda devam etmemeleri için nazik ve sevgi dolu bir yürekle onlarla yüzleşmediğim için beni bağışla. Bu hoşgörüden tövbe ediyorum. Beni bağışladığın için şükrederim. İsa'nın adıyla, amin.

Beyan: İnsanları seveceğim, çünkü Tanrı insanları sever. Sevdiğim insanları mutsuz eden günahtan nefret edeceğim.

SIKI ADIMLARLA SENİN
YOLLARINI TUTTUM,
KAYMADI AYAKLARIM.

– MEZMURLAR 17:5

18 | KALICILIK

1994'teki iki önemli deneyimden, yani Tanrı korkusu hakkındaki mesajımın düzeltildiği kilise konferansı ve televizyon vaizine yaptığım hapisane ziyaretinden sonra kutsal korkuyu anlamak ve onda büyümek için içimde bir tutku ateşlendi. Her iki olay da benzer bir mesaj taşıyordu, ancak iki farklı bakış açısıyla.

Bölgenin en büyük ve en etkili topluluğu olan o kilise artık yok. Ve Yeni Antlaşma imanlılarının Tanrı'dan korkması gerekmediğini öğreten pastörü artık hizmette değil. Hapishanede tanıştığım vaiz mega hizmetini kaybetti, ancak kutsal korkuyu keşfedip kucakladığından beri, Tanrı'ya ve insanlara sadakatle hizmet etme yolunda yürüyor. Şu anda birçok kişiyi etkileyen farklı bir hizmet organizasyonunda çalışıyor.

Birbiriyle ilgisiz olan bu iki olay, Mesih'in etkin elçileri olarak görev süremizi kısaltacak olan kötülük tuzağından kaçınmak için Rab korkusunun ne kadar önemli olduğunu ortaya koymaktadır. Bunu tek bir sözcükle özetleyebiliriz: *kalıcılık*. Geçenlerde saygın bir pastör, Kutsal Kitap'ta Tanrı'nın çağırdığı ve görevlendirdiği kişileri kapsamlı bir araştırmayla inceleyen bir Kutsal Kitap profesörüyle yaptığı konuşmayı benimle paylaştı. Seçilen hizmetkârların yüzde 75'inin etkinliğinin kısa sürdüğünü

ve birçoğunun iyi bitiremediğini ortaya çıkardı. Günümüzdeki hizmet trajedilerini bu profesörün araştırmasıyla birleştirdiğimizde, hizmette *kalıcı* olmanın hepimizin daha ciddiye alması gereken bir konu olduğu açıktır.

1990'ların sonlarında, *kalıcı olmakla* bağlantılı olarak kutsal korkunun önemi, bir başka önemli deneyim ve ondan kaynaklı bir vahiy ile yeniden teyit edilecekti. Malezya'nın Kuala Lumpur kentinde hizmet ediyordum. Bu onuncu ve son toplantıydı ve ülkenin dört bir yanından gelen imanlılarla doluydu. Mesajı tamamladıktan sonra, birçok kişi hizmete adanma çağrısına yanıt verdi. Büyük bir kalabalık geniş sahnenin önünde toplanmış, dua bekliyordu.

Platformun merdivenlerinden aşağı inmeye başladım ve aniden Tanrı'nın varlığı beklenmedik bir şekilde oditoryumda somut ve güçlü bir biçimde tezahür etti. O'nun ortamı dolduran sevgisi ve sevinci açıkça belli oluyordu. Önümdekiler gülümsemeye başladılar ve bu gülümsemeleri kısa sürede kahkahaya dönüştü. Sevinç hızla yayıldı, ta ki öndeki herkes bundan etkilenene kadar. Görünüşe göre Abba Baba çocuklarını tazelemeyi seçmişti. Bir şey yapmam gerektiğini anlamam uzun sürmedi, bu yüzden platformun kenarına oturdum ve Tanrı'nın çocuklarını güçlendirmesini ve kutsamasını izlemenin zevkini çıkardım.

Beş ila yedi dakika sonra, O'nun güzel varlığının yerini havada asılı kalan bir dinginliğe bıraktı. Hepimiz sessizleştik ve oditoryumdaki olağanüstü huzurun tadını çıkardık. Ancak, birkaç dakika içinde Tanrı'nın varlığı, Brezilya'dan hatırladığımdan farklı bir şekilde tezahür etti. Bir değişiklik beklentisiyle ayağa kalktım. Giderek güçlendi ve güçlendi; bu sefer rüzgâr esmiyordu, ama O'nun yetkisi ve muhteşemliği açıkça hissediliyordu. Birkaç dakika önce gülenler, herhangi bir sözlü yönlendirme olmaksızın, neredeyse aynı anda ağlamaya ve yakarmaya başladılar, bazıları bolca ve yüksek sesle.

Tanrı'nın varlığı daha da güçlendi ve ağlamalar yoğunlaştı. Sanki bu sessiz Asyalı insanlar Tanrı'nın ruhsal ateşiyle vafit ediliyor gibiydi. Bir kez daha, bu tezahürü tarif etmek mümkün değil ve bu kutsal anı paylaşmanın amacı da bu değil, ama önemli olan O'nun varlığının muhteşemliğidir. Daha fazla dayanabileceğimizi düşünmediğim bir noktaya ulaştı.

Bu karşılaşmada, canımızla ruhumuz arasındaki farkın keskin bir şekilde farkına vardım. Bize, Tanrı sözünün “canla ruhu birbirinden ayırdığı” söylenmiştir (İbraniler 4:12). Zihnim (canım) şöyle düşünüyordu, *Buna daha fazla dayanamıyorum! Tanrım, bu çok fazla!* Diğer taraftan, yüreğim (ruhum) şöyle haykırıyordu, *Tanrım, lütfen varlığını kaldırma, lütfen durma!*

Bir kez daha aynı şeyi düşündüm, *John Bevere, yanlış bir hareket yaparsan, yanlış bir söz söylersen, ölürsün.* Brezilya’da olduğu gibi, bunun olacağını kesin olarak söyleyemem, ancak bu kutsal atmosferde saygısızlığa hoşgörüyü gösterilmeyeceğini biliyordum.

O’nun muhteşem varlığının tezahürü üç ila dört dakika sürdü ve sonra kalktı. Tanrı’nın varlığının kalkmasıyla birlikte herhangi bir talimat verilmeden, insanlar tekrar sessizleşti. Sonrasının sakinliği ve huzuru içinde birkaç dakika sessiz kaldım.

Binadan ayrılırken ortam ciddi, sessiz ve saygılıydı. Hindistanlı bir adam ve karısıyla konuşmak için durdum; ikisi de Tanrı’nın varlığından son derece etkilenmişti. Birkaç dakika şaşkınlık ve sessizlik içinde birbirimize baktık, sonra kadın yumuşak bir sesle konuştu: “John, içimi paklanmış hissediyorum.” Kocasını onaylayarak başını salladı.

Bu sözleri söylediğinde kalbim yerinden fırladı. Sonunda, birisi daha önce Brezilya’da ve şimdi de Malezya’da hissetmiş olduğum şeyi doğru bir şekilde ifade etmişti. Kontrollü bir duyguyla cevap verdim, “Ben de!” Daha fazla konuşmadık, ama söylediği söz akşamın geri kalanında içimde yankılanmaya devam etti.

Ertesi sabah otel odamda, kilisenin ve Kutsal Kitap okulunun hizmet kadrosundaki gençlerle basketbol oynamaya hazırlanıyordum. Aniden, Kutsal Ruh’un yüreğime şöyle seslendiğini işittim: “Oğlum, 19. mezmuru oku.”

Kutsal Kitap’ımı elime aldım, pasajı açtım ve okumaya başladım. 9. ayete geldiğimde şu sözleri okudum:

RAB korkusu paktır, sonsuza dek kalır. (Mezurlar 19:9)

Odamda bağırdım, “İşte bu! İşte burada!” Hayret içindeydim; kadının bir gün önce bana söylediği tam olarak buydu. Ruhumuzda tarif edilemez bir paklık, derin bir saflık hissetmiştik.

Sonra “sonsuz dek kalır” ifadesi sayfadan dışarı fırladı. Kutsal Ruh hemen yüreğime konuştu:

Oğlum, Lucifer tahtının hemen önünde tapındı, atandığı ve meshedildiği gibi göksel ordulara önderlik etti. Bana yakındı, yüceliğimi gördü, ama Benden korkmadı; bu yüzden tahtının önünde sonsuz dek kalmadı. (Hezekiel 28:13–17)

Meleklerin üçte biri benim yüceliğimi gördüler, ama Lucifer’in yanında saf tuttular. Benden korkmadılar ve huzurumda sonsuz dek kalmadılar. (Vahiy 12:4, 7)

Adem ve Havva, günün serinliğinde yüceliğimin huzurunda yürüdüler. Benden korkmadılar ve Aden bahçesinde sonsuz dek kalmadılar.

Oğlum, tahtının önünde sonsuz kalan her yaratılmış varlık, Rab korkusunun kutsal sınavını geçmiş olacaktır. (Yaratılış 3:8)

Gözlerim bu gerçeğe açıldı. Hizmet etkinliği yarıda kesilen ya da iyi bitiremeyen tüm pastörleri düşünmeye başladım. Birçoğu tutkuyla başladı, İsa’yı çok sevdi, itaat etti ve Tanrı’nın halkına hizmet etmeye kendini adadı, ancak bıkkın, ciddiyetsiz hale geldiler ve birçoğu hizmeti bıraktı. Kalıcı olmadılar.

Diğerleri hala hizmetteydi, ancak bunu bir kazanç aracı ve çeşitli çıkarıcı amaçlar olarak kullanıyorlardı. Bazıları liderlik konumlarını masum kadınları seks tuzağına düşürmek için kullandı; bazıları danışman oldular ve takipçilerini manipüle ederek yüksek meblâğlar vermeleri için hizmetkârlara aldatıcı mesajlar hazırladılar; diğerleri Tanrı’dan gelen peygamberlik sözleri hakkında yalan söylediler, sözde hizmet ettikleri kişilerin gizli bilgilerini edinmenin yollarını bulup sonra bunu Tanrı tarafından vahyedilmiş gibi ilan ettiler. Yozlaşmış

davranışların listesi uzayıp gider.

Hizmete pak başlayan bu kişiler nasıl bu kadar kirleniyor? Neden kalıcı bir etkinlikleri yok? Bunun nedeni kutsal korkunun yokluğudur. İsa'nın hoşnut olduğu şey, Amerika'nın güneydoğusundaki o pastörün durumunda olduğu gibi, hafife alındı ve hatta dışlandı. Tanrı'nın "hazinesi" olarak tanımladığı şeyi, kendilerinden ve başkalarından uzaklaştırırlar. Fakat Tanrı'nın kutsal korku ve hizmette kalıcı olmakla ilgili şu sözünü dinleyin:

Ne mutlu RAB'den korkan insana ...

Sonsuza dek sürer doğruluğu ...

Sonsuza dek anılır doğru insan (Mezmurlar 112:1, 3, 6)

Kutsal korkunun ne kadar önemli olduğunu keşfetmek için trajediler yaşamak zorunda değiliz. Tanrı'nın yüceliği ve hizmette kalıcılık uğruna lütfen kutsal korkuyu hazineniz yapın.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "Ama RAB kendisinden korkanları sonsuza dek sever." (Mezmurlar 103:7)

Ana fikir: Tanrı'nın tahtının önünde sonsuzluk boyunca kalacak bütün yaratıklar, O'ndan korkanlar olacaktır.

Derin düşünce: İyi yaşamının unsurlarından biri de iyi bitirmektir. Rab korkusu sonsuza dek kalır. Kutsal korkuyu hayatımın temeli haline nasıl getirebilirim? Söylediğim veya yaptığım her şeyde kutsal korkuyu hangi pratik yollarla bir filtre olarak kullanabilirim?

Dua: Sevgili Göksel Baba, Sözün'de beni düşmekten alıkoyacak ve büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce huzuruna çıkaracak güçte olduğunu söylüyorsun. Bunun Rabbim İsa'nın sağladığı kurtuluşu ilaveten bu ebedi ilişkiyi güvence altına alan kutsal korkuyu

KARŞI KONULMAZ KUTSALLIK

kucaklamamla gerekleŖeceđini biliyorum. Kutsal korkunun her zaman içimde kalmasını diliyorum ki, sonsuza dek Senin huzurunda yaŖayabileyim. Bunu İsa'nın adıyla diliyorum, amin.

Beyan: Kutsal korku içinde Rab'bin evinde, O'nun huzurunda sonsuza dek kalacağım.

EĞER BABANIZIN KUTSAL,
KUTSAL, KUTSAL OLDUĞU
GERÇEĞİNDEN ZEVK
ALMIYORSANIZ, O ZAMAN
RUHSAL OLARAK ÖLÜSÜNÜZ.
BİR KİLİSEYE KATILYOR
OLABİLİRSİNİZ. BİR HRİSTİYAN
OKULUNA GİDİYOR
OLABİLİRSİNİZ. AMA RUHUNUZDA
TANRI'NIN KUTSALLIĞI'DAN ZEVK
DUYMUYORSANIZ, TANRI'YI
TANIMMIYORSUNUZ. TANRI'YI
SEVMİYORSUNUZ. TANRI İLE
BAĞLANTINIZ YOK. O'NUN
KARAKTERİNE YABANCISINIZ.

– R. C. SPROUL

19 | KENDİNİZİ ARINDIRIN

“RAB korkusu *paktır, sonsuza dek kalır*” (Mezmurlar 19:9). Mezmur yazarı, göz ardı edilmemesi veya hafife alınmaması gereken iki önemli kutsal korku ürününden söz eder: *paklık* ve *kalıcılık*. Şimdi ilkini inceleyelim ve ikincisini gelecekteki bir bölümde daha ayrıntılı olarak ele alacağız. Pavlus şöyle yazıyor:

Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim. (Korintliler 7:1)

Burada, mezmur yazarının iletmiş olduğu gerçeğin aynısını daha derinlemesine görüyoruz. Öncelikle şunu belirtmek isterim ki, kutsallık Tanrı sevgisiyle değil, Rab korkusuyla olgunlaşır. Tanrı'ya yakışmayan bir hayat süren, ama aynı zamanda İsa'yı seven popüler müjdecilerden biri hatırlayın. Kutsal korkuyu kucakladıktan sonra kendisini arındırdı ve eski kirliliklerden kurtuldu. Bu da onu İsa ile daha önce deneyim

ettiğinden çok daha gerçek bir ilişkiye götürdü. Deneyimsel olarak öğrendiği şeyleri Kutsal Yazılar'da da görüyoruz.

Önceden ele aldığımız gibi, kutsallık bugünlerde popüler bir konu değil. Birçokları için kötü bir tat taşır, çünkü eğlenceli değildir ve hayatta bir engel oluşturur. Ya yasal bir esaret ya da asil ama ulaşılamaz bir erdem olarak görülür. C. S. Lewis bu cehalet hakkında şöyle yazar: "Kutsallığın sıkıcı olduğunu düşünen insanlar ne kadar az şey biliyor. Bir kimse gerçek kutsallıkla karşılaştığında ... ona karşı konulamaz." Bu yüzden şimdi konuya dalarken kendinizi karşı konulmaz olana hazırlayın.

Daha önce de belirttiğim gibi, kutsallığın birincil tanımı "Tanrı için ayrılmaktır" ve bu kesinlikle paklığı içerir. Bir gelin düşünün. Kendisini kocasına ayırır, yani diğer aşıkları arzulamayı veya onlarla ilişki kurmayı reddeder. Bu, kutsallığın paklık yönünü temsil eder. Bununla birlikte, Pavlus bize kendimizi arındırmamızı söylüyor. "İsa'nın kanı bizi arındıracak" demiyor. Ancak, şu noktayı açıklığa kavuşturamama izin verin: İsa'nın kanı gerçekten de bizi tüm günahlardan arındırır; bununla birlikte, *aklanma* işi ile *kutsallaşma* işini birbiriyle karıştırdığımızda kafamız karışır.

Tövbe edip İsa Mesih'i Rabbimiz olarak kabul ettiğimizde, günahlarımız bağışlandı ve tamamen arındık. Tanrı günahlarımızı unutkanlık denizine gömdü. Onları hatırlamıyor! Bu iş eksiksizdir, mükemmeldir ve daha geliştirilemez. Bu şaşırtıcı gerçeği hak edecek hiçbir şey yapmadık; Tanrı'nın bir armağanıydı. Bu *aklanma* işidir.

Ama aklandığımız andan itibaren, *kutsallaşma* (kutsallık) işi başladı. Bu, içimizde yapılanların etkin kılınması sürecidir; yeni doğamız, yaşam şeklimizle birlikte dışsal bir gerçeklik haline gelir. Pavlus aşağıdakileri yazarken tam olarak bunu ele alıyor:

... Şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın. Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır. (Filipililer 2:12-13)

Açıkçası, bu hâlâ Tanrı'nın lütfunun bir işidir, ancak O'nun hem istememiz hem de yapmamız için verdiği güçle işbirliği yapmalıyız. Saygı ve korkunun Brezilya'dakileri Tanrı'nın huzuruna girmeye ve

O'ndan almaya yöneltmesi gibi, kutsal korku ve saygı da O'nun lütfuyla itaat etmekte güç bulmamız için bizi teşvik eder ve konumlandırır.

Batı kilisesindeki birçok öğretmenin ortak hatası, kutsallık işinin aklanma işiyle aynı olduğunu ilan etmektir. Başka bir deyişle, hiçbir şey yapmamıza gerek yok; İsa her şeyi yaptı. Yani argüman şu ki, çeşitli tutkularımız tarafından kontrol edilerek dünyadan farksız bir şekilde yaşamaya devam etsek de, kutsaliz, çünkü İsa bizim kutsallığımızdır. Bunu daha da zorlaştıran şey, Yeni Antlaşma'da bu iddiaları destekliyor gibi görünen ayetlerin gerçekten var olmasıdır. Bununla birlikte, onların yanılıgı, *konumsal* kutsallığımızı *davranışsal* kutsallığımızla karıştırmalarından kaynaklanmaktadır. Açıklamama izin verin.

Konumsal kutsallık yalnızca İsa'nın bizim için yaptığı işten kaynaklanır ve Mesih'teki konumumuzdan bahseder; bu, Mesih'in sağladığı aklanmanın bereketlerinden biridir: "O kendi önünde sevgide kutsal ve kusursuz olmamız için dünyanın kuruluşundan önce bizi Mesih'te seçti" (Efesliler 1:4). Bu konumu asla kendi başımıza kazanamazdık. Pavlus yine şöyle yazıyor: "Ama siz Tanrı sayesinde Mesih İsa'dasınız. O bizim için tanrısal bilgelik, doğruluk, kutsallık ve kurtuluş oldu" (1. Korintliler 1:30).

2 Ekim 1982'de Lisa Toscano ve ben bir evlilik antlaşması yaptık ve o Lisa Bevere oldu. O gün benim eşim *konumuna* geldi. Bugün, onunla evlendiğim gün olduğundan daha fazla eşim değil, bundan kırk yıl sonra da daha fazla eşim olmayacak. Konumsal olarak, o düğün gününde tam olarak eşim oldu; iş tamamlandı. Benzer şekilde, Mesih'te kurtuluş gününde kutsal ve temiz kıldık ve asla daha kutsal olmayacağız.

Ancak, Lisa karım olduğunda, *davranışları* konumuyla uyumlu olmaya başladı. Eşim olmadan önce, başka erkeklerle çıktı, onlara telefon numarasını verdi, kendi tutkularının ardından gitti ve bekâr kadınların yaptığı diğer şeyleri yaptı. Ama artık bu şeyleri yapmıyordu. Davranışları birlikte yaptığımız antlaşmayla uyumluydu. Bu davranışları, evli kaldığımız süre boyunca antlaşmamıza uyum sağlama konusunda daha da olgunlaştı. Elçi Petrus'un yazdıklarını dinleyin:

Söz dinleyen çocuklar olarak, bilgisiz olduğunuz geçmiş zamandaki tutkularınıza uymayın. Sizi çağıran Tanrı kutsal olduğuna göre, siz de her davranışınızda kutsal olun. Nitekim şöyle yazılmıştır: “Kutsal olun, çünkü ben kutsalım.” (1. Petrus 1:14-16)

Petrus’un sahip olduğumuz *konumsal* kutsallıktan söz etmediğine dikkat edin; bunun yerine Pavlus’un kendimizi tüm kirliliklerden arındırmamızı söylerken kastettiği *davranışsal* kutsallıktan bahsediyor. Bu, kutsallaşma süreci olup karşılıksız aklanmayla gelen konumsal armağan değildir.

Yeni Antlaşma’da davranışsal kutsallığımızı ele alan başka pasajlar var mı? Evet. Listelenemeyecek kadar çok var, ama bir tane daha alıntı yapayım:

Tanrı’nın isteği şudur: Kutsal olmanız, fuhuştan kaçınmanız, her birinizin, Tanrı’ya tanımayan uluslar gibi şehvet tutkusuyla değil, kutsallık ve saygınlıkla kendine bir eş alması ve bu konuda haksızlık edip kardeşini aldatmamasıdır. (1. Selanikliler 4:3-5)

Geçenlerde bir Pazar sabahı ibadetinden sonra bir adam yanıma gelip şöyle dedi: “Ben bekâr bir Hristiyanim. Kadınlarla yatıyorum, çünkü bekâr bir hayat yaşamak imkânsız. Birkaç ay duruyorum ama sonra kadınlarla yatmaya geri dönüyorum. Ama konuşmak istediğim asıl konu bu değil. Asıl sorum, işimde neden bu kadar çok sorunla karşılaşıyorum?” Kulaklarıma inanamadım. Dengesiz lütuf mesajlarımız, insanları apaçık günah içinde yaşarken Tanrı’nın huzurunda ve bereketlerinde kalacaklarına inanma noktasına mı getirdi? Bir kilisenin kadın konferansının sonundaki soru–cevap bölümünde, bir kadın karıma şunu sordu, “Kocamı gerçekten seviyorum ama çok seyahat ediyor ve ben başka erkeklerle yatmaya devam ediyorum. Ne yapmalıyım? Ona söylemeli miyim?”

Bu ikisi gerçekten İsa ile ilişki içinde olduklarına inanıyorlar – ama Tanrı’nın sağındaki İsa mı yoksa *sahte* bir İsa mı? Bu örnekler buzdağının sadece görünen kısmı; başkalarıyla da bunlara benzeyen

çok karşılaşmalar yaşadım. Kutsal bir hayat sürme çağrısı, vicdanların susmasına neden olacak kadar sessizleşti mi? Yine Pavlus şöyle yazıyor: “Dolayısıyla bu çağrıyı reddeden kişi insanı değil, size Kutsal Ruhunu veren Tanrı’yı reddetmiş olur” (1. Selanikliler 4:8).

Unutmayın, kutsallığın karşı konulmaz bir yönü vardır ve bunun ardından gitmeye devam ettikçe bunu açıkça göreceğiz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “O’nu tanıyorum’ deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur.” (1. Yuhanna 2:4)

Ana fikir: Kutsallaşma içimizde yapılanların etkin kılınması sürecidir; yeni doğamız, yaşam şeklimizle birlikte dışsal bir gerçeklik haline gelir.

Derin düşünce: Kutsallık, Tanrı’nın lütfunun bir eseridir, ancak O’nun isteğini hem istemem hem de yapmam için bana verdiği güçle işbirliği yapmalıyım. Buna inanıyor muyum? Konumsal kutsallığı davranışsal kutsallıkla karıştırdığım için bu gerçeği ve O’nun kutsal yaşama buyruğunu görmezden mi geldim? Yoksa geçmişteki başarısızlıklarımın Tanrı’nın içimdeki gücüne olan inancımı bastırmasına izin mi verdim? Hayatımda bir gerçeklik haline gelmesi için buna iman etmeye nasıl geri dönebilirim?

Dua: Sevgili Göksel Baba, Seni hoşnut eden şeyi hem istemem hem de yapmam için içimde çalışmanı istiyorum. Benim içimde hâlihazırda yapmış olduğun şeyi dışsal olarak hayata geçirmeyi arzuluyorum. İsa’nın adıyla, amin.

Beyan: Kurtuluşumu saygı ve korkuyla etkin kılıyorum.

AYAKLARINIZ İÇİN DÜZ
YOLLAR YAPIN...
KUTSAL OLMAYA GAYRET EDİN.
– İBRANİLER 12:13-14

20 | GAYRETİMİZ

Kutsallık kendi başına bir amaç değildir; daha ziyade, en önemli olana giden bir geçittir. Şimdi açılış ayetimizi inceleyerek onun karşı konulmaz yönüne dönelim:

... gayret edin. Kutsallığa sahip olmadan kimse Rab’bi göremeyecek. (İbraniler 12:14)

“Gayret” ifadesi “yoğun bir çaba ve belirli bir amaç veya hedefle bir şey ardından gitmek” olarak tanımlanan Grekçe *difkō* kelimesinin çevirisidir. Sözcüğün tanımından hareketle hiç şüphe yok ki, bu ifade, onu kavramak amacıyla tutkuyla kutsallığın peşinden koşmaktan bahsediyor.

Bunun üzerine ilk sorumuz şu olmalı: Burada sözü edilen *konumsal* kutsallık mı yoksa *davranışsal* kutsallık mı? Lisa ve benim evliliğimiz örneğine geri dönelim. Lisa’nın yakın arkadaşlarından birine “John’un karısı olmak için yoğun gayret içindeyim!” dediğini hayal edebiliyor musunuz?

Arkadaşı güler ve şöyle derdi: “Zaten öylesin! Evlendiğin gün onun karısı oldun.”

Bir kadın zaten sahip olduğu “eş” olma konumunun peşinden koşmaz. Ancak bir kadın, bir eşe uygun *davranışı* sergilemeye gayret

eder. Kutsallık için de aynı şey geçerlidir: Zaten sahip olduğumuz bir konumun peşinden koşmayız, bunun yerine “Rab’be yaraşır” davranmaya gayret ederiz (Koloseliler 1:10).

Bu buyruğu görmezden gelmenin sonucunun *Rab’bi görmemek* olduğu kesin bir dille söylenir. Bu sarsıcı bir düşünce! Bizi kesinlikle sonsuza dek etkiliyor, ancak şu anda tartışmamızın odak noktası bu değil. Elimizdeki konu için önemli olan, bunun bizi burada ve şimdi nasıl etkilediğidir.

Amerika Birleşik Devletleri vatandaşı olduğum için başkanla bir “ilişkim” olduğunu söyleyebilirim. 332 milyon Amerikan vatandaşı gibi onun yönetiminin yetkisi altındayım ve verdiği kararlardan etkileniyorum. Ancak başkanla aramda böyle bir ilişki olmasına rağmen, bugüne kadar biriyle özel bir görüşme yapmama izin verilmedi. Basitçe söylemek gerekirse, ABD başkanlarımızdan hiçbiriyile yüz yüze görüşmedim veya sohbet etmedim.

Öte yandan, başkanı düzenli olarak gören başka Amerikalılar var; bunlar onun arkadaşları ya da onunla yakın çalışıyorlar. Her iki durumda da, Beyaz Saray’da oturan adamı benden çok daha iyi tanıyorlar. Onu samimi bir düzeyde tanıyorlar, bense onu sadece ulusumuzun lideri olarak tanıyorum.

Benzer şekilde, İsa Mesih’in yönetimi altında olan milyonlarca imanlı vardır. Onları korur, sever, ihtiyaçlarını sağlar ve isteklerine cevap verir. Ancak soru şu ki, O’nu *görüyorlar* mı? Diğer bir deyişle, O’nun *görünür varlığını* deneyimliyorlar mı?

Brezilya’daki binlerce imanlı, onları Rab’bin huzuruna getirecek davranışlardan yoksundu. Tövbe ettikten sonra, Kral’la bir görüşme hakkı kazandılar. Bu hak, günlük ve hatta anlık olarak geçerlidir. Eğer Tanrı korkusundan yoksunsak, O’nun görünür varlığını deneyim etmemizi sağlayan kutsal davranışlar için gayret etmeyiz. İsa şöyle der: “Kim buyruklarımı bilir ve yerine getirirse, ... kendimi ona göstereceğim” (Yuhanna 14:21).

Tekrarlamakta fayda var: *davranışsal kutsallık yoksa, Rab’bi görmek de yok*. Bu durum neden bu kadar kritik? Birincisi, eğer O’nu görmezsek,

O'nun görünür varlığından yoksunsak, O'nu yakından tanıyamayız. Sadece O'nun hakkında bilgimiz olur, yani Amerika Birleşik Devletleri başkanlarıyla olan ilişkimden farksızdır. Ya da daha kötüsü, kurgusal bir İsa yaratarak kendimizi kandırırız. Bu yanılsama çok tehlikelidir, çünkü tanımadığımız birini tanıdığımızı inanırız. Yakup bize şöyle diyor: “Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz” (Yakup 1:22). Aldanmış kişi, birini veya bir şeyi tanıdığına inanır, ancak gerçekte onu tanımaz.

İkinci sebep de eşit derecede önemlidir. O'nu görmeden, O'nun huzurunda olmadan, O'nun benzerliğine değişip dönüşemeyiz. Pavlus, Rab'bi görenlerin “yücelik üstüne yücelikle O'na benzer olmak üzere değiştirildiğinden” söz eder (2. Korintliler 3:18). Bu dönüşüm içimizde başlar ve daha sonra başkaları tarafından tanık olunan yere kadar çalışır.

Paklığımız Ferisiler gibi olamaz. İsa, onlara “Dıştan insanlara doğru görünürsünüz, ama içte ikiyüzlülük ve kötülükle dolusunuz” demişti (Matta 23:28). Niyetleri ve amaçları kirliydi. Rab korkusundan yoksundular ve bu nedenle dışsal davranışa dayanan bir doğruluk peşinde koşarak yansıtılan imajlarını odak noktası haline getirdiler. Bu durum dışsal davranışları meydan getiren içsel dönüşümü engelledi. Tanrı'yı tanıdıklarına inanıyorlardı, ancak gerçek şu ki, önlerinde duran Yaratıcıları'nı tanımıyorlardı ve sonuçta O'nun isteğinden uzaklaştılar. Kendilerini aldattılar.

Bugün de, gayretle ardından gittiğimiz kutsallık yüreğimizden, yani düşüncelerimizden, amaçlarımızdan ve niyetlerimizden kaynaklanmalıdır. Bu en nihayetinde dışsal davranışımızı yönlendirecektir. İsa'nın “Ne mutlu yüreği temiz olanlara! Çünkü onlar Tanrı'yı görecekler” demesinin nedeni budur (Matta 5:8). O'nu görmeden, içsel dönüşümden –gerçek kutsallıktan– yoksun kalırız ve sonuçta O'nu görmeyiz. Bu durum döngüselidir.

İçsel arzularımızın dönüşümünün gücünü inkâr ederek dışsal bir tanrısal görünüme sahip olmak yeterli değildir. İç varlığımızda (amaçlar ve niyetler) gerçeği özlemeliyiz; gayret ettiğimiz şey bu olmalı. Elçi Yakup, kutsallığı hafife alan imanlılara karşı çok sert çıkar. Şöyle yazıyor:

Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna kullanmak için diliyorsunuz. Ey vefasızlar, dünyayla dostluğun Tanrı'ya düşmanlık olduğunu bilmiyor musunuz? (Yakup 4:3-4)

Yakup, bu ayetteki vefasızlar ifadesiyle evlilik antlaşmasını çiğneyenleri ima etmektedir. Tanrı, kendisiyle olan antlaşmamızı vurgulamak için sık sık evlilik tasvirlerini kullanır; İsa, Güvey olarak adlandırılır ve biz O'nun geliniyiz. Pavlus, bir erkekle kadın arasındaki evlilik ilişkisinin, İsa Mesih ile kilise arasındaki birliğin bir örneği olduğunu açıklar (Efesliler 5:31-32).

Dünya bencil kazançlar veya gururlu başarılar için yaşar ve bu nedenle yansıtılan ve algılanan imajlara odaklanır. Kutsal olmaya gayret etmeyerek dünyasal tutkularla aynı hizaya gelirsek bu vefasızlık olur. Bu, Kocamıza öyle bir hakarettir ki, aslında kendimizi O'nun düşmanlarına dönüştürürüz. Bu nedenle Yakup şöyle devam eder: "Ey günahkârlar, ellerinizi günahattan temizleyin. Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın" (Yakup 4:8). Yüreklerimizi ancak Rab korkusunu kucaklayarak paklayabiliriz ki, bu da bizi gerçek kutsallığın peşinden gitmeye iter!

Lisa ile kırk yıldan fazladır evliyim ve ona vefasızlık etmememin güçlü sebepleri var. Birincisi ve en önemlisi, Tanrı'dan korkuyorum. Tepkisi veya davranışı ne olursa olsun, Lisa'yı sevmek ve korumak için Tanrı'yla bir antlaşma yaptım.

İkinci sebep ise bu muhteşem kadınla samimiyetimi yitirmek istemeyişimdir. Bana güvenmesini, en derin sırlarını ve yüreğinin özlemlerini benimle paylaşmasını seviyorum. Esasen, birbirimize yakın olmamızı seviyorum.

İsa'yla da durum farklı değildir. O'na vefasızlık etmekten tutkuyla kaçınmamın nedeni, paylaştığımız yakınlığı kaybetmek istemememdir. O'nun varlığının yakınlığını ve birlikte yaptığımız samimi sohbetleri seviyorum. Benimle daha önce hiç bilmediğim sırları paylaşmasını seviyorum. Bu yüzden şöyle söyleniyor:

*RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını,
Onlara açıklar antlaşmasını. (Mezmurlar 25:14)*

Şimdi kutsallığın karşı konulmaz yönünü keşfetmeye başlıyoruz. Bir sonraki bölümde güzelliğini ortaya çıkarmaya devam edeceğiz.

————— KİŞİSELLEŞTİRME —————

Pasaj: “Yürek temizliğini ve güzel sözleri seven, Kralın dostluğunu kazanır.” (Özdeyişler 22:11)

Ana fikir: İdrak etmek amacıyla davranışsal kutsallığın ardından gitmeksizin, Rab’bin huzuruna giremeyiz. Bu, mükemmel kutsallığa ne zaman vardığımızla değil, onu yüreğimizin arayışı haline ne zaman getirdiğimizle ilgili bir konudur.

Derin düşünce: Kutsal davranışların ardından gidip gitmediğimi ya da dünyevi arzulara ve başarıların getirdiği gurura olan ilgimi veya hoşgörümü sürekli mazur görüp görmediğimi Tanrı bilir. Her şey yürekteki niyetle başlar. Eylemlerimin değişmesi için yürek ve düşünce paklığının ardından gayretle gidecek miyim? Bana yakın olanlar yapmasa bile bunu yapacak mıyım?

Dua: Sevgili Göksel Baba, kutsal olmaya gayret etmediğim için beni bağışla. Bunun önemini ihmal ettim, ama şimdi görüyorum ki, bu benim arayışım olmalı, çünkü Senin huzuruna açılan kapı odur. Lütfen dünyasal davranışlarımı ve arayışlarımı bağışla ve beni İsa’nın kaniyle temizle. Kutsallığa karşı gelişigüzel tutumumdan tövbe ediyorum, İsa’nın adıyla, amin.

Beyan: Kutsallığı idrak etmek amacıyla onun ardından gidiyorum. Hedefim Tanrı kutsal olduğu gibi kutsal olmaktır.

DOĞRU ADAMIN
YOLU DÜZDÜR,
EY DÜRÜST OLAN,
DOĞRU ADAMIN YOLUNU
SEN DÜZLERSİN.
– YEŞAYA 26:7

21 | ARZU VE GÜÇ

Belki de bu noktada, kutsal bir hayat yaşamaya *çalıştığınız*, ancak dürüst olmak gerekirse, başardığınızdan daha çok başarısız olduğunuz gerçeği nedeniyle kederlisiniz. Tanrı ile yakınlık kurmaya can atıyorsunuz, ama itaat konusunda sorunlar yaşıyorsunuz. Lütfen şunu önceden bilin: O sizi sizin O’nu özlediğinizden daha çok özliyor. Sevinin, çünkü Tanrı sizden yanadır! Bu gerçeğin geriliminizi yatıştırmasına izin verin.

Sorunun *denediğiniz* gerçeğinde yatıyor olması yüksek ihtimalidir. Musa’nın Yasası, Tanrı’nın buyruklarını yerine getiremediğimizi kanıtladı; Tanrı’nın yardımına ihtiyacımız var. İhtiyaç duyulan bu yardım, Tanrı’nın lütfundan başka bir şey değildir. İmanlıların çoğu, İsa Mesih’in lütfunun bizi yasanın gerekliliklerinden kurtardığını bilir, ancak birçoklarının bilmediği şey, bunun bir adım daha ileri gittiğidir: Bize günahattan özgür yaşama potansiyeli sağlayan yeni bir doğa sağlar (Romalılar 6:6-7).

Pavlus’un bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındırmamızı buyurmasından önce genellikle gözden kaçan bir ifade gelmektedir. Bundan birkaç paragraf önce şöyle yazıyor:

Tanrı'yla birlikte çalışan bizler, O'nun lütfunu boş yere kabul etmemenizi ayrıca rica ediyoruz. Çünkü Tanrı diyor ki, "Uygun zamanda seni duydum, kurtuluş günü sana yardım ettim." Uygun zaman işte şimdidir, kurtuluş günü işte şimdidir. (2. Korintliler 6:1-2)

Uygun zaman gelmiştir; O'nun yardımıyla kutsal bir hayat yaşayabiliriz. Ne yazık ki, Tanrı'nın lütfu potansiyelinin çok altında tanıtıldı. Sonsuz kurtuluş, günahların bağışlanması, günahın cezasından kurtulma ve hak edilmemiş bir armağan olarak öğretilmiştir. Bu gerçekler tamamen doğru olmakla birlikte, bu kadar yaygın olarak öğretilmeyen yönü sağladığı güçtür. Tanrı Elçi Pavlus'a şöyle seslenir: "Lütfum sana yeter. Çünkü gücüm, güçsüzlükte tamamlanır" (2. Korintliler 12:9). Basitçe söylemek gerekirse, "Pavlus, kendi yeteneğinle yapamadığın şeyi, şimdi lütuf denilen Benim gücümle yapabilirsin."

Petrus bu gerçeği onaylar: "Tanrı'yı ve Rabbimiz İsa'yı tanımakla lütuf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun... yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi" (2. Petrus 1:2-3). Bu ayette Tanrı'nın lütfu sayesinde kutsal bir yaşam sürmemiz için gereken her şeyi verdiğini söyler. Lütuf bizi kutsal yaşamamız için güçlendirir!

Bu gerçek neden bu kadar önemlidir? Hristiyanlık bir iman yaşamıdır. Mesajın bütününe "iman sözü" denir (Romalılar 10:8). Başka bir deyişle, iman etmedikçe Tanrı'dan hiçbir şey alamayız ve bilmediğimiz şeye iman edemeyiz. Bu nedenle, lütfun gücünün farkında değilsek, Tanrı'yı kendi yeteneğimizle hoşnut etmeye çalışmaya devam edeceğiz. Ve bu durum verimsiz ve zavallı bir hayata yol açacaktır.

Yeniden doğuş örneğini ele alalım. Tanrı'nın kurtarabileceğine olan inancını itiraf eden birçok kurtulmamış insan var. Ancak, tövbe edip Müjde'ye iman edene kadar, kurtaran lütuftan yoksun kalırlar. Aynı şey kutsallık arayışımız için de geçerlidir. Tanrı'nın kutsal yaşama yeteneği verebileceğine inanan birçok Hristiyan var, ancak *lütfun onlara güç vereceğine* yürekten iman edene kadar bundan yararlanamazlar.

Pavlus, Korintliler imanlılara Tanrı'nın "lütfunu boş yere kabul etmemelerini" rica eder (2. Korintliler 6:1). Bir şeyi boş yere kabul

etmek ne anlama geliyor? O şeyi tam potansiyeliyle kullanmamak anlamına gelir. Bir çiftçiye tohumlarla birlikte tarım ekipmanı verilirse, yemek ve geçinmek için ürün yetiştirebilir. Ama elindekileri kullanmazsa, hayatını sürdüremez ve açlıktan ölür. Öldükten sonra komşuları onun ardından ne diyecektir? “Tohumları ve tarım ekipmanlarını boş yere kabul etti.”

Pavlus’un sözünü ettiği şey budur. Tanrı, kendi gücünüzle yaşamayacağınız biçimde yaşamınıza yardım etmek için lütuf verdi. Kutsal bir yaşamın ardından gitmek için size güç verir. İmansızlık yüzünden bu güçten yararlanmayı ihmal etmeyin.

Eğer Tanrı’nın lütfu Batı kültüründe yaygın olarak öğretildiği gibi sadece kurtuluş, bağışlanma ve cennete giden bir bileten ibaret olsaydı, bir kimse lütfu nasıl boş yere kabul edebilirdi? O halde boşa gidecek bir potansiyeli olmazdı ve Pavlus’un ifadesi hiçbir anlam ifade etmezdi.

Elçinin düşünce zincirini takip edersek, hepsi bir araya gelir. Korint kilisesi dünyasaldı; kutsallık arayışları eksikti. Pavlus bu noktayı belirtmek için aynı mektupta şöyle yazar: “...daha önce günah işleyip de kapıldıkları pisliklerden, fuhuş ve sefahatten tövbe etmeyen birçokları için yas tutacağım” (2. Korintliler 12:21). 6. bölümde Pavlus, bu imanlılara Tanrı’nın lütfunu boş yere kabul etmemelerini rica ederek söze başlıyor, sonra onlara olan sevgisini açıklıyor ve sevgisinin neden karşılık görmediğini soruyor. Sonra ana düşünceye, yani onları etkileyen tanrısız insanlar yüzünden Tanrı’nın lütfunu ihmal etmelerine geri döner:

İmansızlarla aynı boyunduruğa girmeyin. Çünkü doğrulukla fesadın ne ortaklığı, ışıkla karanlığın ne paydaşlığı olabilir?
(2. Korintliler 6:14)

Unutmamalıyız ki, iman etmeyenlere ulaşmak için dünyaya gitmek ile onlarla uygunsuz bir uyumdan etkilenmek arasında fark vardır. Bu sadece bizi yaşam yolundan uzaklaştırabilecek davranışlarla sonuçlanacaktır. Bu durum ruhsal vefasızlık ya da zina olarak tanımlanır.

Pavlus daha sonra benliğe uyan imanlılara, Tanrı’nın tapınağı

olduklarını ve Tanrı'nın şu uyarıcı sözlerini hatırlatıyor: "Aralarında yaşayacak, aralarında yürüyeceğim. Onların Tanrısı olacağım, onlar da benim halkım olacak. Bu nedenle, 'İmansızların arasından çıkıp ayrılın' diyor Rab. 'Murdara dokunmayın, *Ben de sizi kabul edeceğim*'" (2. Korintliler 6:16-17).

Yine, Tanrı'nın görünür varlığını vaat ettiğini daha da büyük bir düzeyde görüyoruz. Bizi periyodik olarak ziyaret etmekten değil, içimizde ve bizimle birlikte yaşamaktan bahsediyor! Bir kez daha görüyoruz ki, *Tanrı'yı görme* vaadi (O'nun görünür varlığı) şarta bağlıdır. Dünyanın tutunduğu bencil ve gururlu arzulardan uzak durursak, Kral'ın huzurunda kalıcı bir yerimiz olacağının sözü verilir – "Ben de sizi kabul edeceğim." Bunun tersi de doğrudur: Kendimizi dünyanın pisliğiyle kirlitirsek, bize O'nun huzurunda durmamız bahşedilmez. Pavlus vurgulanmış bir ifadeyle bitiriyor:

Sevgili kardeşler, bu vaatlere sahip olduğumuza göre, bedeni ve ruhu lekeleyen her şeyden kendimizi arındıralım; Tanrı korkusuyla kutsallıkta yetkinleşelim. (2. Korintliler 7:1)

Şimdi Pavlus'un Filipi Kilisesi'ne söylediği şu sözleri daha iyi anlayabiliriz: "...özellikle aranızda olmadığım şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın. Çünkü kendisini hoşnut edeni hem *istemeniz* hem de *yapmanız* için sizde etkin olan Tanrı'dır" (Filipililer 2:12-13). Rab korkusu bizi *istemeye* teşvik eder ve Rabbimiz İsa Mesih'in lütfu bize *yapmamız* için güç verir.

Bir adım daha ileri gidersek, isteksizliğin olduğu yerde (kutsal korku eksikliğinden dolayı), güçlendirme bir öncelik olmayacak ve bu nedenle kullanılmayacaktır; boş yere kabul edilecektir! İşte bu nedenle kutsal korku, etkinliğimiz ve hizmetimizin kalıcılığı için çok önemlidir.

Umarım paklığın kutsallığın büyük bir unsuru olduğu, ancak tam tanımı olmadığı anlaşılmıştır. Yine, kutsallığın esas tanımı *O'na adanmak, tamamen O'nun olma*ktır. Kutsallığın temel anlamını daha kapsamlı bir şekilde açıklayalım: Bir gelin güveyle evlendiğinde, kendini tamamen ona verir. Bu adanmışlıkta hem konum hem de davranış

bakımından bir paklık vardır. Nihai hedef paklık değil, güveye adanmış bir gelin olmaktır ve bu hedef paklığı içermektedir.

Bu nedenle, gerçek kutsallık, Tanrı ile derin bir yakınlığın kapısını açan, aşkın, adanmış bir paklıktır. Bu kitap sona ermeden önce tartışmaya devam edeceğimiz *karşı konulmazlık* budur. Ama önce, Güveyimize adanmış olarak yaşamının pratikte nasıl görüldüğüne dair konuşmamıza devam etmemiz gerekiyor. Cevap tek kelimedede bulunur: *itaat*.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Oğlum, Mesih İsa’da olan lütufla güçlen.” (2. Timoteos 2:1)

Ana fikir: Lütfun sağladığı gücün farkında olmazsak, kendi yeteneğimizle Tanrı’yı hoşnut etmeye çalışmaya devam edeceğiz. Tanrı’nın lütfunu boş yere kabul etmiş olacağız.

Derin düşünce: Kutsal bir hayat yaşamaya çalışıp başardığımdan daha çok başarısız mı oldum? Kendi yeteneğimle mi çabaladım? Kutsal yaşama gücü vermesi için Tanrı’nın lütfuna mı güvendim? Eğer güvenmediysem, bunu nasıl değiştirebilirim?

Dua: Sevgili Göksel Babam, sadece Senin lütfunun gücüyle, Senin görkemli huzuruna açılan tanrısal bir yaşam sürebileceğimin farkındayım. Bunu kendi yeteneğimle yapmaya çabaladığım için beni bağışla. Bu andan itibaren, İsa’yı yücelten adanmış bir yaşam sürmek için Senin lütfunla güçleneceğim. İsa’nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: Kutsallığın ardından gitmek için kutsal korku ile motive oluyorum ve bunu Tanrı’nın lütfunun gücüyle başaracağım.

TANRI'NIN SÖZÜNE YANITIMIZ

DÖRDÜNCÜ HAFTA

BUYRUKLARIN
DOĞRULTUSUNDA YOL GÖSTER
BANA, ÇÜNKÜ YOLUNDAN ZEVK
ALIRIM.

– MEZMURLAR 119:35

22 | TANRI'NIN SÖZÜNDEN TİTREMEK

İlk bölümümüzde, Rab korkusunun iki kategorik tanıma ayrılabilceğı belirtilmişti: Tanrı'nın huzurunda titremek ve O'nun Sözü'nden titremek. Her ne kadar kapsamlı olmasa da Tanrı'nın görkemli varlığını ele aldık, çünkü sonsuzluk boyunca sürekli olarak ondan huşu duyacağız. Bu bölümde, odağımızı O'nun Sözü'ne nasıl karşılık verdiğimizize çevireceğiz.

İlk olarak, Tanrı'nın halkının O'nunla gerçek bir ilişkiden uzaklaştığı ve onun yerine sadece formaliteler koyduğu bir dönemi ele alalım. Tanrı onların dikkatini çekmek için şöyle sorar: "Gökler tahtım, yeryüzü ayaklarımın taburesidir. Nerede benim için yapacağınız ev, neresi dinleneceğim yer?" (Yeşaya 66:1).

Bu bölümün ilk beş ayetini bağlam içinde okursak, Yüce Tanrı'nın O'nunla kendi şartlarına göre bir ilişki geliştirmeye ve sürdürmeye çalışan insanlara hitap ettiğini görürüz. O'nu yatıştıracağı varsayımıyla O'nun yollarına yarım yamalak bağlı kaldılar. Tanrı, seçtikleri yolun

Tanrı'ya hakaret içerdiğini açıkça belirtir, ancak O'nunla gerçek bir ilişkiye girmek için neyin gerektiğini hemen açıklar:

*Ancak ben alçakgönüllüye, ruhu ezik olana,
Sözümden titreyen kişiye değer veririm. (Yeşaya 66:2)*

Buradaki “değer veririm” ifadesi, “bakmak, izlemek, kutsamak” olarak tanımlanan İbranice fiil *nabat*'tır. Bir şeye odaklanmış halde bakmak anlamı taşır. Tanrı, esasen “Yakından ilgileneceğim kişi budur” demektedir. Burada üç erdem listelenmiştir: alçakgönüllülük, ezik bir ruh ve bu bölümdeki odak noktamız olan “sözümden titreyenler.”

Tanrı'nın Sözü'nden titreyen kişi, O'nun söylediklerini her zaman her şeyin üzerinde yüceltir. Hiçbir şey daha önemli değildir. Kutsal korkunun gerçek kanıtı budur. Bu kişi Tanrı'nın değer verdiği biridir. Aynı ışıkta Pavlus şöyle yazıyor:

Öyleyse sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, yalnız ben aranızdayken değil, ama özellikle aranızda olmadığım şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın. (Filipililer 2:12)

Bu ifadeyi Pavlus'un Filipî'deki imanlılara yazdığı bir yazı olarak değil, Tanrı'nın doğrudan bize söylediği söz olarak düşünün. “Her zaman söz dinlediğiniz gibi” ifadesine odaklanın; burada koşulsuz bir durum vardır. Tanrı'nın varlığını hissetseniz de hissetmeseniz de, O'nun sizin için çalıştığını görseniz de görmeseniz de, duanız beklediğiniz zaman diliminde cevaplansa da cevaplanmasa da söz dinlediğiniz anlamındadır.

İnsanların birbirlerine karşı nazik olduğu ve Tanrı'nın varlığının güçlü olduğu bir konferans ortamında Tanrı'nın sözünü dinlemek kolaydır. Peki ya güvenilir bir ekip üyesi sizin hakkınızda yalan söylediğinde ve bu nedenle işinizden kovulduğunuzda? Tanrı'nın Sözü'ne göre o kişiyi başışlayacak mısınız yoksa öç almak için misilleme mi yapacaksınız?

Ya bir iş gezisi sırasında kendinizi yalnız hissediyorsanız ve eşinizin sizi eleştirdiğini hatırlamaya başlarsanız? Karşı cinsten çekici

bir iş arkadaşı size iltifat eder, ihtiyacınıza hitap eder ve ardından baştan çıkarıcı bir şekilde akşamı otel odasında birlikte geçirmeyi teklif ediyor. Kimse bilmeyecek. Oradan kaçacak mısınız yoksa teklifi kabul edecek misiniz?

Ya bilgisayarınızda geç saatlere kadar çalışıyorsanız ve internette gezinirken karşınıza bir porno sitesi çıkarsa? İzlemeye başlar mısınız?

Bunlar, Tanrı'nın varlığının yokmuş gibi görüldüğü olaylardır. O'nun Sözü'nden titrerseniz, koşullar ne olursa olsun, O'na itaat edeceksiniz, çünkü daha büyük bir öncelik yoktur. Bu tutum kutsal korku içinde yürüdüğünüzü gösterir, çünkü "RAB korkusu insanı kötülükten uzaklaştırır" (Süleyman'ın Özdeyişleri 16:6).

Mezmun yazarı şöyle yazıyor:

*Ne mutlu RAB'den korkan insana,
O'nun buyruklarından büyük zevk alana!* (Mezmunlar 112:1)

Tanrı'dan korkan erkek ya da kadın sadece söz dinlemekle kalmaz, aynı zamanda bunu yapmaktan büyük zevk alır. İtaat bir yük değil, zevktir. Böyle bir kişi, Tanrı'nın Yaratıcımız olduğu ve bu nedenle bizim için neyin iyi neyin kötü olduğunu bildiği konusunda temel bir anlayışa sahiptir.

Dört oğlumuzun henüz çok küçük olduğu zamanları hatırlıyorum. Noel günü esasen bir iş günüydü. Küçük çocuğu olan babaların çoğu söyleyeceğim şeyi anlayacaktır. Tüm hediyeler açıldıktan sonra, parçalarının birleştirilmesi gereken oyuncaklar çıkardı. Ben tipik bir babaydım; kutuyu açar, parçaları yere döker, kutuyu ve kullanım kılavuzunu bir kenara atar ve işe girişirdim. Genellikle bir saat kadar sonra parçaları birleştirmeyi bitirmiş olurum, ama yerde hâlâ on küsur parçanın kaldığını şaşkınlıkla fark ederdim. 'Aç' düğmesini çevirirdim ve hiçbir şey olmazdı. Ne yapardım? Kullanım kılavuzunu alır, oyuncakçı parçalarına ayırır ve üreticinin kılavuzuna göre yeniden inşa ederdim. Ve işte, oyuncak çalışırdı!

Tanrı'dan korkan kişi her zaman itaat eder. Bu kişi, varlığının özünde aşağıdaki temel gerçeklerden asla şaşmaz:

TANRI'NİN SÖZÜNE YANITIMIZ

1. Benim için iyi olanı Tanrı bilir.
2. Tanrı saf sevgidir ve O'nun sevgisinin odağında ben varım.
3. Tanrı bana asla zararlı bir şey yapmamı söylemez. Söylediği her şey er ya da geç benim için en iyisi olur.
4. Bu nedenle ne söylerse söylesin, sevinçle itaat etmeyi seçerim.

İsrailoğulları sürekli söylenip şikâyet ediyorlardı. Liderlerinden ve hayatlarının akışından hoşnut değillerdi. Rahatsızlıkları, eksikleri ve tatmin olmadıkları her şey için Tanrı'yı suçladılar. Kutsal korkudan yoksundular ve O'nun Sözü'nden titremiyorlardı. Tanrı şöyle dedi:

Madem bolluk zamanında Tanrınız RAB'be sevinçle, hoşnutlukla kulluk etmediniz, RAB'bin üzerinize göndereceği düşmanlara kölelik edeceksiniz. (Yasa'nın Tekrarı 28:47-48)

O'nun Sözü'nden titremek, iç varlığımıza sevinç ve zevk verir. Eğer bu yoksa, koşulların sevinç eksikliğini ortaya çıkarması sadece bir zaman meselesidir. İsrail'i kaderinden alıkoyan beş günahı keşfettiğim zamanı asla unutmuyacağım: Kötü şeylere özlem duymak, putlara tapmak, fuhuş yapmak, Tanrı'yı denemek ve söylenmek (1. Korintliler 10:6-10). "Söylenmek" ifadesini okuduğumda, neredeyse tavana çarptım! Bağırđım, "Ne? Söylenmek mi! Söylenmek nasıl olur da bu büyük günahlarla birlikte aynı listede bulunabilir?"

Kutsal Ruh'un şöyle dediğini işittim: "Oğlum, söylenmek benim gözümde ciddi bir günahdır." Bana söylenmenin "Tanrım, hayatımda yaptıklarını sevmiyorum ve senin yerinde olsam bunu farklı yapardım" protestosu olduğunu gösterdi.

Daha sonra şöyle dedi: "Bu benim karakterime bir hakarettir, benim irademe isyandır ve bütünsel olarak, kutsal korkunun büyük bir eksikliğidir."

Bunu Lisa ile paylaştım ve çocuklarımızı söylenmenin isyan olduğu anlayışıyla terbiye etmeye karar verdik. Bunu ciddiye aldım. Her türlü mırıldanma ve homurdanmadan kaçındım ve ağzımdan asla bir şikâyet sözcüğü çıkmamasına özen gösterdim. Ancak daha sonra, dört

günlük bir oruçtayken, Kutsal Ruh'un fısıldadığını duydum, "Oğlum, yüreğindeki söylenmeyi duyuyorum."

Hemen dizlerimin üzerine çöktüm ve tövbe ettim. Tanrı daha sonra bana Rab'be *yürekten bir sevinçle* hizmet etmediğimi ve bu nedenle düşmanlarımın üstünlük sağladığını gösterdi. Pavlus'un sözlerine tekrar bakalım:

Öyleyse sevgili kardeşlerim, her zaman söz dinlediğiniz gibi, yalnız ben aranızdayken değil, ama özellikle aranızda olmadığım şu anda da kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılın. Çünkü kendisini hoşnut edeni hem istemeniz hem de yapmanız için sizde etkin olan Tanrı'dır. Her şeyi söylenmeden ve çekişmeden yapın. (Filipililer 2:12-14)

Dört günlük oruçtan kısa süre sonra, bu ayette belirtilenlerin derinliğini keşfettim. Söylenmenin kutsal korkunun karşıtı olduğu gerçeğine gözlerimi açtı; *O'nun Sözü'nde titremek değildir.* Hoşnutsuzluk tutumu altında düşündüğümüzde veya konuştuğumuzda Tanrı'yı ve O'nun Sözü'nü küçük düşürürüz.

Tanrı'dan korkanlar, itaatten daha önemli ve yararlı bir şey olmadığını kesin olarak inanırlar. Ne pahasına olursa olsun itaat ederler ve Tanrı'nın Sözü'nü günümüz toplumunun kültürünün veya eğilimlerinin süzgecinden geçirmezler. Ayrıca Tanrı'nın Sözü'ne itaatlerini diğer inanlıların davranışlarına dayandırmazlar; sadece itaat ederler.

————— KİŞİSELLEŞTİRME —————

Pasaj: "İstekli olur, söz dinlerseniz, ülkenin en iyi ürünlerini yiyeceksiniz." (Yeşaya 1:19)

Ana fikir: Kutsal korkunun kanıtı, koşullar ne olursa olsun, hem doğru bir tutum hem de eylem gerektiren itaattir.

Derin düşünce: Sadece koşullar uygun olduğunda mı itaat ediyorum? İşler yolunda gitmediğinde söylenme eğiliminde miyim? Her zaman sevinç ve minnettarlık dolu bir tutumu nasıl koruyabilirim? İtaat etme kararlılığımı nasıl sağlamlaştırabilirim?

Dua: Sevgili Göksel Baba, Senin Sözü'nden titremediğim için beni bağışla. İtaatim koşullara bağlı oldu ve sevinç ve minnet dolu bir tutumum yoktu. Tövbe ediyorum ve senden af diliyorum. Kutsal korkuyu kucaklıyorum. Lütfen bana her zaman sevinçli bir tutumla itaat etmeyi öğret ve bunu yapmam için bana güç ver. İsa'nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: Tanrı'dan korkuyorum ve bu yüzden kendisini hoşnut edeni hem istemem hem de yapmam için içimde çalışıyor.

TANRI'NIN SÖZÜNDEN TITREMEK
VE KUTSAL SEVGİNİN SONSUZ
GÖRKEMİ ÖNÜNDE EĞİLMEK, SES
KISILANA DEK YAKARMAKTAN
DAHA İYİDİR.

– C. H. SPURGEON

23 | ÖNCELİK

Tanrı korkusunun en önemli niteliği O'nun Sözü'ne koşulsuz itaattir ve bunun yaşamlarımızda şaşırtıcı yararlarını görürüz. Tanrı'nın Sözü'nden titremenin beş farklı yönü vardır ve önümüzdeki beş gün boyunca bunlara ayrı ayrı bakacağız. İşte birincisi:

Tanrı'ya itaat etmeye öncelik verin.

İtaat, Tanrı'dan korkanlar için bir berekettir. Kişisel çıkarlarını, Tanrı'nın söylediği sözü yerine getirmenin önüne koymazlar. Kutsal korku, *Tanrı için önemli olanın benim için öncelikli olduğunu* yüreklerimize aşılar.

Kutsal Kitap'ta yararlanabileceğimiz çok sayıda pasaj var, ancak bir emsal oluşturmak için İsa'nın iki sözüne bakacağız:

Bu yüzden, sunakta adak sunarken kardeşinin sana karşı bir şikâyeti olduğunu anımsarsan, adağını orada, sunağın önünde bırak, git önce kardeşinle barış; sonra gelip adağını sun. (Matta 5:23-24)

Önce sözcüğüne dikkat edin. Bir kez daha, Yeşaya 66'da olduğu gibi, İsa, O'nun hâlihazırda söylediklerini dinlemeyi ihmal ederek “Tanrı için

bir şeyler yapmaya” başlamamız gerektiğini vurgular. İsa özel olarak şikâyet durumuna değinir, ancak genel ilke her koşul için geçerlidir.

Tekrar eden zina döngüsünü benimle paylaşan adamı hatırlayın; buna rağmen dualarının cevaplanmamasına şaşırıyor ve işlerinin neden umduğu gibi başarılı gitmediğini merak ediyordu. Duralım ve bunu düşünelim. Cinsel ahlaksızlıktan kaçmak için Tanrı'nın Sözü'ne itaat etmek onun önceliği değilse, neden Tanrı'nın önceliğinin işini bereketlemek olduğunu bekliyordu?

İsrail'in başkâhini Eli'nin iki oğlu vardı ve onlar da Eli'nin önderliği altında kâhinlik ediyorlardı, ama bu oğullar kötüydü. Zina ettiler ve Rab'be sunulan sunuları zorla aldılar. Eli, oğullarının kötülüklerini düzgün bir biçimde ele almayı *geciktirdi*. RAB Eli'nin ihmaline karşılık şöyle söyledi: “Neden oğullarını benden daha çok sayıyorsun?” (1. Samuel 2:29).

Herhangi bir kişi veya amaç için Tanrı'ya itaat etmekte yavaş kaldığımızda veya ihmal ettiğimizde, o kişiyi veya amacı Tanrı'dan daha çok saymış oluruz. Bu kutsal korku eksikliğidir. Tanrı daha sonra şöyle der:

Beni onurlandıranı ben de onurlandırırım. Ama beni saymayan küçük düşürülecek. (1. Samuel 2:30)

Bunlar uyarıcı sözler. Tanrı'nın Sözü'ne itaat etmeyi geciktirdiğimizde ya da ihmal ettiğimizde Tanrı'yı *saymayız*. Esasen şunu demiş oluruz: O bizim önceliğimiz değil. Tanrı, kendisini *saymayanları küçük düşüreceğini* söylüyor. “Küçük düşürmek” ifadesi İbranice sözcüğün en iyi çevirisi değildir. Orijinal sözcük *qâlal* “hafife alınmak, önemsiz olmak” olarak tanımlanır. Bu ifadeyi yorumlamanın bir başka yolu, Tanrı'nın, Sözü'nü saymayanların önemli gördüğü şeyleri *önemsiz* görmesidir. Akli başında hiç kimse böyle bir senaryoyu istemez.

Eğer o işadamı Tanrı'nın cinsel paklık buyruğunu onurlandırsaydı, Tanrı onun işini önemli görecekti. Bunun yerine, önemsiz bir mesele gibi görünmektedir.

Öncelikli itaatın önemini belirten bir başka pasaj da İsa'nın Efes kilisesine söylediği sözlerdir:

Bunun için, nereden düştüğünü anımsa! Tövbe et ve başlangıçta yaptıklarını sürdür. Tövbe etmezsen, gelip kandilliğini yerinden kaldırım. (Vahiy 2:5)

Tövbe etmek, Tanrı'nın Sözü'yle aynı çizgiye gelmek için düşünme ve dolayısıyla hareket etme biçiminizi değiştirmek anlamına gelir. Eğer bu kilise itaatini geciktirirse, kutsanmış kalma fırsatını kaçıracaktı. İsa *hemen* gelecek ve onların etkisini ortadan kaldıracaktı. Bir kez daha güçlü bir uyarıyla karşı karşıyayız.

Luka Müjdesi'nde zamanlama ve öncelikler nedeniyle kaçırılan fırsatları tasvir eden bir benzetme vardır. İsa şöyle dedi: "Adamın biri büyük bir şölen hazırlayıp birçok konuk çağırdı. Şölen saati gelince davetlilere, 'Buyurun, her şey hazır' diye haber vermek üzere kölesini gönderdi" (Luka 14:16-17). Hiç şüphe yok ki, bu Rab'bin Sözü: Şölen hazır! Zamanlama merkezdedir.

Davet edilenlerin cevaplarına bakalım: "Ne var ki, hepsi anlaşmışçasına özür dilemeye başladılar" (ayet 18). Katılamamaları için görünüşte sağlam nedenleri vardır. Biri tarla satın almıştı, birinin işleriyle uğraşması gerekiyordu ve diğerinin ilgi bekleyen bir karısı vardı. Bahaneler zina, hırsızlık, cinayet veya günahlı olarak sınıflandıracağımız başka herhangi bir şey içermiyordu. Ancak, *günah olmayan bir şey Rab'bin Sözü'nden önce gelirse, günah haline gelir.*

Köle geri dönüp davetlilerle ilgili rapor verince efendisi "öfkelenmiş" (ayet 21). Mutsuz değil ama öfkeliydi. Neden? Çünkü davetine önem verilmemişti; onlar için öncelik değildi.

Efendi ne yapar? İlk başta çağrılmamış başka kişileri davet eder. İsa sözlerini şöyle bitirir: "Size şunu söyleyeyim, ilk çağrılan o adamlardan hiçbirisi benim yemeğimden tatmayacaktır" (ayet 24). Bu adamlar fırsat penceresini kaçırdılar. Mazaretleri zararsız görünüyordu, ancak zararsız şeylerin bile bizi Tanrı'nın isteğini yerine getirmekten alıkoyabileceğini hatırlamak önemlidir. Bu durum yüreğimizde Rab korkusu olmadığında kolayca ortaya çıkar.

Kutsal Yazılar'da, gecikmiş itaatin sonucunda kaçırılmış daha birçok

fırsatlar kaydedilmiştir – aslında, listelenemeyecek kadar çok – ama durumu perçinleyen bir tanesini daha seçeceğim. Luka 9. bölümde İsa iki farklı adama “Ardımdan gel” dedi. Bu ne büyük bir davettir, bütün yaratılışın Rabbi sizi kendisiyle birlikte yürümeye davet ediyor! İlk adam kabul etti, ancak bir şartla: “İzin ver, önce gidip babamı gömeyim” (ayet 59).

Adam İsa'nın ardından gelmeyi *kabul etti*, ancak kişisel çıkarlarını ilk sıraya koyarak bunu *geciktirdi*. Uzmanlar, ilk doğan oğlun ölen babasını gömdüğü zaman, diğer oğullar mirastan tek pay alırken onun iki kat pay aldığını söylüyor. Ancak, bu görevi yerine getirmese, mirastan iki kat pay ikinci doğan oğula düşecekti. Mazereti meşru görünüyordu ve gecikme günah kategorisine girmiyordu. Ancak geride bırakıldı. Ne yazık ki, kaçırılmış bir fırsat oldu.

Diğer adam da aynı çağrıyı aldı ve onun cevabı da şu oldu: “Senin ardından geleceğim ama, izin ver, önce evimdekilerle vedalaşayım” (ayet 61). Yine *önce* ifadesini duyuyoruz; ve bir kez daha gecikme nedeni günah olarak kabul edilemezdi. Bununla birlikte, yerin ve göğün Yaratıcısı'na yakın olma fırsatını kaçırdı.

Bir sonraki bölümde şöyle okuyoruz: “Bu olaylardan sonra Rab yetmiş kişi daha görevlendirdi. Bunları ikişer ikişer, kendisinin gideceği her kente, her yere kendi önünden gönderdi” (Luka 10:1). Bu iki adam muhtemelen yetmiş kişiye dahil edilecekti, ancak Tanrı korkusundaki eksiklerinden ötürü itaatlerini geciktirdikleri için fırsatı kaçırdılar.

Tanrı'nın topluluğuna hizmet ettiğim yıllarda bir imanlının kayıtsızca “Tanrı birkaç aydır bu konuda benimle çekişiyor” demesi beni hâlâ hayrete (yanlış bir şekilde) düşürüyor. Gülümserler ve hatta bazen sanki sevimli bir şeymiş gibi olaya gülüyorlar. Eğer kutsal korkularının eksik olmasıyla övündüklerini fark etselerdi, bu durumu bu kadar hafife alacaklarını sanmıyorum.

Ya Musa, yanan çalının harika manzarasını görmek için sürüleri gütmeye işlerini bir kenara bırakmayı geciktirseydi (Mısır'dan Çıkış 3)?

Ya Nuh gemiyi inşa etmeyi geciktirseydi?

Ya İbrahim Kenan diyarına yola çıkmayı ileri bir tarihe erteleyseydi ne olurdu? Babası böyle yaptı, çünkü Kenan'a gitmeye çağrılan ilk kişi

oydu. Ama babasının gecikerek kaçırdığı fırsatı İbrahim değerlendirdi (Yaratılış 11:31).

Ya Nehemya, Sanballat ile Geşem'in görüşme teklifini kabul ederek duvarı inşa etme işini geciktirseydi ne olurdu? Fakat Nehemya Tanrı'dan korkuyordu. Onlara cevabı şu oldu: "Büyük bir iş yapıyorum, gelemem. Yanınıza gelirim işi bırakmış olurum; niçin iş dursun?" (Nehemya 6:3).

Örnekler uzayıp gider. Sonuç şudur: O'nun Sözü'nden titredığımızda, öncelikle Tanrı'ya itaat ederiz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "Buyruklarına uymak için elimi çabuk tuttum, oyalanmadım." (Mezmurlar 119:60)

Ana fikir: Kişisel mazeretler uğruna Tanrı'nın Sözü'ne itaat etmeyi geciktirsek, O'nun isteğinin ikinci planda kaldığını beyan etmiş oluruz.

Derin düşünce: Görünüşte zararsız olan şeyler bizi Tanrı'nın isteğini yerine getirmekten alıkoyabilir. Günah olmayan bir şey, Rab'bin Sözü'nden önce geldiğinde, günah olur. Kişisel çıkarlarımın dikkatimi dağıtmasına izin verdim ve bu nedenle itaat etmeyi geciktirdim mi? Bu nasıl değişebilir?

Dua: Sevgili Göksel Baba, Senin Sözü'nü isteğe bağlı gördüğüm ya da en ona büyük önceliği vermediğim zamanlar için beni bağışla. Bunu yaptığımda, Senin önemli saydığın şeyi istemeden de olsa önemsiz saydığımı anlıyorum. Tövbe ediyorum ve beni bağışlamamı diliyorum. Senin arzu ettiğin şeye en büyük önceliği vereceğim. İsa'nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: Tanrı'nın isteğini anladığım zaman, ona öncelikli olarak itaat edeceğim.

İNSAN ANLAYIŞINA GÖRE
YAŞAMAYA ÇAĞRILMADIK.
ÖNEMLİ OLAN TEK ŞEY
TANRI'NIN SÖZÜ'NE VE O'NUN
HAYATIMIZDAKİ YÖNETİMİNE
İTAAT ETMEKTİR. O'NUN
İSTEĞİNDE KALDIĞIMIZDA,
DÜNYANIN EN GÜVENLİ YERİNDE
OLURUZ.

– YUN KARDEŞ

24 | HIÇ MANTIKLI GELMİYOR

Geçmişte, Kutsal Ruh sizi mantıklı olmayan bir şey yapmaya yönlendirdi mi? Tanrı ile uzun süre yakın yürümüş olanların çoğu evet cevabını verecektir. Ama başka bir soru sormama izin verin: İtaat ettikten sonra – bazen anında, hatta bir süre sonra size mantıklı geldi mi? Neredeyse her zaman, cevap evet olur. (“Neredeyse her zaman” diyorum çünkü yargı kürsüsüne varana kadar mantıklı gelmeyebileceği *nadir* durumlar vardır.) Tanrı’nın Sözü’nden titremenin ne anlama geldiğini incelemeye devam ederek, gerçekten kutsal korkuyla yaşayan biri şunları yapacaktır:

1. Tanrı’ya itaat etmeye öncelik verin.
2. Mantıklı gelmese bile Tanrı’ya itaat edin

Tanrı’nın bizden anlayışımıza mantıklı gelmeyen bir şey yapmamızı istemesi yaygın bir durum değildir. Ama böyle durumlar olur. Sorular soralım.

Yere tükürüp oluşan çamuru kör bir adamın gözlerine sürmek ve

sonra ona gidip yıkamasını söylemek mantıklı mıydı? Hayır, değildi, ama bu söz (bilgelik) kör adama görüşünü kazandırdı.

Bir düğünün ortasında daha çok şaraba ihtiyaç olduğunda şarap kaplarına su dökmek mantıklı mıydı? Hayır, değildi, ama bu söz (bilgelik) düğünün en iyi şarabını meydana getirdi.

Deneyimli denizcilere içgüdülerine ve deneyimlerine karşı çıkarak filika hazırken batan bir gemiyi terk etmemelerini söylemek mantıklı mıydı? Hayır, değildi, ama bu söz (bilgelik) gemideki 276 kişinin hayatını kurtardı; tek bir can bile kaybedilmedi (Elçilerin İşleri 27:27-36).

Bir adamın, Tanrı'nın başlattığı kent çapındaki bir ruhsal uyanış hareketini bırakıp çölün ortasına gitmesi mantıklı mıydı? Hayır, değildi, ama bu söz (bilgelik) Etiyopya'lı bir vezirin kurtuluşa kavuşmasını sağladı.

Büyük bir kentin yüksek ve müstahkem surlarının etrafında altı gün boyunca sessizce dolaşmak ve yedinci gün aynı şeyi yedi kere daha yapıp sonunda borular çalıp bağırarak mantıklı mıydı? Hayır, değildi, ama bu söz (bilgelik) düşmanın surlarının yerle bir olmasını sağladı.

Zehirli çorba tenceresine biraz un atıp tüm peygamberlere çorbayı yemelerini söylemek mantıklı mıydı? Hayır, değildi, ama bu söz (bilgelik) herkesi güzelce doyurdu ve kimse hastalanmadı.

Sizi, ailenizi veya size yakın birini incitenleri bağışlamanız mantıklı mı? Yaptıkları yanlarına mı kalsın?

Sizden nefret edenleri sevmeniz mantıklı mı? Onlara karşı soğuk ve kayıtsız kalmanız gerekmez mi?

Size zulmedenlere iyilik yapmanız mantıklı mı? Onlarla ödeşmeniz gerekmez mi?

Kötü davranan yöneticilere saygı göstermek mantıklı mı? Söylenmemiz ve isyan etmemiz gerekmez mi?

Sizi hor görenleri onurlandırmanız mantıklı mı? Hadlerini bildirmeniz gerekmez mi?

Bölümün geri kalanı ve muhtemelen tüm kitap boyunca Kutsal Yazılar'da bize mantıksız gelen buyrukları paylaşarak devam edebilirim, ancak sonuçlarına baktığımızda her birinin Tanrı'nın bilgeliği olduğu

kanıtlandı. İnsanlar ya Tanrı'nın buyruklarından titrediler, itaat ettiler ve kutsandılar; ya da Tanrı korkusu yoksunluğundan ötürü ihmal ya da itaatsizlik ettiler ve sonuçlarına katlandılar. Rab korkusunun gerçekten bilgeliğin temeli olduğunu daha net gördüğümüzü umuyorum (Mezmun 111:10). Bize şöyle söyleniyor:

*RAB'be güven bütün yüreğinle,
Kendi aklına bel bağlama.
Yaptığın her işte RAB'bi an,
O senin yolunu düze çıkarır. (Özdeyişler 3:5-6)*

Rab'bin bilgeliği bizimkini katbekat aşar; bu nedenle, kendi aklımıza güvenmemeliyiz. Mantıklı gelmeyen bir şey yapmamız istendiğinde, aslında bize büyük bereket getirecek itaatten kolayca uzaklaşabiliriz. Tanrı'dan korkan kişi, mantıklı gelmese bile O'nun sözüne itaat eder.

Birkaç yıl önce bir multimilyarderle tanıştım. Kariyerinin başlarında iş dünyasında ne kadar zorlandığını anlattı. Başarılı bir iş kurmak hakkında yazılmış en çok satan kitapları okumuş ve öğrendiği her şeyi uygulamıştı. Yine de bocalıyordu.

Bir gün kilisede oturup pastörün vaazını dinlerken, aklına bir fikir geldi, *Bu adam Müjde'yi vaaz etmeye çağrıldı ve hayatının misyonunu yerine getirmek için Kutsal Ruh'a dayanıyor. Ben de iş dünyasına çağrıldım, öyleyse çağrıldığım işi yapmak için neden Kutsal Ruh'a güvenmiyorum?*

Her sabah uyandığında o gün için Rab'bin yönlendirişini sormaya karar verdi. Bir not defteri tuttu ve yapmaya yönlendirildiği her şeyi yazdı. Ayrıca, gün boyunca, hatta iş toplantılarında bile, bir kulağıyla her zaman Kutsal Ruh'un verdiği izlenimlerini dinlemeye özen gösterdi.

Bazı ayrıntıları benimle paylaştı. Bir gün bir satın alma toplantısı vardı. O sabah, Kutsal Ruh'un ona çok önemsiz gibi görünen bir şey yapmasını söylediğini hissetti. Hiç mantıklı gelmedi, ama bunu yapmaya kararlıydı.

Kutsal Ruh ona belirli bir eylemi tekrar tekrar yapmasını söyledi. Peygamber Elişa'nın krala oklarla yere vurmasını söylediği olayı düşünüp durdu. Kral okları üç kez yere vurunca daha fazla vurmadığı için peygamber tarafından azarlandı (2. Krallar 13:14-19). Bu nedenle

işadamı eylemi yirmi kez gerçekleştirdi. Sonra bana, “O gün şirketim Vietnam’da yirmi hastaneyi satın aldı” dedi.

Ardından Avrupa’da dünyanın en büyük bankalarından birini nasıl satın aldığını paylaştı. Bu süreç, hastane satın alımlarından daha sıra dışıydı. Şaşırdım. Basit bir ifadeyle, bu işadamı, mantıklı görünsün ya da görünmesin, duada kendisine verilen her şeyde Tanrı’ya itaat etmeyi seçti. Ürün besbelliydi – artık işlerinde bocalamıyor!

Oğullarımızdan biri ergenlik çağının sonlarındayken, ona hiç mantıklı gelmeyen bir şey yapmasını istedim. Söylediğimin hiçbir mantığı olmadığını söyleyerek bana itiraz etti, ama ben kararlıyım. Bıkkınlık içinde sonunda şöyle dedi: “Baba, ben Y kuşağımı ve bizim bir şey yapmadan önce nedenini anlamamız gerekiyor!”

Ona şöyle dedim, “Tamam, seninle bir anlaşma yapacağım. Sana gerçek bir hikâye anlatacağım. Tanrı, Yahudalı genç bir peygambere Beytel’e gitmesini, İsrail kralına peygamberlik etmesini ve sonra gittiği yoldan Yahuda’ya geri dönmemesini ve ayrıca tüm yolculuk boyunca hiçbir şey yiyip içmemesini söyledi. Genç peygamber Kutsal Ruh’un talimatlarına itaat etmedi ve sonuçlarına katlandı; yolculuk bitmeden bir aslan tarafından öldürüldü (1. Krallar 13:16, 23-26). Oğlum, işte seninle anlaşmam. Bana genç peygambere verilen bu özel talimatların ardındaki nedeni açıklarsan, ben de sana verdiğim talimatın ardındaki nedeni söyleyeceğim.”

Bugüne kadar bana herhangi bir neden söyleyemedi. Aslında, bu beni şaşırtıyor. Tanrı’nın bize mantıklı olmayan bir şeyler yapmamızı söyleyeceği zamanlar vardır. Ancak O’nun bilgeliği her zaman sonuçlarından anlaşılır. İsa’nın, “Ne var ki bilgelik, ortaya koyduğu işlerle doğrulanır” sözünün anlamı budur (Matta 11:19).

Hepimiz, bütün gece denizde boşuna çabaladıktan sonra, derin sulara açılıp ağlarını bir kez daha atmasını söyleyen İsa’nın sözünü dinleyen Petrus gibi olalım. Bu buyruk, zaten yorgunluktan tükendikleri için daha çok çabalamalarını gerektirecekti. Ancak Petrus’un yanıtı ne kadar harika, değil mi? “Efendimiz, bütün gece çabaladık, hiçbir şey tutamadık. Yine de senin sözün üzerine ağları atacağım” (Luka 5:5). Sonuç, iki tekne dolusu balık oldu.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Kendine güvenen akılsızdır, bilgece davranan güvenlikte olur.” (Özdeyişler 28:26)

Ana fikir: Rab’bin bilgeliği bizimkini katbekat aşar; bu nedenle, kendi aklımıza güvenmemeliyiz. Mantıklı gelmeyen bir şey yapmamız istendiğinde, aslında bize büyük bereket getirecek itaatten kolayca uzaklaşabiliriz. Tanrı’dan korkan kişi, mantıklı gelmeseyse bile O’nun sözüne itaat eder.

Derin düşünce: Tanrı’nın bilgeliğine güvenmekte zorlanıyor muyum? Geçmişte, O’nun öğüdünü beğenmeyip bana mantıklı gelen düşünceye mi döndüm? Bu nasıl oldu? Yön bulmak için Tanrı’ya baksaydım ve O’na güvenseseydim ne olurdu? Bu sürece adanabilir miyim?

Dua: Sevgili Göksel Baba, Seninkinden ziyade kendi bilgeliğime güvendiğim için beni bağışla. Sözü’nü okurken, dua ederken ve Senden korkan imanlılardan tanrısal mesajlar dinlerken Senin bilgeliğini almak için iman istiyorum. Mantıklı gelmeseyse bile sözüne inanmam ve itaat etmem için bana güç ver. İsa’nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: Kendi aklıma ve Tanrı yerine insan yeteneklerine güvenenlerin seslerine değil, Tanrı’nın bilgeliğine itaat etmeyi seçiyorum.

ÖDÜL UMUDU YA DA
CEZALANDIRILMA KORKUSU
OLMASA BİLE, TANRI'YI SEVMEK
VE O'NDAN KORKMAK İNSANIN
GÖREVİDİR.

– MAIMONIDES

25 | GÖRÜNÜŞTE HİÇ YARARI YOK

Muhtemelen anne babaların, üniversiteye giden çocuklarından sadece paraya ihtiyaç duyduklarında haber aldıkları için sitem ettiklerini duymuşsunuzdur. Bu tipik senaryoda, telefon görüşmesi sırasında çocuk anne ya da baba ile sohbet etmekle ilgili görünebilir, ancak altta yatan neden, ihtiyaç duyulan kaynağın yararadır. Kutsal korku aynı şeyi Göksel Babamız'a yapmaktan bizi korur ve Tanrı'nın Sözü'nden titremenin bir sonraki yönünü tanıtır. En yeni göstergemizi ilave ederken gözden geçirelim:

1. Tanrı'ya itaat etmeye öncelik verin.
2. Mantıklı gelmese bile Tanrı'ya itaat edin.
3. **Kişisel bir yarar görmesiniz bile Tanrı'ya itaat edin.**

Kırk yılı aşkın süren hizmet hayatımda, özellikle Batı kilisesinde üzücü bir gerçeği gözlemledim. Çoğu zaman, imanlıların itaatle ilgilenmesini sağlamak için yararlarının vurgulanması gerekiyor. Bir düşünün. Kutsallıkla ilgili bir mesaj duymak için ön sıradaki bir

sandalyeye otuz dakika erken gelir miydik? İtaati konu eden kitaplar en çok satanlar listelerinde yer alıyor mu? Liderlik, bu eğilime uyum sağlamak için çarpıcı gerçeklerden saptı mı? Başka bir deyişle, vaizler Tanrı'nın topluluğunu İsa'yı takip etmeleri için kendilerini inkâr etmeye çağırarak yerine, ilham verici hikâyelerle uyuşmuş kulakları tatmin etme baskısına yenik mi düştüler?

Bu eğilimi bu kadar üzücü bir gerçeklik yapan nedir? Tanrı'nın hikmetinden kaçınarak aslında kendimize zarar veririz. O'nun buyrukları, öğütleri ve bilgeliği en nihayetinde hem bu yaşamda hem de gelecek yaşamda en büyük nimetleri sağlar. Tanrı'nın Sözü'ne "uyanların ödülünün büyük" olduğu açıklanır (Mezmun 19:11). Verme konusunda Tanrı'yı asla geride bırakamazsınız; yararları, O'nun için yapabileceğiniz her şeyden çok daha büyüktür.

Öte yandan, teşviklerle motive olmak tehlikelidir. Neden? Yararı görünür olmadığında, Tanrı'nın Sözü'ne itaat etmek için aynı kararlılığa sahip olacak mıyız? Büyük olasılıkla kişisel çıkarlar tarafından yutulacaktır. Bu yüzden Rab korkusu çok önemlidir; ödül görünür olsun ya da olmasın itaati teşvik eder.

Büyük Pers İmparatorluğu döneminde, bu güçlü krallık diğer uluslara boyun eğdirmişti ve önderleri Kral Ahaşveroş, dünyadaki en güçlü adamdı. Ester adında Yahudi bir kadınla evlendi.

Kraldan sonra gelen en yüksek yönetici Haman adında bir adamdı. Ester'in kuzeni Mordekay Haman'ın nefretini kazandı. Büyük öfkeye kapılan Haman sadece Mordekay'ı değil, tüm Yahudi halkını cezalandırmaya karar verdi. O ve diğer birçok kişi Kraliçe Ester'in Yahudi olduğundan habersizdi.

Haman, Yahudi halkına karşı acımasızca iftiralar atmaya başladı ve krala tüm ulusun bir günde yok edilmesini önerdi. Komplosu başarılı oldu. Kral bu fikri kabul etti, bir ferman çıkardı ve mühür yüzüğüyle mühürledi.

Fermanın haberini alan Mordekay, kuzeni Kraliçe Ester'e bir haberci gönderdi. Ondan krala gitmesini ve Yahudi halkının hayatı için yalvarmasını istedi.

Ester şöyle cevap verdi: "Kralın bütün adamları ve illerinde yaşayan

halk biliyor ki, çağrılmadan sarayın iç avlusuna girip kralın yanına yaklaşan her erkek ya da kadın için tek bir ceza vardır. Kral altın esasını uzatıp canlarını bağışlamadıkça bu kişiler ölüme çarptırılır. Ben de otuz gündür kralın huzuruna çağrılmış değilim” (Ester 4:11). Ahaşveroş’un karısı olmasına rağmen, davet edilmeden taht odasına yaklaştığı takdirde Ester büyük olasılıkla idam edilecekti.

Bunu iyice düşünelim: Ester bir kraliçe; muhteşem bir hayatı var – aslında, kalbinin arzuladığı her şeye sahip. Tanrı’nın halkı uğruna taht odasına girme riskini alarak kişisel olarak kazanacak hiçbir şeyi yok, ancak en başta canı olmak üzere kaybedecek çok şeyi var. Yine de Mordekay’a verdiği cevaba dikkat edin:

Git, Sus’taki bütün Yahudileri topla; benim için oruç tutun; üç gün, üç gece hiçbir şey yemeyin, içmeyin. Hizmetçilerimle ben de sizin gibi oruç tutacağız. Ardından, kurala aykırı olduğu halde kralın huzuruna çıkacağız; ölürsem ölürüm. (Ester 4:16)

Kutsal korku, onu Tanrı’nın krallığını kendi çıkarının önüne koymaya yöneltti. Rahatı, güvenliği, zenginliği ve konumu, itaati nedeniyle tehlikeye düştü. Bu işte ona özel bir yarar yoktu, ancak Tanrı için önemli olan şey onun için istisnasız en önemlisiydi. O’nun Sözü’nden titredi; Tanrı’dan korkuyordu.

2015 yılında Lisa ve ben Ermenistan’ın Erivan kentindeydik ve 3.500 lidere bir konferansta hizmet ediyorduk. Doğu Avrupa ve Orta Doğu’nun her yerinden birçok pastör konferanstaydı ve birçoğu İran’dan gelmişti (Erivan, İran sınırından sadece elli kilometre uzakta). O zamanlar, İran vatandaşlarının Ermenistan’a girmesine izin verildi, bu yüzden yeraltı kilisesinden çok sayıda lider bizimleydi. Toplantılar muhteşemdi.

Son toplantının ardından, Lisa ve ben biraz temiz hava almak için Erivan’ın ana caddesinde yürümeye karar verdik. Yirmili yaşlarının ortalarında iki genç kadın bizi selamlamak için bir restorandan çıkıp bize doğru koştu. İran’dan gelen iki lider olduklarını öğrendik. Şaşırtıcı derecede güzel ve hayat doluydular. İtiraf etmek gerekirse, bir ara *Bu kızları üç bekâr oğlumdan hangileriyle tanıştırabilirim?* diye düşündüm.

Lisa ve ben onlarla yaklaşık yirmi dakika konuştuk. Din polisinin onları takip ettiğini öğrendik; Konferans sırasında, İranlı yetkililerden nerede olduklarına dair aramalar yapılmıştı. Genç hanımlardan biri, telefonunda endişe verici bir mesaj olduğunu paylaştı.

O anda, kırk yıllık hizmet hayatımda yaptığım en aptalca yorumlardan birini yaptım. Ona şöyle sordum, “Neden geri dönüyorsun? Neden iltica etmiyorsun?”

İçtenlikle, nazikçe ve kararlılıkla bana baktı ve cevap verdi: “Geri dönmezsek İran halkına İsa Mesih’i kim anlatacak?”

Cevabına hayran kaldım. Bu hanımların kendilerini koruma içgüdüsünü bir kenara bıraktıklarına şahit olduk; ülkelerinde Tanrı’nın Egemenliği’nin genişlemesine olan tutkularının gölgesinde kalmıştı. Ester’in yaptığı gibi kutsal bir korku içinde yaşıyorlardı. Görünüşte hiçbir kişisel çıkarları olmadığı halde Tanrı’ya itaat ettiler ve büyük olasılıkla hayatlarını tehlikeye attılar. Bu olaydan hem ders hem de büyük teşvik aldım.

Bu kararlılık, genç hanımlarda görüldüğü gibi, tek bir itaat eylemiyle izole değildir. Geliştirilen ve hayata geçirilen bir yürek tutumudur. Anbean verdiğimiz önemsiz görünen kararlarda bile standarttır. Küçük meselelerde bile Tanrı’nın Sözü’ne ve Kutsal Ruh’un yönlendirmesine itaat etmeyi seçeriz. Yoğun bir programımız olabilir, ancak aniden birini aramamız istenir. Hiçbir sebep yok, görünür bir fayda yok, ama biz bundan motive olmayız. Aramayı yaparız ve genellikle “nedenini” daha sonra görürüz.

Ya da belki birinin bize iftira attığını öğreniriz. Bağışlamanın, uzlaşmayı aramanın ve bu kişiyi kutsamanın görünüşte bir yararı yoktur, ancak bunu Tanrı’nın buyruklarına itaat etmek için yaparız: “Tanrı sizi Mesih’te bağışladığı gibi, siz de birbirinizi bağışlayın” ve “size lanet edenler için iyilik dileyin” (Efesliler 4:32; Luka 6:28).

Belki de bizden nefret eden biri tarafından kötü muamele gördük. İsa’nın “düşmanlarınızı sevin, size zulmedenler için dua edin” (Matta 5:44) buyruğuna itaat etmenin gözle görülür yararı nedir? Ya da şunu düşünün: Zulüm gören imanlılar, kendilerine zulmedenleri, onlara işkence edenleri ve hatta inançları nedeniyle sevdiklerini öldürenleri bereketlemekte ne gibi bir yarar görüyorlar? Yine de Lisa ve ben,

bunun gerçekleştiği ülkelerdeki pastörlerle oturduk ve onların bol sevincine ve yaşamlarına tanık olduk.

Başka uluslar için tutkuyla dua etmenin ne yararı var? Ya da size asla geri ödeme yapamayacak olan diğer ülkelerdeki yoksul imanlılara maddi yardım yapmanın? Listenin sonu yoktur. Soru şu ki, yüreğinizde yanan kutsal korkuya yanıt olarak Tanrı'ya tutarlı bir şekilde itaat edecek misiniz, yoksa kişisel bir yarar görene dek bekleyecek misiniz?

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Canını kurtarmak isteyen onu yitirecek, canını benim uğruma yitiren ise onu kurtaracaktır.” (Matta 16:25)

Ana fikir: Çoğu zaman, kişisel olarak yararlı görünmeyen Tanrı'nın bilgeliğinden kaçınarak en büyük nimetleri kaçıırız. Esasen uzun vadede kendimize zarar veririz. Vermekte Tanrı'yı asla geride bırakamayız.

Derin düşünce: İsa “canını kurtarmak” derken ne demek istiyor? Bu kutsal yazıya sadece şehitlik gibi uçtaki durumların ışığında mı baktım? Bu ilkeyi küçük, günlük kararlarıma uyguladım mı? Uygulasaydım ne olurdu? Bu benim hayat biçimimi nasıl değiştirdi?

Dua: Sevgili Göksel Baba, tutkumu ve itaatimi kişisel olarak yararlı olduğunu düşündüğüm bilgelikle sınırladığım için beni bağışla. Bu zihniyetten tövbe ediyorum ve Senden af diliyorum. Bu andan itibaren artık canıma tutunmamayı ama İsa'nın uğruna ondan vazgeçmeyi seçiyorum. Bu nedenle, görünüşte bir yarar sağlamasa bile Senin bilgeliğini tutku ve özlemlerimle arayacağım. İsa'nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: Canımı her an Rabbim İsa'nın arzuları ve bilgeliği için vermeyi seçiyorum.

İTAAT OLMAKSIZIN KURTULUŞ
OLAMAZ, ÇÜNKÜ İTAATSİZ
KURTULUŞ KAVRAMI KENDİSİYLE
ÇELİŞEN BİR İMKÂNSIZLIKTIR.

– A. W. TOZER

MessengerX

Günelik Öğrenci Yetiştirme Uygulamanız

Tamamen Ücretsiz!

Sadece mobil cihazınıza
indirin ve gidin!
Ya da aşağıdaki web
versiyonunu kullanın:

MessengerX.com

125 'dan Fazla Dil ve Artış Sürüyor

125 'ten fazla dilde mevcut içeriği görüntüleyin
ve indirin

Kaynakları arkadaşlarınızla paylaşın ya da çalışma
grubu kurun.

Sürekli yeni içerikler ekleniyor.

İzleyin. Okuyun. Dinleyin.

Kurslar, ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler ve izlemeniz, okumanız ve dinlemeniz için daha fazlasını içeren zengin bir kütüphaneyi keşfedin.

En Önemli Konularda Büyüyün

Bu konuları keşfedin: aile dinamikleri, sağlıklı ilişkiler, eşinizi bulmak, pornografiden özgürlük, imanınızı bina etmek, Tanrı'dan işitmek, iş dünyasında önderlik ve daha fazlası!

Gelişim Yolculuğunuz

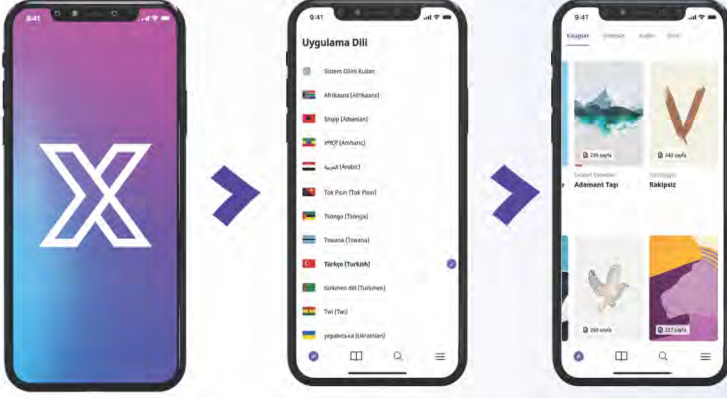
MessengerX bir sonraki adımınızı atmanıza yardımcı olmak için var; bu nedenle ilerlemenizi sürdürmenize yardımcı olacak güçlü araçlar içeren bir öğrenci yetiştirme yolculuğu tasarladık.

Seveceğiniz Harika Özellikler!

- Sözü yaymanıza ve hatta çalışma grubu kurmanıza yardımcı olan basit & kolay paylaşım araçları.
- Chromecast ve favori akıllı TV'lerinize AirPlay ile bağlantı.
- Tüm cihazlarınızda ilerlemenizi kaydedin. Hızlı erişim için kitaplığınıza favorilerinizi kaydedin.
- Çevrim dışı görüntülemek için cihazınıza indirin.
- Tam olarak aradığınızı bulmanız için güçlü arama & filtreleme.
- Sesli kitapların, sesli Kutsal Kitap'ın ardışık bölümlerini ve hatta tapınmaları kendi dilinizde otomatik olarak çalın!

MessengerX- 1-2-3 kadar kolay!

- 1 App Store ya da Google Play'den **MessengerX** uygulamasını indirin
- 2 Bir hesap oluşturun ve dilinizi değiştirin
- 3 Favori kaynaklarınızı tarayın, okuyun, izleyin, dinleyin, indirin ve paylaşın

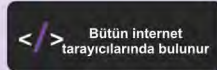
Öğrenci olarak Yetişin, Öğrenci Yetiştirin

MessengerX'in bir üyesi olarak dünyanın her yanındaki insanlara kaynaklar sağlama hizmetine yardım edeceksiniz.

Çünkü herkesin bilmeye hakkı var!

MessengerX.com

26 | DOĞRU BİR ACI

Bir kadının çocuk doğurması onun adına hoş bir deneyim değildir; zor ve hatta çok acı vericidir. Bununla birlikte, sonuçta arzu edilen yeni bir aile üyesi kazanılır. Gebeliğin ve doğumun verdiği rahatsızlık olmasaydı, bu güzel yeni yaşam ortaya çıkamazdı. Bu benzetme Tanrı'nın Sözü'nden titremenin bir sonraki yönüne bakış sunar. En yenisıyla birlikte, ilk üç gösterge şunlardır:

1. Tanrı'ya itaat etmeye öncelik verin.
2. Mantıklı gelmeseyse bile Tanrı'ya itaat edin.
3. Kişisel bir yarar görmeseyse bile Tanrı'ya itaat edin.
4. **Acı verse bile Tanrı'ya itaat edin.**

Kutsal Yazılar'ın temel ayetlerinden biri olan Filipililer 2:12–13'e geri döndüğümüzde, kurtuluşumuzu saygı ve korkuyla etkin kılmamız gerektiği hatırlatılır. İtaat etmemizi isteyen bu sözlerden hemen önce Pavlus, İsa'nın bize örnek teşkil ettiğini gösteriyor. Rabbimiz sahip

olduğu tanrısal ayrıcalıklarından vazgeçti ve “çarmıh üzerinde ölüme bile boyun eğip kendini alçalttı” (Filipililer 2:8). İsa, çok büyük acılar çekmeyi gerektirecek olsa bile, Baba'nın isteğine gönül rızasıyla itaat etti.

Çarmıha gerilmeden önceki gece, Getsemani bahçesinde İsa büyük bir keder içinde şöyle haykırdı: “Baba! Mümkünse bu kâse benden uzaklaştırılsın. Yine de benim değil, senin istediğin olsun” (Matta 26:39). İtaat ve kendini koruma arasındaki çatışma o kadar yoğun ki, İsa'nın teri büyük kan damlaları halinde toprağa düşüyordu. Unutmayın ki, O “her alanda bizim gibi denenmiş, ama günah işlememiştir” (İbraniler 4:15). Kendisini bekleyen korkunç acıyı önceden gördü ve Baba'nın isteğini yerine getirmek için alternatif bir yol diledi, ancak bu mümkün değildi. Bu kadar büyük bir itaati motive eden nedir?

Mesih, yeryüzünde olduğu günlerde kendisini ölümden kurtaracak güçte olan Tanrı'ya büyük feryat ve gözyaşlarıyla dua etti, yakardı ve Tanrı korkusu nedeniyle işitildi. (İbraniler 5:7)

Tanrı korkusu, insan doğasının kaçacağı şeyle yüzleşmek ve bunlara dayanmak için O'na güç verdi. Aynı şekilde bize de şöyle söyleniyor:

Mesih bedence acı çektiğine göre, siz de aynı düşünceyle silahlanın. Çünkü bedence acı çekmiş olan, günaha sırt çevirmiştir. (1. Petrus 4:1)

Daha ileri gitmeden önce, önemli bir noktaya değinmememe izin verin. Sahte din, hizmet ettiği tanrıyı hoşnut etmek uğruna acı çekmeyi amaçlar. Gerçek Hristiyanlık ise Tanrı'ya itaat etmeyi amaçlar. Bu süreçte düşmüş dünyanın direnişiyle karşılaşır ve bu direnç genellikle acı çekmekle sonuçlanır. Tanrı'yı hoşnut eden şey zorluklar çekmemiz değil, O'na itaat etmemizdir. Acı fiziksel veya zihinsel olarak ortaya çıkabilir; her ikisinin de acısı çok gerçektir.

Petrus bize kendimizi silahlandırmamızı söylüyor. Uçakları, gemileri, tankları, silahları, mermileri, bıçakları olmaksızın silahsız olarak savaşa giden bir ordu hayal edebiliyor musunuz? Sadece düşüncesi bile gülünç

görünüyor. Aynı şekilde, bir imanlının acı çekmeye hazırlıksız olması da aynı derecede çılgıncadır, ancak birçoğu öyledir. Silahsız bir imanlı, kendini koruma uğruna zorlukları kolayca atlayabilir. Rab korkusu bizi silahlandıran şeydir; hangi acı olursa olsun Tanrı'ya itaat etme isteğimizde derin bir kararlılık sağlar.

Acı çekmek hakkında paylaşabileceğim, bütün bir kitabı dolduracak kadar çok hikâye var. Bunlardan biri 1990'ların başındaki bir hizmet gezisinde gerçekleşti. Lisa, çocuklarımız ve ben, kırsaldaki küçük bir kasabada, pastörünü yeni kaybetmiş bir kiliseye hizmet ediyorduk; onları daha büyük bir kiliseye geçiş yapmak için terk etmişti.

İlk birkaç toplantı zor geçti; cemaatin büyük bir kısmı ilgisizdi ve gençler arkada oturup şakalaşıp gülüşüyorlardı. Ancak, üçüncü toplantıda ruhsal bir yenilenme gerçekleşti. Etkisi derindi; gençler bile ön sıradaki koltukları kapmak için erkenden geliyorlardı. Katılım arttı ve toplantılar birkaç hafta uzadı. Her akşam tıklım tıklım dolan küçük kilise binasında biraraya geldik, birçok kişi iman etti ve pek çokları ruhsal uyanış yaşadı.

Çokça dua ettikten sonra, kiliseyi yeni bir pastör devralana dek kaç ay sürerse sürsün orada kalmayı teklif ettik. Ancak yönetim kurulu, planlı hayatlarının ve işlerin gidişatı üzerindeki kontrollerinin kesintiye uğramasından memnun değildi. Şaşırtıcı bir şekilde, şikâyetlerinden biri, gençlerin ön sıralara oturmasından hoşlanmamalarıydı. Sızlandıkları başka konular da vardı, ama aralarında dikkate değer bir şey yoktu. Kısacası, sonunda teklifimizi kabul etmeyip kasabadan ayrılmamız için oybirliğiyle karar aldılar.

Oylama yaptıkları akşam, kiliseye son toplantımızın ertesi gece olacağını duyurdum. İnsanların çoğundan bir hayal kırıklığı uğultusu yükseldi; yoğun, sıkıntılı ve rahatsız edici bir andı.

Ertesi gün, karısı toplantılara katılan öfkeli bir adam kiliseyi arayıp son toplantımız sırasında kilise binasını bombalamakla tehdit etti. Bir polis memuru konu hakkında beni arayana kadar bu olaya gülüp geçtim.

İnançsızlıkla, "Elbette böyle bir şey yapmaz" diye itiraz ettim.

Memur şöyle cevap verdi: "Efendim, bu adamı tanıyorum. Şüphe altındaki üst düzey uyuşturucu kaçakçısı ve birkaç içkiden sonra bunu yapması beni şaşırtmaz."

Endişeyle, “Bize koruma sağlayamaz mısınız?” diye sordum.

Cevabına inanamadım: “Karakolum o kasabaya altmış kilometre uzakta. Bu akşam saat 6’da çıkıyorum ve bizden başka kimse oraya gelemez, çünkü personelimiz yetersiz.”

Kulaklarıma inanamayarak telefonu kapattım, ama daha da önemlisi, endişeliydim. Aklım hemen eşyalarımızı toplayıp kasabayı terk etmek için çılgık atıyordu. Bir kilise üyesinin açık arazide park etmiş ve muhtemel bir saldırıya karşı savunmasız karavanında yaşıyorduk. Kendimizi güvensiz ve reddedilmiş hissettik. Neden o akşamki toplantıya gidelim ki? Yönetim kurulu zaten bizi kovdu; kasabayı hemen terk etmeliyiz!

Düşüncelerimin bencilce olduğunu biliyordum; Birkaç haftadır süren hizmetimiz sırasında etkilenen birçok insan vardı ve onları bir tehdit yüzünden zamanından önce bırakırsak, bir lider tarafından reddedilmenin şokunu bir kez daha yaşayacaklardı. Eğer kaçarsak, hayatımızın geri kalanını etkileyebilecek bir ödün örneği oluşturacağımızı biliyordum. İsa’nın şu sözlerini düşünmeden edemedim: “Koyunların çobanı ve sahibi olmayan ücretli adam, kurdun geldiğini görünce koyunları bırakıp kaçır” (Yuhanna 10:12).

Saatlerce dua ettik. Yüreğimde tekrar ve tekrar Rab’bin huzurunda duranlar için söylenen “kendi zararına ant içse bile, dönmez andından” ayetini hatırladım (Mezmun 15:4). Sonunda yüreğimizde esenlik hâkim oldu ve güvende olacağımızı hissettik. O akşam harika bir hizmet verdik. Bomba patlamadı ve toplulukla düzgün biçimde vedalaşabildik.

Tanrı’nın yollarına karşı çıkan, hatta O’na düşman olan günaha düşmüş bir dünyada yaşıyoruz. Bu nedenle bize, “yalnız Mesih’e iman etmek değil, ... Mesih uğruna acı çekmek ayrıcalığı da verildi” (Filipililer 1:29). Sadece Pavlus değil, Petrus da şöyle yazıyor:

Nitekim bunun için çağrıldınız. Mesih, izinden gidesiniz diye uğrunuza acı çekerek size örnek oldu. “O günah işlemedi, ağzından hileli söz çıkmadı.” Kendisine sövüldüğünde sövgüyle karşılık vermedi, acı çektiğinde kimseyi tehdit etmedi; davasını, adaletle yargılayan Tanrı’ya bıraktı. (1. Petrus 2:21-23)

Misilleme yapmayacağız; bunun yerine, gördüğümüz her türlü haksız muameleyi Tanrı'nın ellerine bırakmalıyız. Bunu görmezden gelmemeliyiz, ama dua ederek onu O'na teslim etmeliyiz. Tanrı öcümüzü alacak, ama kendi yoluyla ve zamanında.

Egemenliğin kahramanları imanları aracılığıyla büyük zaferler yaşadılar, ancak Tanrı'ya itaatleri yüzünden bazıları alaya alındı, zincire vuruldu, işkence gördü, sıkıntı çekti, hapsedildi, çöllerde dolaştı, mağaralarda yaşadı ve sayısız acılarla yüzleşti. Neden? Çünkü Tanrı'nın Egemenliği'ne düşman olan düşmüş bir dünyada yaşıyorlardı (İbraniler 11:36-39). Hepsinin ortak noktası şuydu: Kutsal korkuları nedeniyle, acı çekseler bile itaatten vazgeçmeyi reddettiler. Ama şu vaade güveniyorlardı: "Gözyaşları içinde ekenler, sevinç çığlıklarıyla biçecek... Sevinç çığlıkları atarak demetlerle dönecek" (Mezmurlar 126:5-6).

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "RAB'den korkan tam güvenliktedir, RAB onun çocuklarına da sığınak olacaktır." (Özdeyişler 14:26)

Ana fikir: Rab korkusu, zorluklar karşısında bile Tanrı'ya itaat etme kararlılığını korumamız için bizi silahlandırır.

Derin düşünce: Kendimi korumak uğruna Tanrı'nın Sözü'ne itaat etmeyi göz ardı ettim mi? Tövbe etmeye ve Rab korkusunu benimsemeye istekli miyim? Finansal, sosyal ve hatta bedensel olarak bedel ödeyecek olsam bile sevmeyi ve itaat etmeyi seçecek miyim?

Dua: Sevgili Rab, kendimi korumak için Sözü'ne itaat etmekten kaçınmayı alışkanlık edindiğim için beni bağışla. Akılsızca bir seçim yaptım – Senin sağladığın koruma yanılmaz ve kalıcıdır; benim kendimi korumam ise sadece geçicidir. Bu andan itibaren Rab

TANRI'NIN SÖZÜNE YANITIMIZ

korkusunu seçiyorum; bedeli ne olursa olsun Sana itaat etmem için bana derin bir kararlılık versin. Bu güç için İsa'nın adıyla şükrederim, amin.

Beyan: Bu süreçte acı çekeceğim anlamına gelse bile, Tanrı'ya itaat etmek için kutsal korkuyla silahlaniyorum. Canımı adaletle yargılayan Tanrı'ya teslim ediyorum.

GİDECEĞİN YOLU DÜZLE, O
ZAMAN BÜTÜN İŞLERİN
SAĞLAM OLUR.

– ÖZDEYİŞLER 4:26

27 | TAMAMLANDI

Bu bölüme başlamak için bir soru sormama izin verin: Herhangi bir projeyi tamamlamadan tam potansiyeline ulaşmak mümkün müdür? Cevap belli ki hayır. Rabbimiz'in bir krallık inşa etmeye odaklanmış büyük bir projesi var. O her birimize, tamamlandığında O'nun görkemli krallığının işini bitirecek olan alt projelerin sorumluluğunu verdi.

Tanrı'nın Sözü'nden titremenin son unsuruna geçerken bu gerçeği aklınızda tutun. İşte ilk dördüyle birlikte sonuncusu:

1. Tanrı'ya itaat etmeye öncelik verin.
2. Mantıklı gelmeseyse bile Tanrı'ya itaat edin.
3. Kişisel bir yarar görmeseniz bile Tanrı'ya itaat edin.
4. Acı verse bile Tanrı'ya itaat edin.
5. **Tamamlanana dek Tanrı'ya itaat edin.**

İsrail'in ilk kralı Saul, Tanrı'nın Sözü'nden titremeyen birine klasik bir örnektir. Mantıklı olmadığına, yararı görünür olmadığına veya amaçlarına hizmet etmediğine itaat etmekten kolayca saptı. Kutsal

korkudan yoksun olması sık sık başkalarına acı ya da zarar veriyordu ve bu tür davranışlar her zaman böyledir.

Ancak Saul önceleri böyle değildi. Kral olarak taç giymeden önce, alçakgönüllü ve Tanrı'dan korkan genç bir adamdı; bu ikisi el ele giden iki erdemdir. İsrail'in peygamberi Samuel onu aradığında şöyle dedi: "Ben İsrail oymaklarının en küçüğü olan Benyamin oymağından değil miyim? Ait olduğum boy da Benyamin oymağına bağlı bütün boyların en küçüğü değil mi? Bana neden böyle şeyler söylüyorsun?" (1. Samuel 9:21, yazarın yorumu). Daha sonra tüm İsraililer ilk krallarının kim olduğunu öğrenmek için toplandılar. Uzun bir süreçten sonra, Tanrı'nın seçimi Saul oldu, ancak liderler onu çağırdığında bulunamadı; karanlık bir yerde saklanıyordu. Tanınmak gibi bir arzusu yoktu (1. Samuel 10:20-24).

Ancak kutsal korku onun hazinesi olmadı. Süleyman'ın durumunda olduğu gibi, başarıyı, şöhreti ve liderliğin nimetlerini deneyimledikten sonra Tanrı korkusundan vazgeçti. Kral Saul ve diğer birçok kişide olduğu gibi, kutsal korkuyu yitirmenin ilk işaretleri belli belirsizdir. Küçük meselelerde vicdani kanaati görmezden gelmekle başlar ve vicdanlarımızın giderek daha duyarsızlaşmasıyla sonuçlanır. Sonunda, daha önemli meselelerle karşı karşıya kaldığımızda, gelişen itaatsizlik alışkanlığımızın farkında olmayız.

Bu, Kral Saul için de geçerliydi. Kutsal korkuyu yitirmenin belirtileri su yüzüne çıkmaya başlamıştı (1. Samuel 13:5-14), ama olayı daha da güçleştiren şey, aynı zamanda büyük başarılar elde ediyor olmasıydı (1. Samuel 14:47).

Bir süre sonra Tanrı krala şunu buyurdu: "Şimdi git, Amalekliler'e saldır. Onlara ait her şeyi tümüyle yok et, hiçbir şeyi esirgeme. Kadın erkek, çoluk çocuk, öküz, koyun, deve, eşek hepsini öldür" (1. Samuel 15:3). Rab bu ulusun kötülüklerinin öcünü almaya hazırdı.

Saul bu saldırı için 210.000 asker seferber etti. O ve adamları, Amalek kralı Agak ve en iyi hayvanlar dışında diğer herkesi ve hayvanları öldürdüler (1. Samuel 15:7-9)

Bunu iyice düşünelim. Saul bu kadar büyük bir ordu topladığına göre Amalekliler'in sayısının en az çeyrek milyon olduğunu

varsayabiliriz ve bu yüzden neredeyse 249.999 insanı öldürdüler. Kral, kendisine buyrulanın yüzde 99,99'unu yerine getirdi, ancak *neredeyse* tam olan itaatine Tanrı'nın verdiği yanıtı dikkat edin:

Saul'u kral yaptığıma pişmanım. Beni izlemekten vazgeçti. Buyruklarımı yerine getirmedi. (1. Samuel 15:11)

Samuel bu mesajı krala iletir ve davranışını açıkça *başkaldırma* olarak adlandırır (1. Samuel 15:23). Hiç şüphe yok ki, Saul günah işledi. Kısaca duralım ve günahı tartışalım. Elçi Yuhanna günahın yasaya karşı gelmek olduğunu söyler (1. Yuhanna 3:4). Onun günah tanımı şu şekilde ifade edilebilir: *Günah, Tanrı'nın yetkisine boyun eğmemektir*. Olaya şu açıdan bakın: Bahçede Adem bir fahişeye yatmadı, banka soymadı ya da birini öldürmedi. O sadece Tanrı'nın sözünü dinlemedi. Aynı şekilde Saul da Tanrı'nın buyruğuna *tamamen* itaat etmemeyi seçti.

Daha derinden bakalım. Saul'dan savaşa gitmesi istendiğinde, ayağını yere vurup "Olmaz! Bunu yapmayacağım!" demedi. Çoğu kişi böyle bir davranışı *başkaldırma* olarak sınıflandırır. Buyruğu görmezden gelmedi ve diğer kişisel meselelerle meşgul olmadı. Durum böyle olsaydı, çoğu kişi şu sonuca varırdı: "İtaati öncelik haline getirmeyerek hata yaptı." Ancak çok azı "*başkaldırma*" ifadesini kullanırdı.

Aynı şekilde, çoğu insan Saul'un buyruğun yüzde 99,99'unu tamamlayarak iyi bir iş çıkardığını söyler, ancak çok azı eylemlerini *başkaldırma* olarak tanımlar. Eğer Saul'un yerinde olsaydık ve bu azarı işitseydik, kaçımız şöyle itiraz ederdik: "Haydi, mantıklı ol! Başardığım onca şeyi görmezden gelip neden sadece yapmadığım küçük bir şeye bu kadar odaklanıyorsun?" Bunun ışığında, şu gerçeğe ulaşmak kaçınılmazdır: *neredeyse tam* bir itaat, itaat değildir.

Neden bu kadar güçlü kelimelerin kullanıldığını inceleyelim. Birincisi, o günlerde başka bir ulusu fetheden bir kralınız, onların kralını sağ bırakmak, sarayınızda canlı bir şampiyonluk kupasına sahip olmak gibiydi. Sadece egonuz için değil, ayrıca sarayınıza giren herkes için ne kadar büyük bir lider olduğunuzun sürekli bir hatırlatıcısıydı.

İkincisi, neden en iyi hayvanları esirgedi? Cevap vermeden önce, işi

daha da karmaşık hale getirelim. Saul, en iyi hayvanları RAB'be kurban sunmak için esirgenmesine izin verdi. Peygambere verdiği savunmaya dikkat edin: “Halk bunları Amalekliler'den getirdi. Tanrın RAB'be kurban sunmak üzere davalarının, sığırların en iyilerini esirgediler. Ama geri kalanları tümüyle yok ettik” (1. Samuel 15:15). Bunu neden yapmış olabilir? Halkın gözüne girmek için yapılmış olabilir mi? İsrailiiler RAB Tanrı'ya inanan bir halktı. Askerlerin, kâhinlerin ve insanların bakış açısını düşünün; büyük olasılıkla birbirlerine, “Ne kadar tanrısal bir kralımız var! Her zaman RAB'bi ilk sıraya koyar ve Tanrı'ya en iyisini sunar.” İnsanlar Saul'a verilen buyruğun kesinlikle her şeyi yok etmek olduğunu bilmiyorlardı. Esasen, Saul kendi itibarını güvence altına alıyordu. Eylemlerinin ardındaki motivasyon insan korkusuydu. Saul güvenden yoksundu.

Bugün dünyamızda, birçok kişi güvensiz kimselere empati duyuyor. Bununla birlikte, güvensizliğin ardında, itaatsizlik pahasına bile olsa kabul edilme, sevilme veya saygı duyulma arzumuz vardır. Yaratıcımız tarafından ne kadar derinden kabul edildiğimizin ve sevildiğimizin farkında değiliz. Güvensizliğin gerçekte olduğu şekilde tanımlanması gerekir: tehlikeli bir tuzaktır.

Saul, kutsal korkusu olmadığı için buyruğu yerine getirmedi. İsa'nın örneğine geri dönelim. Reddedilme, utanç, nefret, bıktırıcı bir karşı koyuş, fiziksel acılar ve korkunç çarmıh cezasıyla karşı karşıyaydı. Tapınak muhafızları O'nu tutuklamaya geldiğinde, öğrencileri onları engellemeye ve İsa'yı korumaya çalıştılar; ancak, O'nun cevabı şu oldu:

Yoksa Babam'dan yardım isteyemez miyim sanıyorsun? İstesem, hemen şu an bana on iki tümenden fazla melek gönderir. Ama böyle olması gerektiğini bildiren Kutsal Yazılar o zaman nasıl yerine gelir? (Matta 26:53-54)

Tamamlayana dek itaat etmek İsa için çok önemliydi.

Lisede imanlı değildim, ama soyunma odamızda dikkatimi çeken bir poster vardı. Her öğleden sonra basketbol antrenmanından sonra o posteri görürdüm. Posterde başını öne eğmiş biçimde oturan bir

sporcunun altında “Vazgeçtim” yazıyordu. O resmin altındaysa, İsa’nın çarmıha gerilmiş resminin altında “Ben vazgeçmedim” yazıyordu.

Bu, imansız biri olarak üzerimde silinmez bir iz bıraktı. İsa’nın korkunç muameleden ve acımasız ölümden kaçabilecekken, bunun yerine en nihayetinde “Tamamlandı” diyene kadar itaat etmeyi seçtiğini anladığımda, bu hayatımda çok daha büyük bir ağırlık kazandı. Tanrı’nın bize emanet ettiği her işi tamamlamak için *tamamen* itaat etmemiz için bize örnek oldu.

Şimdi, imanlarının artması için yalvardıklarında öğrencilerine verdiği talimatları daha iyi anlayabiliriz:

Siz de böylece, size verilen buyrukların hepsini yerine getirdikten sonra, ‘Biz değersiz kullarız; sadece yapmamız gerekeni yaptık’ deyin. (Luka 17:10)

“Buyrukların hepsini” ifadesi yepyeni bir anlam kazanıyor. Her zaman sonuna kadar itaat edelim.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Gözümüzü imanımızın öncüsü ve tamamlayıcısı İsa’ya dikelim. O kendisini bekleyen sevinç uğruna utancı hiçe sayıp çarmıhta ölüme katlandı ve Tanrı’nın tahtının sağında oturdu. Yorulup cesaretinizi yitirmemek için, günahkârların bunca karşı koymasına katlanmış Olan’ı düşünün.” (İbraniler 12:2-3)

Ana fikir: *Neredeyse* tam itaat, gerçek bir itaat değildir. İsa, Tanrı’nın bize emanet ettiği her şeye sonuna dek *tamamen* itaat etmemiz için bize örnek oldu.

Derin düşünce: Tanrı’nın Sözü’ne itaat etmeye başladıktan sonra dikkat dağınıklığının, zevkin, direncin, diğerlerinin itirazının veya

TANRI'NIN SÖZÜNE YANITIMIZ

başka herhangi bir sıkıntının durmama neden olmasına izin verdim mi? Bu nasıl değişebilir?

Dua: Sevgili Göksel Baba, lütfen bana yapmamı söylediğin şeye itaat etmeye başladığım halde ya görmezden gelerek ya da çıkarıma uygun olmadığı için fikrimi değiştirerek tamamlamadığım için beni bağışla. Bu kutsal korku eksikliğimden tövbe ediyorum ve beni bağışlamamı diliyorum. İsa'nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: Tanrı'nın Sözü'nü tamamlayana dek itaat etmeyi seçiyorum.

İNSANLAR ARTIK TANRI'DAN
KORKMADIKLARINDA, O'NUN
YASALARINI HİÇ TEREDDÜT
ETMEDEN İHLAL EDERLER.
TANRI KORKUSU
KAYBOLDUĞUNDA, BUNUN
SONUÇLARI CAYDIRICI OLMAZ.
– A. W. TOZER

28 | VİCDAN NASIL DAĞLANIR

Önceki bölümde belirtildiği gibi, kutsal korkuyu kaybetmenin ilk işaretleri belirsizdir – o kadar belirsizdir ki, biraz daha odaklanmamız ve bu önemli noktayı detaylandırmamız gerekir. Kuşku bir şey yapma fırsatı karşımıza çıktığında hiç içgüdüsel bir uyarı yaşadınız mı? Çoğu insan *vicdanımızın* bizi koruduğunu anlıyor, ancak birçoğunun fark etmediği şey, vicdanımızın berraklığının ve gücünün değişebileceğidir.

Vicdanımız, Tanrı'nın asla hafife alınmaması gereken bir armağanıdır. *Yüreğimizin* ayrılmaz bir parçasıdır; duyarlılığı kutsal korku ile güçlenir ve eksikliği ile körelir. Uyarılmaktayız: “Her şeyden önce de yüreğini koru, çünkü yaşam ondan kaynaklanır” (Süleyman’ın Özdeyişleri 4:23).

Otuzlu yaşlarımın başında, tanınmış bir pastör beni öğle yemeğine davet etti. Yemek sırasında, “John, diğer birçok liderin aksine düşmekten nasıl kaçınırım?” diye sordu.

Ağzımdaki lokma neredeyse boğazıma kaçıyordu. Bana neden böyle

bir soru sorsun? Ben gençtim ve o benim kurtulduğumdan daha uzun süredir hizmetteydi. Ama kaçınmak yerine içime baktım ve sessizce sordum, *Kutsal Ruh, ona ne cevap vereyim?*

Ve hemen işittim, *Ona en değerli varlığı olarak vicdanını korumasını söyle.*

İşittiğimi söyledim, sonra birdenbire ruhumdan şu satırlar döküldü: “Size büyük fırsatlar sunulacak, ancak içinizde bunun dürüstlüğü ihlal ettiğini, doğru olmadığını, sorgulanabilir olduğunu veya başkalarına zarar verebileceğini bileceksiniz. Vicdanınızın sesini dinleyin; onun uyarısından kaçınmayın. Bunu görmezden gelerseniz, Tanrı’ya olan duyarlılığınızı kaybedersiniz.”

İzleyen günlerde, “vicdan” kavramının Kutsal Yazılar’da sıklıkla geçtiğini keşfettim ki, daha önce bunun farkında değildim. Sadece Yeni Antlaşma’da yaklaşık otuz kez bulunur. Pavlus Timoteos’a şöyle yazar:

İmana ve temiz vicdana sarıl. Bazıları temiz vicdanı bir yana iterek iman konusunda battılar. (1. Timoteos 1:19)

Batmış bir iman hiç de önemsiz bir mesele değildir.

Yaşlı hizmetkârla yediğim öğle yemeği, gözlerimi Pavlus’un ifadesinin ne kadar ciddi olduğunu anlamamı sağladı. Birçoğunun neden iyi bitiremediğini doğruladı.

Kutsal Yazılar’ın vicdanımızı temiz tutmamız için bizi uyarması, başlangıçta vicdanımızın iyi durumda olduğu anlamına gelir. İsa’nın kanı vicdanımızı temizler ve arındırır (1. Timoteos 3:9; İbraniler 9:9, 14). Bu, yeni doğuşun en büyük bereketlerinden biridir. Peygamber Yereymya’nın, vicdanımızla ilgili sık sık yanlış anlaşılan bir beyanı vardır. Şöyle bildirir: “Yürek her şeyden daha aldattıcıdır, iyileşmez, onu kim anlayabilir?” (17:9). Peygamber burada İsa’nın benzerliğinde yeniden yaratılmış, yeni bir doğayla yeniden doğmuş olanlardan bahsetmiyor. Eski Antlaşma imanlıları yeni yüreğe sahip değildi. Ama Tanrı onlara, “Size yeni bir yürek verecek, içinize yeni bir ruh koyacağım. İçinizdeki taştan yüreği çıkaracak, size etten bir yürek vereceğim” diyerek söz

verdi (Hezekiel 36:26). Bu yenilik, İsa doğamızı kurtardığında ve bize kendi Ruhunu verdiğinde gerçekleşecekti.

Mesih'te yepyeni bir insana dönüşme mucizesi sayesinde güvenilir bir vicdana sahibiz. Buradaki zorluk, onu temiz tutmaktır. Öyleyse şimdi sormalıyız, onu nasıl kirletiyoruz? Tam yozlaşma bir anda gerçekleşmez; daha ziyade, çoğu zaman küçük meselelerle başlar ve eğer ilgilenilmezse, sonunda kaza geçiren bir gemi gibi batır. Yakup şöyle yazıyor:

Tanrı sözünü yalnız duymakla kalmayın, sözün uygulayıcıları da olun. Yoksa kendinizi aldatmış olursunuz. (Yakup 1:22)

İtaat kavramı ile tekrar yüz yüze geliyoruz. Kutsal korkunun derhal ve tam itaat olduğuna dair kanıtları iyice tartıştık – mantıklı olmasa, belirli bir yararı görünmese ya da acı verse bile. Böyle yürüyen bir kişi kendini aldatmış olmaz.

Duralım ve bunun önemini kaçırmadığımızdan emin olalım. Tanıdıklarımızı, hatta yakın arkadaşlarımızı ve ailemizi bile aldatmak kesinlikle mümkündür, ancak kendimizi aldatmak başka bir konudur. Esasen, itaatsizlik ettiğimizde *kendimizi aldatırız*. Gerçeğin korumasını zayıflatırız ve ahlaki yön bulma duygumuz tehlikeye girer. Tehlikeli bir yolda olduğumuzu daha az fark ederiz.

Sürecin varsayımsal bir örneğini verelim. Hiçbir kimseye karşı iftira niteliğinde bir söz söylediniz mi? Bunu yaptığınız an, belki de karnınıza bir bıçak saplanmış gibi hissettiniz; bu sizin vicdanın sesidir. Umarım dinlemişsiniz, tövbe etmişsiniz ve sözünüzü hemen düzeltmişsinizdir. Ancak sıklıkla olan şey, davranışlarımızı haklı çıkarmamızdır. Ardından gelen akıl yürütme şuna benzeyebilir: *Söylediğim şey doğru!* Ne yazık ki, yanlış yönlendirilmiş argümanımız galip gelir ve iç uyarıyı görmezden gelerek söylediğimiz söze bağlı kalırız. Böylece kirlenme süreci başlar; vicdanımızın hassasiyeti zayıflar.

Bir dahaki sefere biri hakkında yalan konuştuğumuzda, karnımıza bıçak saplanmaz; şimdi içimizde sert bir sıkışma hissederiz. Vicdanımız yine konuşur, ama bu kez daha az tanınabilir bir sesle. Şimdi iç çatışma o kadar yoğun değil; uyarıyı görmezden gelmek ve sözlerimizi haklı

çıkarmak artık biraz daha kolaydır. Ancak yüreğimizi daha da kirletiriz ve vicdanımızın hassasiyeti daha da azalır.

Birine karşı tekrar yalan konuştuğumuzda, bu kez sert bir sıkışma hissetmeyiz; şimdi sadece bir karıncalanma vardır ve zar zor tanınabilir. Kendimizi akıl yürütme yoluyla ikna etmemize pek gerek olmaz, çünkü vicdanımızın sesi çok yumuşaktır. Davranışımızı haklı çıkarmak daha kolaydır. Vicdanımızın hassasiyeti bir kez daha azalır.

Sonunda, hiçbir şey hissetmez hale geliriz. Vicdanımız dağlanmış. Köreliriz ve tüm ayırt etme duygumuzu kaybederiz. Şimdi herhangi bir ahlaki navigasyonumuz yoktur ve imanımızın gemisi batmak üzeredir. Esasen, kendimizi aldattık – kendimizi kandırdık.

Bütün bunlar basit bir tövbeyle, tam bir düşünce ve yürek değişikliğiyle önlenebilirdi. Bilgeliğimizin boş olduğunu kabul ettiğimiz ve Tanrı'nın bilgeliğini sıkıca kucakladığımız zamandır. “Günahlarını gizleyen başarılı olmaz, itiraf edip bırakansa merhamet bulur” (Süleyman'ın Özdeyişleri 28:13).

Merhamet ve yenilenme sürecin herhangi bir aşamasında gerçekleşebilir, ancak kutsal korkunun eksikliği tepkimizi geciktirir. Kumar oynarız, çünkü yüreğimiz vicdani kanaatimize giderek daha duyarsızlaşır. Bilge kişi, vicdanının uyarılarına tövbe yoluyla cevap vermekte her zaman hızlı davranır; gecikmenin tehlikeli olduğunu bilir.

Hem Kutsal Yazılar'da hem de günümüzde vicdanlarının sesini dinlemeyi geciktiren birçok kişi var. Bu durum Rus ruleti oynamaya benzetilebilir. Batmaktan kaçınabilirsiniz, ama tamamen duyarsızlaştığınız zaman nasıl bileceksiniz? “Beni bir kez daha görmezden gelirsen susturulurum” diye uyarın bir ses yok. Pavlus bu nedenle yas tutar:

Ruh açıkça diyor ki, son zamanlarda bazıları yalancılara ikiyüzlülüğü nedeniyle aldatıcı ruhlara ve cinlerin öğretilerine kulak vererek imandan dönecek. Vicdanları adeta kızgın bir demirle dağlanmış bu yalancılar.. (Timoteos 4:1-2)

Kızgın bir demirle dağlanan insan derisi tüm hissini kaybeder. Aynı şey vicdanımız için de geçerlidir. Artık herhangi bir vicdani kanaat olmaksızın gerçekte olduğumuz kişinin aksini yansıtırız. Hananya, Safira, Kral Saul ve daha birçoklarının başına gelen buydu.

Dağlanmanın bir diğer sonucu da her şeyi içeri hapsetmesidir. Eti dağlarsanız, içindeki suyun dışarı kaçmasını engellersiniz. Pavlus, “.. yalan söylemiyorum. *Vicdanım* da söylediklerimi Kutsal Ruh aracılığıyla doğruluyor” diye yazar (Romalıları 9:1). Eğer bir imanlının vicdanı dağlanmışsa, artık Kutsal Ruh’la iletişim kuramaz. Tıpkı etten dışarı çıkamayan su gibi Ruh’un tanıklığı ruhumuza ulaşamaz. Artık yaşamın navigasyon sisteminden yoksun olurlar. Onların yolu yıkım yoludur.

Kapanışta, Pavlus’un birçok sözünden ikisini dinleyelim: “Kardeşler, ben bugüne dek Tanrı’nın önünde tertemiz bir vicdanla yaşadım” (Elçilerin İşleri 23:1). Yine, “Bu nedenle ben gerek Tanrı, gerek insanlar önünde vicdanımı temiz tutmaya her zaman özen gösteriyorum” (Elçilerin İşleri 24:16). Sonuç olarak, yüreklerimizi korumaya gayret edelim.

————— KİŞİSELLEŞTİRME —————

Pasaj: “Öyleyse yüreklerimiz serpmeyle kötü vicdandan arınmış, bedenlerimiz temiz suyla yıkanmış olarak, imanın verdiği tam güvenceyle, yürekten bir içtenlikle Tanrı’ya yaklaşalım.” (İbraniler 10:22)

Ana fikir: Vicdanımızın berraklığı ve gücü değişebilir. Duyarlılığımız kutsal korkuyla güçlenir ve tersine, eksikliğiyle körelir.

Derin düşünce: Vicdanlarımız İsa Mesih’in kanıyla temizlenmiştir. Vicdanımı temiz tutmak için hangi ruhsal disiplini uygulayabilirim?

Sevgili Göksel Baba, vicdanımı görmezden geldiğim ve ona karşı çıktığım tüm zamanlar için beni bağışlamamı diliyorum. Vicdanımı

TANRI'NIN SÖZÜNE YANITIMIZ

özenle korumadığım için özür dilerim. Tövbe ediyorum ve senden af diliyorum. Lütfen beni İsa'nın kanıyla temizle. İçimde yeniden temiz bir vicdan var et ve vicdanım Senin sesine ve yönlendirişine hassas ve duyarlı olsun. Her durumda Sana itaat etmekte çabuk olayım. İsa'nın adıyla, amin.

Beyan: Yüreğimi korumaya gayret edeceğim ve vicdanımın yol göstericiliğine ve sesine duyarlı olacağım.

TANRI'YA YAKINLIK

BEŞİNCİ HAFTA

TANRI'NİN SESİNİ HER ZAMAN
İKİNCİ ELDEN İŞİTMEK ZORUNDA
KALMAKTANSA, O'NU KİŞİSEL
OLARAK İŞİTMEK İÇİN KOŞULLAR
NE KADAR GÜÇ OLURSA OLSUN,
BEDELİNİ ÖDEMEYİ YEĞLERİM.

– JOY DAWSON

29 | YAKINLIK NEREDE BAŞLAR

Kutsal korku, Tanrı'nın yüceliğine ilişkin artan kavrayışımızla birlikte içimizde büyüdükçe, güdülerimizi arındırır, bizi insan korkusundan özgür kılar ve hayatımızda gerçek kutsallığı üretir. Kutsal korkunun göstergesi, bir sebep veya yarar görüp görmediğimize veya ne kadar acı verici olduğuna bakılmaksızın Tanrı'ya derhal ve tam itaattir.

Bu bilgiyle birlikte, şimdi tartışmamızı bu eşsiz armağanın yararlarına çevirebiliriz ve bu bölümde şüphesiz en büyük yararın ne olduğuna odaklanacağız: Tanrı'ya yakınlık.

Yakın sözcüğü iki Latince sözcükten türemiştir: Bunlar, “içinde” anlamına gelen *intus* ve “çok gizli” anlamına gelen *intimus*. İki sözcüğü birleştirdiğimizde “içerideki gizler” anlamını elde ederiz. Bu anlam bize *yakınlığın* çok iyi bir resmini verir; iki samimi dost arasında, yalnızca uzaktan tanıdığınız birine kıyasla çok daha derin seviyelere ulaşan bir sevgi bağını tanımlamak için kullanılan bir ifadedir.

Yakın olmak iki yönlü bir yoldur; her iki tarafın da birbirlerinin

en derin arzularını ve düşüncelerini bilmesi gerekir. Tanrı'ya yakınlık konusunda, hem O'nun hem de bizim bakış açımıza bakalım. Önce O'nun görüşünden başlayalım. Davut şöyle yazıyor:

Ya RAB, sınavıp tanıdın beni. (Mezmurlar 139:1)

Bu ayetteki *sınamak* fiili, “keşfetmek, aramak, araştırmak” olarak tanımlanan İbranice *φāqar* sözcüğüdür. Bu ifade, biriyle yakın bir ilişkiye girmek için ne gerektiğini mükemmel bir şekilde tanımlar. Diğer kişinin içindeki düşüncelerini ve yollarını keşfetmek için zahmetsiz ve zevkli bir zaman ve çaba harcanır.

Lisa ile evliliğimde bunu yapmaktan zevk aldım. İlk evlendiğimizde, özelemlerini, zevklerini, sevdiği şeyleri, sevmediği şeyleri ve hatta neleri küçümsediğini bilmiyordum. Onun yüreğindeki düşünceleri ve yolları tanımak için zaman içinde bir araştırma yapmam gerekti ki, bu süreç çok hoşuma gitti. Basitçe söylemek gerekirse, eşinize yakınlaşmak odaklanmış bir zihinsel, duygusal ve fiziksel çaba gerektirir.

Yukarıdaki ayette ilgi çekici olan bir sonraki ifade *tanımaktır*; İbranicesi *yāoa* kelimesidir. Eski Antlaşma'da sıklıkla yakınlığı iletme için kullanılır. Yaratılış 4:1'deki “Adem karısı Havva ile yattı [*yāoa*]. Havva hamile kaldı” cümlesinde kullanılır. Kutsal Ruh, iki insanın bu hayatta kurabileceği en yakın ilişkiyi tanımlamak için *yāoa*'yı kullanır. Esasen, Davut şöyle diyor: “Tanrım, beni derinden tanıyorsun.”

Davut, Tanrı'nın yaklaşmayı özlediği kişilerin en içteki arzularını ve yollarını araştırmasının çarpıcı bir resmini vermek için *φāqar* ve *yāoa* kelimelerinin ikisini birden kullanır. Yine, Lisa'nın ve benim ilişkimize baktığımda, yıllarca birlikte vakit geçirdikten sonra onun hakkında çok daha fazla şey biliyorum. Yukarıda bahsedildiği gibi sadece içsel arzularını değil, aynı zamanda alışkanlıklarını, belirli koşullar altında nasıl tepki vereceğini, boş zamanlarında neler yapmaktan hoşlandığını, ne üzerinde çalışmayı sevdiğini de biliyorum ve liste uzayıp gidiyor. Aynı şekilde, Davut şöyle devam eder:

*Oturup kalkışımı bilirsin,
Niyetimi uzaktan anlarsın.*

*Gittiğim yolu, yattığım yeri inceden inceye elersin,
Bütün yaptıklarımın haberin var.
Daha sözü ağzıma almadan,
Söyleyeceğim her şeyi bilirsin, ya RAB. (Mezmurlar 139:2-4)*

Tanrı yakın ayrıntılarımızı kavrayışımızın ötesinde bilir. Tanrı, Davut’u keşfetmek, araştırmak ve aramak için gayret etti ve her birimize aynı şeyi yapıyor – son kırk yıl Lisa için yaptıklarına benzer, ancak çok daha büyük bir seviyede. Aslında, sadece birkaç ayet sonra, Tanrı’nın bireyler olarak bize yönelik düşüncelerinin kum tanelerinden fazla olduğuna dair şaşırtıcı bir ifadeye geliyoruz (ayet 18). Son kırk yıldır her on iki saniyede bir Lisa’nın beğendiği şeyleri, tavırlarını, özlemlerini ve hoşlanmadığı şeyleri düşünseydim ve her düşünce için bir kum tanesi koysaydım, belki de bir çay bardağından daha az miktar oluştururdu! Tanrı’nın her birimize yönelik düşünceleri, gezegendeki tüm kum tanelerinden fazladır ve O asla abartmaz, çünkü bu yalan olurdu ve Tanrı’nın yalan söylemesi imkânsızdır. Bu durum akıllara durgunluk veriyor! Bizim hakkımızda her şeyi bilmek için sahip olduğu tutkuyu kavramaya başlıyor musunuz?

Her birimizle yakın olmayı derinden arzuluyor. Yine de tekrarlamama izin verin, gerçek yakınlık sadece bir tarafın değil, her iki tarafın da birbirini iyi tanımasından doğar. Tıpkı O’nun en içteki düşüncelerimizi araştırdığı gibi, biz de tutkulu biçimde O’nunla gerçek yakınlık oluşturmaya çalışmalıyız. Musa şöyle haykırarak böyle bir yakınlık düzeyini aradı:

Musa RAB’be şöyle dedi: “Bana, ‘Bu halka öncülük et’ diyorsun, ama kimi benimle göndereceğini söylemedin. Bana, ‘Seni adınla tanıyorum, senden hoşnudum’ demiştin. Eğer benden hoşnutsan, lütfen şimdi bana yollarını göster ki, seni daha iyi tanıyıp hoşnut etmeye devam edeyim. Unutma, bu ulus senin halkındır.” (Mısır’dan Çıkış 33:12-13)

Tanrı bizi sadece bir insan kitlesinin içindeki bir rakamdan ibaret

görmüyor; bizi bireysel olarak, adımızla tanıyor. Yukarıdaki ayette Musa'nın bunun karşılık bulmasını istediğini görüyoruz; Tanrı'yı tanımakta ilerlemeyi tutkuyla arzulamaktadır. Sadece Tanrı'nın onu derinden tanıdığı değil, Musa'nın da Tanrı'yı derinden tanıdığı bir yakınlık ilişkisi istiyor. Peki ya biz? Bize, "Tanrı'ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır" denmiştir (Yakup 4:8).

Az önce konuştuklarımız ışığında, sanırım şimdi Tanrı'nın yüreğinden gelen bir çağrı –hayır, bir çılgılık– duyuyorsunuz. Her geçen an yoğunlaşıyor. "Benimle yakın olabileceksen neden uzak duruyorsun?" Esasen, *Tanrı ile yakınlığımızın düzeyini belirleyenlerin biz olduğumuz* konusunda bilgilendiriliyoruz. Daha basit bir ifadeyle söyleyeyim: Tanrı'ya ne kadar yakın olduğunuzu siz belirlersiniz, Tanrı değil! Peki Rab korkusu bunda nasıl bir rol oynuyor? Şöyle yazar:

RAB korkusudur bilginin temeli. (Özdeyişler 1:7)

Neyin bilgisi? Yazar tıbbi, bilimsel, tarihi veya başka bir bilimsel bilgiye mi atıfta bulunuyor? Üniversitelerimizin çoğu bu bilgilerle doludur, ancak oralarda Tanrı korkusu yok denecek kadar azdır. Sosyal veya politik bilgiye mi atıfta bulunuyor? Hayır, dünyanın yolları Tanrı için akılsızlıktır. Yoksa Kutsal Kitap bilgisi mi? O da değil, çünkü Ferisiler Kutsal Yazılar'da uzman olmalarına rağmen Tanrı'dan korkmuyorlar ve O'nu hoşnut etmiyorlardı. Cevabımız şu sözlerde bulunur:

RAB korkusunu anlar ve Tanrı'yı yakından tanırın. (Özdeyişler 2:5)

Bilgi sözcüğü, Kutsal Kitap Dilleri Sözlüğü tarafından "bir kişi hakkında o kişiyle güçlü bir ilişkiyi ima eden bilgi" olarak tanımlanmaktadır. *Vine Tam Yorum Sözlüğü* bize bu sözcüğün "O'nun [Tanrı] hakkında yakın bir deneyimsel bilgiye sahip olmayı" ima ettiğini söylüyor. Basit bir ifadeyle burada vaat edileni açıklamak gerekirse: *Rab korkusu, Tanrı'yı yakından tanımanın başlangıcıdır.*

Gerçek şu ki, O'ndan korkmadığımız sürece Tanrı'yı yakından tanımaya başlayamayız bile – bu başlangıç noktasıdır. Başlangıç

noktasının dışında bir şey başlatırsanız, onu tamamlayamazsınız. 100 metrelik bir koşuya başlangıç takozlarından 50 metre önce başlarsam, yarışa katılmam veya yarışı tamamlayamam. Tanrı ile olan ilişkimizde de durum bundan farklı değildir – kutsal korku olmadan, O’nu yakından tanımak imkânsızdır. Şükürler olsun ki, O’nu yakından tanımamız için bize bir yol verdi, ama biz bunu kabul edecek miyiz?

Unutmayalım ki, Rab korkusuyla kötülükten veya yasa tanımazlıktan uzaklaşırız. İsa’nın yargı gününde şoka uğrayacak büyük bir kalabalıktan söz ettiğini hatırlayın Bu erkekler ve kadınlar O’na Rab diyorlardı, ama İsa’nın şu sözü söylediğini işitiyorlar: “Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!” (Matta 7:23). Buradaki *tanımak* sözcüğü *giniskō*’dur; *yāoa*’nın Grekçesidir. İsa kutsal korkuya sahip olmayanlara, “Sizi hiçbir zaman yakından tanımadım” diyecek. Bu, sonraki bölümde ele alacağımız büyük bir sorunu ortaya koyuyor.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Ya RAB, içimden bir ses duydum: ‘Yüzümü ara!’ dedin, işte yüzünü arıyorum.” (Mezmurlar 27:8)

Ana fikir: Gerçek yakınlık, sadece bir tarafın değil, her iki tarafın da birbirini iyi tanimasından doğar.

Derin düşünce: Birlikte olmayı en sevdiğiniz kişiyi düşünün. Aranızda tek bir kelime geçmeden ne düşündüklerini veya hissettiklerini ne kadar iyi biliyorsunuz? Çeşitli durumlara tepkilerini ne kadar iyi tahmin ediyorsunuz? Bu duruma aniden mi geldiniz, yoksa yakın arkadaşınızın yollarını araştırmak veya düşünmek zaman aldı mı? Şimdi Tanrı’nın hakkınızdaki düşüncelerinin sayısız olduğunu düşünün. Bu size ne anlatıyor? Tanrı’nın yüreğini ve yollarını en yakın arkadaşınızinkinden daha fazla araştırıp düşünürseniz ne olur?

Dua: Sevgili Tanrım, Şimdiye kadar aldığım en büyük daveti ihmal ettiğim farkındayım – Seninle yakın olmak. Bu yakınlığı geliŐtirmek için zaman ayırmanın önüne pek çok Şeyin geçmesine izin verdim. Sevinçle bir değişiklik yapmayı seçiyorum. Okumak, dua etmek ve düşünmek için Kutsal Kitap'ımı açtığımda, Seni derin, yakın bir düzeyde tanıyabileyim. Bunu İsa'nın adıyla istiyorum, amin.

Beyan: İsa'yı O'nun beni tanımayı seçtiği kadar derinden tanımayı seçiyorum.

ÖYLE YOL VAR Kİ, İNSANA DÜZ
GİBİ GÖRÜNÜR, AMA SONU
ÖLÜMDÜR.

– ÖZDEYİŞLER 16:25

30 | DEĞİŞİK BİR İSA

Çoğu zaman, bir konuyu daha iyi anlamak için, bilmek istediğimiz şeyin antitezine bakmak yardımcı olur. Bu nedenle, Tanrı ile yakınlık üzerinde daha fazla tartışmaya başlamadan önce, aşağıdaki hikâyede resmedilen karşıtını ele alalım.

Bir liderlik konferansında konuşmak için Hawaii'ye henüz gelmiştim. Otel odam hazır olmadığından havuz kenarında şemsiye altında dinlenecek bir yer buldum. Tesadüfen, farklı bir konferansa katılan bir iş kadını da odasını bekliyordu. Konuşmaya başladık ve benim Hristiyan bir yazar ve pastör olduğumu öğrendiğinde, İsa ile olan ilişkisi hakkında konuşmaya başladı.

İsa'yı tanımadığımı anlamam birkaç dakikadan fazla sürmedi. Neye *inandığını* kendinden emin bir şekilde anlatmayı sürdürdüm, ancak çok azı Kutsal Yazılar'ın ortaya koyduğu ilkelerle örtüşüyordu. Sessizce Kutsal Ruh'tan bilgelik istedim ve birkaç saniye içinde ne söyleyeceğimi bana açıkladı.

Kadın konuşmasını bitirdiğinde, "Havuzun karşısında oturan adamı görüyor musun?" diye sordum.

Yüzünde şaşkın bir ifadeyle (büyük olasılıkla konuyu aniden değiştirmemden), “Neden sordun? Evet” diye yanıtladı.

Neşeyle şöyle dedim: “Onun adı Jim. Fresno, Kaliforniya’dan geliyor. Sıkı bir vegan diyetiyle yaşıyor. ABD Olimpiyat sutopu takımında oynamak en büyük hayali. Günde üç saat hem havuzda hem de spor salonunda egzersiz yapıyor. Hobileri tenis, paraşütle atlama ve resim yapmak. Jim, jakuzinin hemen yanındaki kadınla evli; adı Beth ve Jim’den on yaş küçük.”

Şimdi onu nasıl bu kadar iyi tanıdığımı merak ederek, “Konferansa seninle birlikte mi katılıyor?” diye sordu.

Hemen cevap verdim, “Hayır hanımefendi.”

Daha da meraklandı. “Peki, Jim’i nasıl bu kadar iyi tanıyorsun?”

Sonra dönüp gözlerinin içine baktım ve “Onunla hiç tanışmadım” dedim.

Yüzü değişti ve şimdi dikkatli, hatta belki de endişeli görünüyordu. Belki de bir röntgençi, özel dedektif, hatta bir ajanı olup olmadığını merak etti.

Biraz düşünmesine izin verdim, sonra kendimden emin bir şekilde, “Onun hakkında inandığım şey bu” dedim.

Suskundu.

Devam ettim, “Az önce İsa’nın kim olduğuna dair inancınızdan büyük bir güvenle bahsettiniz, ancak O’nun hakkında az önce söylediğiniz neredeyse hiçbir şey doğru değil; Kutsa Kitap’ın öğrettiklerine aykırıdır. Bunu biliyorum, çünkü O’nu tanıyorum.” Böylece sohbetimiz onun isteğiyle sona erdi, ama gözle görülür şekilde sarsıldı.

Elçi Pavlus, çok sevdiği bir kiliseye şaşırtıcı bir açıklama yapar: “Çünkü size gelen ve bizim tanıttığımızdan değişik bir İsa’yı tanıtanları pekâlâ hoş görüyorsunuz” (2. Korintliler 11:4). Değişik bir ilahtan değil, değişik bir İsa’dan söz ediyor. Belli ki, İsa’ya *inaniyorlar*, ama aslında O’nu *tanımıyorlardı*. Neden? Beğenilerine hitap eden her şeye inanırlar ve sonuç olarak gerçek İsa’ya yabancılaşırlar. Bunu yapmak zor değil; Rab görünmezdir ve bu yüzden O’nun doğasını kendi zevkinize göre değiştirebilirsiniz.

İsrailoğulları da benzer bir şey yapmıştır. Mısır’dan çıkmak, dünyadan kurtulmanın bir örneğidir. Şöyle okuyoruz, “Hepsi aynı ruhsal içeceği içti. Artlarından gelen ruhsal kayadan içtiler; o kaya Mesih’ti. Ne

var ki, Tanrı onların çoğundan hoşnut değildi” (1. Korintliler 10:4-5). Tanrı’nın hoşnut olmamasının birçok nedeni vardır, ancak hepsi başlıca tek bir noktaya indirgenir: Tanrı’nın Sözü’ne itaatsizlikleri, yani *kutsal korkudan yoksun olmaları*.

Musa kırk gün boyunca dağda kaldığında, İsrail’in başında duran Harun’un eliyle altından bir buzağı inşa edilir. Bu olaya bakıyoruz ve “Putperestlik!” diye haykırıyoruz. Bu doğru; ancak, birçoğunun fark etmediği şey Harun ve halkın geri kalanının buzağıyı *elōhiym* diye adlandırmalarıdır. Bu sözcük Eski Antlaşma’da 2.606 kez geçer. Sahte ilahları kastedebilir, ancak on seferden dokuzunda tek gerçek Tanrı olan *Yahve* (RAB)’yi tanımlamak için kullanılır. Örneğin, Yaratılış’ın ilk bölümünde otuz iki kez bulunur. Kutsal Kitap’ın ilk ayeti şöyledir: “Başlangıçta *elōhiym* göğü ve yeri yarattı.”

Buzağıyı Yüce Tanrı *elōhiym* mi yoksa sahte tanrı *elōhiym* mi olarak tanımladıklarını kolayca ortaya koyabiliriz. Bunun kanıtı, Harun’un buzağıdan RAB olarak söz etmesidir (Mısır’dan Çıkış 32:5). Bu, tek gerçek Tanrımız’ın kutsal adıdır ve Kutsal Kitap’ın hiçbir yerinde sahte bir tanrının adı olarak kullanılmaz. Harun ve İsrail halkı buzağıyı *osiris*, *baal*, *isis* veya başka herhangi bir sahte tanrının adıyla tanımlamaz. “Bizi Mısır’dan çıkaran Tanrımız budur” diye ilan ederler (Mısır’dan Çıkış 32:4).

Nasıl bu kadar hatalı olabildiler? Neden Musa gibi yaşayan gerçek Tanrı’yı tanımadılar? O’nun mucizelerini gördüler; O’nun bulutunu ve ateş sütununu izlediler. Cevap karmaşık değil. Aylar önce, Tanrı kendisini tanıtmak için dağdan indiğinde, geri çekildiler ve Musa’ya şöyle dediler: “Sen git, Tanrımız RAB’bin söyleyeceklerini dinle. Sonra Tanrımız RAB’bin bütün söylediklerini bize anlat. Biz de kulak verip uyacağız” (Yasa’nın Tekrarı 5:27).

Musa’nın mutlak hayal kırıklığını sadece hayal edebiliyorum. Onların Tanrı’nın huzurunda olmaksızın isteksizliklerini idrak edemez. Bu nasıl mümkün olabilir? Musa bu kaygıyı Rab’be getirir ve cevaplar bulmayı bekler, ancak Tanrı Musa’ya şaşkıncı bir cevap verir: “Bu halkın sana neler söylediğini duydum. Bütün söyledikleri doğrudur” (Yasa’nın Tekrarı 5:28).

Musa donakalır. Büyük olasılıkla içinden şöyle geçmiştir, *Bir dakika!*

Söyledikleri doğru mu? Bir kez olsun bu halk gerçekten haklı! Tanrı'ya verdiği yanıtın şöyle bir şey olduğunu hayal ediyorum: "Neden huzuruna gelip Seni benim gibi yakından tanıyamıyorlar?" Tanrı cevap verir, ama bu kez cevabı yürek parçalayıcıdır:

Keşke benden korksalar ve bütün buyruklarına uymak için her zaman yürekten istekli olsalar! (Yasa'nın Tekrarı 5:29)

Tanrı yas tutmaktadır; sadece kutsal korku içinde yürüselerdi, O'nun huzuruna gelip yakın bir ilişkiye sahip olabileceklerdi. Böylece O'na itaat etmeleri için güç bulacaklar ve hem onlara hem de çocuklarına sürekli iyilik gelecekti. Sonra Tanrı Musa'ya şu talimatı verir:

"Git, çadırlarına dönmelerini söyle. Ama sen burada yanımda dur. Sana bütün buyrukları, kuralları, ilkeleri vereceğim."
(Yasa'nın Tekrarı 5:30-31)

Bu hem yürek burkan hem de heyecan veren bir ifade. Önce yürek burukluğu. İsrail'in en karanlık saati, buzağıyı inşa ettikleri ya da onları vaat edilen topraklara girmekten alıkoyan kötü bir rapor verdikleri zaman değildi. Hayır, onların en karanlık saati aslında buydu. Tanrı onları kendisine getirmek için Mısır'dan (dünyadan) çıkardı, böylece O'nu yakından tanıyabileceklerdi. Ancak, *kutsal korkudan yoksun* oldukları için bu fırsatı kaçırdılar. Trajik!

Öte yandan, Musa için heyecan vericiydi, çünkü Tanrı'nın yanında durmaya ve O'nun sözlerini doğrudan O'nun ağzından duymaya davet edilmişti. Halk çadırlarına geri dönerken, o Tanrı ile yakın bir ilişkiye çağrıldı.

Havuz başında konuştuğum kadın *değişik* bir İsa'dan söz etti, Korintliler *değişik* bir İsa'ya hizmet etti ve İsrail *değişik* bir Yüce Tanrı'yı izledi. Burada bir döngü görüyor muyuz? İsa adını verdiğimiz bir tanrı yaratmamız ve yine de Tanrı'nın sağında duran *gerçek* İsa'yı tanımamamız mümkündür. Ve bunu daha da can sıkıcı yapan şey, hem İsrail halkının hem de Korint Kilisesi'nin, dualarının karşılığında Rab'bin apaçık gücünü ve mucizelerini deneyim etmeleridir.

Öyleyse şimdi, Yargı Günü'nde İsa'yı Rab ilan edecek, ancak trajik bir şekilde Tanrı'nın İsrail halkına söylediği gibi "Benden uzaklaşın" sözünü işitecek olan büyük kalabalığa geri dönelim. İsa'nın bu kalabalıklara gerçekte ne olacağına dair peygamberlik sözlerini daha yakından incelememiz gerekir. Bu bölümün başında belirtildiği gibi, Rabbimiz ve Efendimiz ile yakınlık konusunda kutsal korkunun önemini daha iyi anlamamızı sağlayacaktır. Bunu bir sonraki bölümde yapacağız.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "Size müjdelediğim söze sınıksız sarılırsanız, onun aracılığıyla kurtulursunuz. Yoksa boşuna iman etmiş olursunuz." (1. Korintliler 15:2)

Ana fikir: Doğru olmayan birine veya bir şeye tüm yüreğinizle inanmanız mümkündür.

Derin düşünce: Sahte yerine gerçek İsa'ya inandığımdan nasıl emin olabilirim? Liderlerim O'nu öğrettiği için bilebilir miyim? Ama bir düşünün, Harun da İsrail'e öğretip önderlik etmedi mi? Kutsal Kitap okuduğum için emin olabilir miyim? Ama düşünün, Ferisiler de aynısını yapmadılar mı? Nasıl bilebilirim?

Dua: Baba, İsa'nın adıyla, sadece gerçeği bilmeyi değil, gerçeği sevmeyi de istiyorum. Senin yaşayan Sözü'nü nihai yetkili olarak benimsemeyi ve anlasam da anlamasam da ona itaat etmeyi seçiyorum. Bunu yaptığımda asla aldanmayacağıma dair vaadine sahibim. Senin Sözü'nü okuduğum ve itaat ettiğim gibi, o da beni okusun; benim kim olduğumu ve Rabbim İsa'nın kim olduğunu bana açıklasın. Bunu İsa'nın adıyla istiyorum, amin.

Beyan: Anlasam da anlamasam da, Tanrı'nın Sözü'ne iman etmeyi seçiyorum.

KÖTÜ YOLDA YÜRÜYEN, KENDİ
TASARILARININ ARDINCA GİDEN
ASİ BİR HALKA BÜTÜN GÜN
ELLERİMİ UZATIP DURDUM.

– YEŞAYA 65:2

31 | SİZİ TANIMADIM

Karşıtını incelemeye devam edersek, *Tanrı'ya yakınlığı* hem daha çok kavrayacak hem de takdir edeceğiz. Bu bölümde olduğu gibi son bölümdeki konumuz da yutması zor bir ilaştır. Ne var ki, tartışmamızdaki Kutsal Kitap uyarıları aslında bizimle derinden ilgilenen Babamız'dan gelen sevgi ve koruma armağanlarıdır. İsa'nın söylediği sözler, sona dek bizi Yaşam Veren'e yakın tutacak kutsal bir korku aşılacaktır.

Kutsal Yazılar, son günlerde Rab'den ayrı sahte bir kurtuluş müjdesinin ilan edileceği ve bunun geniş çapta kabul edileceği konusunda açıkça uyarır. Basit bir ifadeyle, bu sahte müjdeye göre İsa ile ilişki kurmak O'nun Sözü'ne kayıtsız şartsız itaat etme adanmışlığı içermez. Kutsal korkunun antitezidir ve Korintliler'in birçoğunun kabul ettiğinden farkı olmayan *hayali* bir İsa üretir.

Pavlus, değişik bir İsa'yı takip eden bu Grek "imanlılarla" yüzleştikten sonra, *hayali* bir kurtarıcı üreten yüreklerinin durumunu ele alır. Şöyle yazar: "Daha önce günah işleyip de kapıldıkları pisliklerden, fuhuş ve sefahatten tövbe etmeyen birçokları için yas tutacağım" (2. Korintliler 12:21). Rab İsa'yı ikrar ederler, ama O'nun Sözü'ne aykırı yaşarlar.

Bu, ilk kilisede nadir görülen bir olaydı, ancak modern Batı

kilisemizde yaygındır. Bu öğretinin sonucu, “Rab” ifadesini insanların yaşamlarındaki önderlik konumdan ziyade yalnızca bir ünvana indirger. İsa şöyle peygamberlik eder:

“Bana, ‘Ya Rab, ya Rab!’ diye seslenen herkes Göklerin Egemenliği’ne girmeyecek. Ancak göklerdeki Babam’ın isteğini yerine getiren girecektir. (Matta 7:21)

İsa Mesih burada Joseph Smith’e, Buddha’ya, Hare Krishna’ya, Konfüçyüs’e veya günümüzde bilinen bir başka sahte peygambere inananları değil, O’nu Rab olarak ilan eden insanlardan söz eder. Dikkat edin, “Rab” ifadesi bu ayette iki kez art arda tekrarlanır. Yine, Kutsal Yazılar’da bir sözcüğün veya cümlenin iki kez tekrarlanması tesadüfi değildir. Yazar burada vurgu yapmaktadır. Ancak, bu gibi durumlarda, sadece vurgu değil, duygu yoğunluğu da söz konusudur. Örneğin, Kral Davut’a oğlunun Yoav tarafından öldürüldüğü haberi ulaştığında verdiği karşılık duygu yüklüydü: “Kral ise yüzünü örtmüş, yüksek sesle, “Ah oğlum Avşalom! Avşalom, oğlum, oğlum!” diye bağıırıyordu” (2. Samuel 19:4). Esasen iki kez “oğlum” dememiş olabilir; daha ziyade, kederli haykırışı o kadar yoğun ki, yazar sözleri tekrar etti.

Aynı şekilde, Rab de bu insanların O’na duyduğu güçlü duygularını iletmektedir. Onlar sadece İsa Mesih’in Tanrı’nın Oğlu olduğunu kabul etmekle kalmazlar, ayrıca inançlarına duygusal yatırım yaparlar ve tutkuludurlar. “Hristiyan” olmaktan heyecan duyan, büyük olasılıkla inançlarından bahsederken duygularını gösteren ve hatta bir ibadet hizmeti sırasında ağlayan insanlardan bahsediyoruz.

Onlar sadece Mesih’in davasını derinden hissetmekle kalmazlar, aynı zamanda O’nun hizmetinde yer alırlar:

O gün birçokları bana diyecek ki, ‘Ya Rab, ya Rab! Biz senin adınla peygamberlik etmedik mi? Senin adınla cinler kovmadık mı? Senin adınla birçok mucize yapmadık mı?’ (Matta 7:22)

Ayette sözü edilenlerin bir kenarda duranlar olmadıkları açıkça belirtilir. Bu kişiler kilise hizmetlerinde doğrudan yer alır ya da destek

verirler. Ayrıca Müjde'ye olan imanlarını açıkça dile getirirler— "Peygamberlik etmedik mi?" Esasen, insanların hayatlarını iyi yönde değiştirme işinin bir parçasıydılar.

Burada Grekçe *polus* sözcüğünün karşılığı olarak "birçokları" ifadesi geçmektedir. Bu sözcük "çok sayıda, miktarda" olarak tanımlanır ve genellikle "çoğunlukla" anlamında kullanılır. Her halükârda, İsa küçük bir grup insandan değil, Müjde'nin öğretilerine inanan geniş bir gruptan söz etmektedir. O'na Rab derler, duygusal olarak bağlanırlar, mesajına karşılık verirler ve Hristiyan hizmetinde aktiftirler. Onları kolayca gerçek Hristiyanlar olarak tanımlayabiliriz. Peki onları ayıran faktör nedir? Gerçek imanlılardan nasıl ayrılırlar? İsa bize şöyle der:

O zaman ben de onlara açıkça, 'Sizi hiç tanımadım, uzak durun benden, ey kötülük yapanlar!' diyeceğim." (Matta 7:23)

Anahtar ifade "kötülük yapanlardır." Yine, kötü davranış Tanrı Sözü'nün yetkisine bağlı kalmaz. Bu erkek ve kadınlar arada sırada tökezlemeler; daha ziyade, işlerine geldiğinde Tanrı'nın Sözü'nü görmezden gelmeyi, ihmal etmeyi ya da itaatsizlik etmeyi alışkanlık haline getirirler – kutsal korkudan yoksundurlar.

İsa'nın "Sizi hiç tanımadım" demesi ilginçtir. Bir önceki bölümde belirtildiği gibi, *tanımak* sözcüğü Grekçe *gin'fskō* sözcüğüdür ve İbranice *yāoa* sözcüğüyle aynıdır: Birini yakından tanımak. O'nunla hiçbir zaman gerçek bir yakınlık ilişkisi kurmamışlardır. O'na Efendi ve Rab deseler de, bu onlar için sadece bir üvandır, çünkü O'nun buyruklarına itaat etmemişlerdir. Yuhanna şöyle yazar:

Buyruklarını yerine getirirsek, O'nu tanıdığımızdan emin olabiliriz. "O'nu tanıyorum" deyip de buyruklarını yerine getirmeyen yalancıdır, kendisinde gerçek yoktur. (1. Yuhanna 2:3-4)

Bu, İsa'nın söyleviyle mükemmel bir uyum içindedir: "İnsanları eylemlerinden tanıyacaksınız" (Matta 7:20). Eylemler Hristiyan hizmeti, müjdeyi paylaşmak ya da kiliseye katılmak değildir,

çünkü geri çevrilenler de bu niteliklere sahip olacaklardır.

Şöyle söyleyeyim: Gerçek bir imanlıda bu nitelikleri kesinlikle bulursunuz; aslında bunlar olmadan bir kişi gerçek bir imanlı olamaz. Ancak bu niteliklere sahip olmak, o kişinin gerçek bir Tanrı çocuğu olması için yeterli değildir. Belirleyici faktör: O'nun sözlerine itaat ediyorlar mı?

Bu tartışma İsa'nın ünlü Dağdaki Vaazı'nın kapanış konusudur. Hayranlık uyandıran sözlerine son verirken şöyle bitirir:

İşte bu sözlerimi duyup uygulayan herkes, evini kaya üzerine kuran akıllı adama benzer. Yağmur yağar, seller basar, yeller eser, eve saldırır; ama ev yıkılmaz. Çünkü kaya üzerine kurulmuştur. Bu sözlerimi duyup da uygulamayan herkes, evini kum üzerine kuran budala adama benzer. Yağmur yağar, seller basar, yeller eser, evi sarsar. Ev yıkılır; yıkılışı da korkunç olur. (Matta 7:24-27)

İki grubu incellerseniz, her şeyin basit bir farka gelip dayandığını görürsünüz. Her iki grubun da O'nun sözlerini duyduğunu, ancak birinci grubun bunları uyguladığını, ikinci grubun ise uygulamadığını belirtir – ya da birinci grubun *Tanrı'nın Sözü'nden titrediğini* (Tanrı'dan korktuğunu), ikinci grubun ise *Tanrı'nın Sözü'nden titremediğini* (Tanrı'dan korkmadığını) söyleyebiliriz.

İsa bu iki grubun görünüşte birbirine çok benzediğini açıkça belirtir. Temeli olmayan gruptakilerin Hristiyanlık doktrinine olan inançları, O'nu ateşli biçimde Rab olarak adlandırmaları ve aktif Hristiyan hizmetleri, evlerini, yani hayatlarını nasıl inşa ettiklerini temsil eder. Sağlam temelli grupta da aynı nitelikler vardı, ancak tek fark O'nun sözlerine kendi iradeleriymiş gibi itaat etmeleriydi. Her iki ev de aynı malzemeden, aynı öğretilerden yapılmıştır. Her ikisi de tapınma ve hizmet bakımından aynı görünür. Aralarındaki fark temeldir – yani görünmeyendir. Bir grup özel olarak Tanrı'yla yakınlığı deneyim eder; diğer grup etmez.

Kutsal korku içinde yürüyenlere Tanrı'yla yakınlık vaat edilir. Önümüzdeki birkaç bölümde sizin ve benim davet edildiğimiz bu muhteşem ayrıcalığı göreceğiz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Tanrı’yı ve Rabbimiz İsa’yı tanımakla lütuf ve esenlik artan ölçüde sizin olsun. Kendi yüceliği ve erdemiyle bizi çağıranın tanrısal gücü, kendisini tanımamız sonucunda yaşamamız ve Tanrı yolunda yürümemiz için gereken her şeyi bize verdi. O’nun yüceliği ve erdemi sayesinde bize çok büyük ve değerli vaatler verildi. Öyle ki, dünyada kötü arzuların yol açtığı yozlaşmadan kurtulmuş olarak, bu vaatler aracılığıyla tanrısal özyapıya ortak olabilirsiniz.” (2. Petrus 1:2-4)

Ana fikir: Bir kişinin İsa ile ilişki içinde olduğunun kanıtı O’nun Sözü’nü yerine getirmek için kendi yeteneklerinin ötesinde bir güce sahip olmasıdır. Bu güçlendirme O’nun lütfu olarak tanımlanır.

Derin düşünce: İsa’nın sözlerine kendi gücümle mi itaat etmeye çalışıyorum yoksa O’nun lütfuna, vaatlerine ve tanrısal doğasına mı güveniyorum? Kendi yeteneğimden ziyade nasıl O’nun yeteneğine daha fazla güvenebilirim?

Dua: Baba, Senin Sözü’ne kendi gücümle itaat etmeye çalıştığım için beni bağışla. Şu andan itibaren İsa’yı yaşamımın yüce Rabbi olarak ilan ediyorum. Senin Sözü’nü ne diyorsa, yaşamımda nihai otorite odur. Senin yollarında yürümek için yalnızca Senin güçlendirici lütfuna ve bahsettiğin tanrısal doğaya güveneceğim. Yakın ilişki içinde birlikte yürümемiz tek yolu budur. Bu muhteşem yaşama davet ettiğin için çok minnettarım. İsa’nın adıyla, amin.

Beyan: O’nun yeteneğine iman ederek yürüyeceğim. Artık kendi gücüme güvenmeyeceğim, ama O’nun gücüyle işbirliği yapacağım.

KENDİ DÜŞÜNCELERİMİZDEN
GELENLER BİZİ ASLA
AYDINLATMAZ YA DA ŞAŞIRTMAZ.
AMA TANRI KONUŞTUĞUNDA,
HER ZAMAN BİR HAYRET VE
HUŞU DURUMU VARDIR.

– JOY DAWSON

32 | RAB’BİN SIRRI

Son iki bölüm zor, meydan okuyucu ve çarpıcı oldu. İsa’nın “Tanrı’nın sevincine girin” dediğini duymayı bekleyen pek çok kişinin bunun yerine “Benden uzak durun” dediğini duyacağını bilmek hem dehşetli hem de yürek parçalayıcıdır. Aslında tersi olduğu halde Tanrı’yla ilişkide olduğunuzu düşünmekten daha büyük bir aldatmaca yoktur. Bu erkek ve kadınlar “Tanrı’yla birleşmek” yerine, “Tanrı’yı kullanmak” suretiyle yaptıkları akılsızlıklarının korkunç ifşasıyla aniden karşılaşacaklardır. O’nun Sözü’ne itaat ederken ortaya çıkan muhteşem sevgiyi deneyimlemek yerine, O’nun Sözü’nü kendi çıkarları için kullanmışlardır. İsa büyük bir sevgiyle, bizi ılık ya da aldatılmış bir duruma düşmekten korumak için bu korkutucu olayı önceden haber verir.

Şimdi yakınlığın karşıtını anladığımız göre, Yaratıcımız’la gerçekten yakın olmanın güzelliği hakkındaki tartışmamıza sevinçle başlayalım. Önümüzdeki birkaç bölümde tam olarak inceleyeceğimiz bir senaryoyu ele alarak başlayacağız.

Hazırlık amaçlı bir soru sormama izin verin: Egemenliğin bir üyesi olmak (“Benden uzak durun” sözlerini duymamak) ama yine de Tanrı’yla yakın olma fırsatını kaçırmak mümkün müdür? Kısa yanıt

evettir. Ama gelin, bunu Kutsal Yazılar'da inceleyelim ve en sevdiğim ayetlerden birini paylaşarak başlayalım:

*RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını,
Onlara açıklar antlaşmasını. (Mezmurlar 25:14)*

Burada sır olarak çevrilen İbranice sözcük *sôd*'dur ve "öğüt" olarak tanımlanır. Grekçe sözlükte de "Bu sözcüğün özünde gizlilik vardır" denmektedir. Yani özünde mezmur yazarı tek bir sırdan değil, Tanrı'nın gizli öğütlerinden söz etmektedir ya da bizim amacımız doğrultusunda biz buna basitçe *sırlar* (çoğul) diyeceğiz. Böylece bu ayet şöyle de okunabilir: "RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırlarını."

Şimdi kendinize şu soruyu sorun: Sırlarınızı kiminle paylaşırsınız, tanıdıklarınızla mı yoksa yakın dostlarınızla mı? Yakın dost cevabını verdiğinizden eminim. Tanrı da bundan farklı değildir; sırlarını samimi, yakın dostlarıyla paylaşır ve O'nun yakın dostları kutsal korkuyu benimseyenlerdir. Kutsal Kitap'ın bir başka çevirisinde şöyle yazar: "Rab'bin dostluğu O'ndan korkanlar içindir."

Tanrı herkesin dostu değildir. Bunu daha açık bir şekilde ifade edeyim: *Tanrı kilisedeki herkesin dostu değildir.* Bunu genişletmek için Eski Antlaşma'dan başlayalım. Tanrı'nın dostu olarak tanımlanan iki kişi vardır: İbrahim ve Musa. Başkaları da var mı? Kesinlikle! Nuh, Daniel, Ester, Yusuf, Davut, Eyüp, Hanok, Yeşaya ve daha birçokları Tanrı'yla yakın biçimde yürümüşlerdir. Ancak özellikle bu iki adamın hayatları Rab'le dostluk ilişkisine götüren yolun örneğidir.

İbrahim'le başlayalım. Ona neden Tanrı'nın dostu deniyor? Yetmiş beş yaşındayken, Tanrı ona yüreğinin en büyük arzusunu, yani bir oğul vereceğine söz verdi. Ancak bu hemen gerçekleşmedi. Karısı Sara'nın mucizevî bir şekilde İshak'ı doğurması için yirmi beş yıl daha bekledi. Bunun gerçekleşmesi için o kadar uzun süre beklemenin derin takdirini ve muazzam tatlılığını hayal edebiliyor musunuz?

Baba-oğul ilişkisinin her geçen yıl daha da güçlendiğinden eminim. Sahip olduğu büyük servet, oğluna duyduğu sevincin yanında hiçbir şeydi. İbrahim için hiçbir şey daha önemli değildi, kendi hayatı bile.

Ama bir gün, hiçbir ön uyarı olmaksızın, Tanrı İbrahim'e şöyle buyurur: "İshak'ı, sevdiğin biricik oğlunu al, Moriya bölgesine git. Orada sana göstereceğim bir dağda oğlunu yakmalık sunu olarak sun" (Yaratılış 22:2).

Ne?! Hayatınızdaki en önemli kişiyi ya da şeyi, sırf Tanrı hiçbir neden göstermeden bunu yapmanızı söylediği için öldürmek mi? Ciddi misiniz siz! İbrahim'in bu sözleri duyduğunda yaşadığı şoku hayal edebiliyor musunuz? Tanrı'nın kendisinden böylesine zor bir şey isteyeceğini asla hayal edemezdi. Tanrı İbrahim'in canından daha fazlasını istemişti – onun yüreğini istemişti. Bu hiç mantıklı değildi.

Şu önemli noktayı eklememe izin verin: Bunun bir deneme olduğunu biliyoruz. Aslında Kutsal Yazılar bunu açıkça belirtir: "Daha sonra Tanrı İbrahim'i denedi" (1. ayet). Ancak daha önce yaşanmış tarihsel bir olayı okumanın dezavantajı burada yatar – sonucu biliyoruz; çoğu imanlı bunu birkaç kez duymuş ya da okumuştur. Ama İbrahim'in bunun bir deneme olduğunu bilmediğini unutuyoruz! Diğer tarafa geçene kadar Tanrı'nın bizi ne zaman denediğini asla bilemeyiz. Bir lise sınavında kopya çekmek mümkün olabilir, ama Tanrı'nın verdiği sınavlarda kimse kopya çekemez. Yürekerimizi kutsallaştırmak amacıyla O'nun Sözü'nde kalma ödevimizi yapmadıysak, ne kadar zeki olursak olalım sınavı geçmemiz zor olacaktır!

Eğer İbrahim'in soyundan gelenler Tanrı'nın çölde onlara uyguladığı denemeleri fark etmiş olsalardı, farklı bir şekilde karşılık verirlerdi. Ancak İbrahim'de farklı bir şey vardı, onun soyundan gelenlerde eksik olan bir şey: Kutsal korku.

İbrahim'in Tanrı'nın son derece zor olan buyruğuna verdiği yanıtı bayılıyorum: "İbrahim sabah erkenden kalktı" (Yaratılış 22:3). Hemen işe koyuldu! Birkaç gün ya da hafta düşünmedi; fikirlerini almak için arkadaşlarını çağırmadı. Tanrı'nın buyruğunu görmezden gelmedi ya da direnmedi. O, İshak ve iki hizmetkârı ertesi sabah erkenden kalktılar, eşyalarını topladılar ve yola koyuldular.

Bir gece önce Tanrı'nın sesini duyduktan sonra harekete geçmek biraz daha kolay olabilirdi, ama ya aradan iki buçuk gün geçtikten sonra, İbrahim

o zamandan beri gökten tek kelime duymadan onun için en önemli kişiyi kurban edeceği dağla karşı karşıya geldiğinde nasıl yapacaktı?

İbrahim dağın eteklerine doğru ilerler ve hizmetkârlarından beklmelerini ister. İshak'ı dağa çıkarır ve sunağı inşa eder. Bu arada içindeki çalkantılı duyguları ve gözyaşlarını gizler. Kurban için gerekenleri yerine getirmek için iradesinin ve zihinsel gücünün her zerresini kullanmıştır. Kritik an gelir; Tanrı'nın fikrini değiştirmesi için tüm umutlar kaybolmuş gibidir. Büyük bir ıstırap içinde İshak'ı bağlar, bıçağı kaldırır ve oğlunu boğazlamaya hazırdır; tüm bunlar Tanrı istediği içindir ve hiçbir neden gösterilmemiştir.

Birdenbire RAB'bin meleği belirir ve şöyle haykırır: "Çocuğa dokunma. Ona hiçbir şey yapma. Şimdi Tanrı'dan korktuğunu anladım, biricik oğlunu benden esirgemedin" (Yaratılış 22:12).

Melek İbrahim'in Tanrı'dan korktuğunu nereden biliyordu? Çünkü *mantıklı gelmediğinde, bir yarar görmediğinde ve canı acıdığında hemen itaat etti ve bunu tamamlamak için sonuna kadar gitti.*

İbrahim daha sonra bıçağı bırakır, İshak'ın bağını çözer, gözlerini kaldırır ve boynuzları çalılara takılmış bir koç görür. Ağzından şu sözler dökülür: "Yahve-Yireh", yani "RAB sağlar" (Yaratılış 22:14). Az önce ne oldu? O anda Tanrı, İbrahim'e karakterinin daha önce hiç kimsenin bilmediği bir yönünü açıkladı. Neden? Çünkü o Tanrı'nın dostudur.

Açıklamama izin verin. Bu kitabı okuyan hepimiz beni yazar John Bevere olarak tanıyoruz. Beni konferanslarda ya da kiliselerde konuşurken dinlemiş olanlarınız beni konuşmacı John Bevere olarak tanıyor. Ancak, beni babam John Bevere, büyükbabam John Bevere, en iyi arkadaşım John Bevere, kocam John Bevere olarak tanıyan insanlar da var ve listeye devam edebilirim. Kişiliğimin bu yönlerini çok az insan bilir, sadece bana en yakın olanlar. Sonuncusunu ise sadece Lisa biliyor.

İbrahim o gün Tanrı'nın daha yakın bir dostu oldu ve bir sonraki bölümde bu iki dost arasındaki olağanüstü dinamikleri ve bizim de nasıl böyle bir ilişkiye sahip olabileceğimizi keşfedeceğiz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “RAB kendisinden korkanlarla paylaşır sırrını, onlara açıklar antlaşmasını.” (Mezmurlar 25:14)

Ana fikir: Tanrı sırlarını yakın dostlarıyla paylaşır ve O'nun yakın dostları da kutsal korkuyu benimseyenlerdir.

Derin düşünce: Dost nedir? Dostlar birlikte yaşamdan nasıl zevk alırlar? Bir dostluğu derinleştiren şey nedir? Tanrı'nın dostu olmak ister miyim? O'nun bir dostta ne aradığını düşünüyorum? O'nun için iyi bir dost olabildim mi? Değilsen, neyi değiştirmeliyim? O'nun dostu olmak için arzularım nelerdir?

Dua: Sevgili Tanrım, Senin samimi dostlarından biri olmayı arzu ediyorum. Biliyorum ki, Sen de bunu istiyorsun. Yakın dostun ne demek olduğunu düşünürken, Sana sadık bir dost olamadığımı fark ettim. Senin isteklerini her şeyin üstünde tutmadığım ve gerek hayatımda gerek Sana verdiğim karşılıklarda ilişkimizi korumadığım için lütfen beni bağışla. Sonsuza dek Senin dostun olmak için lütuf diliyorum. İsa'nın adıyla, amin.

Beyan: Tanrı'nın dostu olmaya çalışacağım ve başka hiçbir şeyi daha büyük bir öncelik haline getirmemeyi seçeceğim.

TANRI KORKUSU RUHU
AYDINLATIR, KÖTÜLÜĞÜ YOK
EDER, TUTKULARI ZAYIFLATIR,
CANDAN KARANLIĞI SİLER VE
ONU TEMİZLER. TANRI KORKUSU
HİKMETİN ZİRVESİDİR. ONUN
OLMADIĞI YERDE İYİ BİR ŞEY
YOKTUR. TANRI KORKUSU
HER KİMDE YOKSA, ŞEYTANI
DÜŞÜŞLERE AÇIK HALE GELİR.

– SÜRYANİ EFREM

33 | OLAYIN İÇYÜZÜ

Tanrı ile İbrahim arasındaki dostluğun nasıl oluştuğunu ele aldık. Bu, Tanrı ile benzer bir yakınlık ilişkisine nasıl girebileceğimizin bir örneğidir. Ama buna değinmeden önce, İbrahim ile devam edelim. Şöyle okuyoruz:

Atamız İbrahim, oğlu İshak'ı sunağın üzerinde Tanrı'ya adama eylemiyle aklanmadı mı? ... İbrahim'e de Tanrı'nın dostu dendi.
(Yakup 2:21, 23)

Elçi Yakup onların dostluğundan bahseder ve hem Yakup'un hem de meleğin sözlerinin örtüşmesi tesadüf değildir. Bu yakınlığı besleyen şey İbrahim'in kutsal korkusuydu ve bu onun ani ve tam itaatiyle (eylemleriyle) belli oldu. Buyruk mantıklı olmadığında, görünürde hiçbir yararı olmadığında ve yerine getirilmesi acı verici olduğunda bile, Tanrı'nın Sözü'nden titredi. Tanrısal korku bizi hem Tanrı'nın bizden istediklerini yapmaya hem de istemeye motive eder. O'nunla yakınlaşmanın kapısını açar.

Bir gün Tanrı, Mamre meşeliğinde İbrahim'i ziyaret ederken kendisine eşlik eden iki meleğe şu soruyu yöneltti: "Yapacağım şeyi İbrahim'den mi gizleyeceğim?" (Yaratılış 18:17).

RAB daha sonra niyetini bildirmek için İbrahim'e döndü ve iki melek Sodom ve Gomora kentlerine gittiler. Bundan sonra neler olduğunu, anlaşılır olması için yorumlayarak ifade edeceğim, ama özünde RAB şöyle dedi: "İbrahim, bu iki kenti yok etmeyi planlıyorum, çünkü günahları çok açık. Sen ne düşünüyorsun?"

Bu sözleri Yaratıcı'dan duyduğunuzu hayal edebiliyor musunuz? İbrahim şok içinde, "Sodom mu?!" diye sorar.

RAB şöyle karşılık verir: "Evet ve Gomora da. Bu konuda ne düşünüyorsun?"

İbrahim panik içinde kendi kendine şöyle der: *Düşün, İbrahim, düşün. Yeğenim Lut orada, bu yüzden hem onun hem de diğer masum insanların adına aracılık etmeliyim. İbrahim'in aklına bir fikir gelir:*

RAB'be yaklaşarak, "Haksızla birlikte haklıyı da mı yok edeceksin?" diye sordu, "Kentte elli doğru kişi var diyelim. Orayı gerçekten yok edecek misin? İçindeki elli doğru kişinin hatırı için kenti başışlamayacak mısın? Senden uzak olsun bu. Haklıyı, haksızı aynı kefeye koyarak haksızın yanında haklıyı da öldürmek senden uzak olsun. Bütün dünyayı yargılayan adil olmalı." (Yaratılış 18:23-25)

Tanrı'nın, antlaşma yaptığı adamın yanıtını duymaktan duyduğu sevinci ve memnuniyeti hayal edebiliyor musunuz? Büyük olasılıkla şöyle yanıt verdi: "Mükemmel bir nokta! Tamam, eğer orada elli doğru kişi varsa, o iki kenti yok etmeyeceğim. Dostum İbrahim'le konuştuğum için mutluyum."

Ama İbrahim tatmin olmaz – ya elli kişi yoksa? Bu yüzden konuyu tekrarlar ama sayıyı kırk beşe indirir.

RAB şöyle yanıtlar: "Güzel bir nokta daha! Tamam, eğer kırk beş doğru kişi varsa kentleri yok etmeyeceğim. Dostum İbrahim'le bu tartışmayı yaptığıma sevindim."

İbrahim durmaz; kırk beşten kırka, sonra otuza, sonra yirmiye ve en sonunda on doğru kişiye inerek konuyu zorlamaya devam eder. Kendi kendine düşünür, *On kişi olmalı. Yeğenim Lut bir kişi, geriye sadece dokuz kişi kalıyor.*

Sadece bir dost, yargılama gücüne sahip bir kralla bu şekilde konuşabilir. Bir hizmetkâr ya da kölenin böyle bir dilek dilemesi saygısızlık olurdu. RAB her isteği kabul etti ve sonra şunu okuruz: “RAB İbrahim’le konuşmasını bitirince oradan ayrıldı, İbrahim de çadırına döndü” (Yaratılış 18:33).

Unutmayın, Tanrı’dan korkmak demek, O’nun sevdiklerini sevmek ve nefret ettiklerinden nefret etmek demektir. Bir gün Tanrı, bana sert davranan birine sevgiyle yaklaşıp şifa veren sözler söyledikten sonra bana şöyle konuştu: “Oğlum, benim önemseydiğim şeylere –insanlara– önem verdiğin zaman, planlarımı seninle konuşacağım.” Kutsal korku aslında sadece Tanrı’yı değil, insanları da daha gerçek ve daha derin bir şekilde sevmemizi sağlar.

Kutsal Yazılar Sodom ve Gomora’dakiler için “yiyip içiyor, alıp satıyor, tohum ekıyor, ev yapıyorlardı” der (Luka 17:28). Bunu daha anlaşılır bir dille ifade edelim: “Hayat güzel, ekonomi hızla geliyor ve eğer bir Tanrı varsa, bizim yaşam tarzımıza aldırıyor.” Bu şehirlerin yok olmasına yirmi dört saatten az bir süre kalmıştı ve insanların hiçbir şeyden haberi yoktu. Ancak en endişe verici gerçek bu değildir.

Asıl dehşet verici gerçek şudur: Kutsal Kitap’ın “doğru bir adam” (2. Petrus 2:7) olarak tanımladığı Lut da olacıklardan aynı derecede habersizdi – bu konuda o tanrısız insanlardan farklı değildi! Onu ve ailesini oradan çıkarmak için iki merhamet meleği gerekti; çünkü İbrahim onun için dua etmişti (Yaratılış 19:29).

Bu öyküyü daha anlamlı kılmak için, sanki bizim zamanımızda yaşanmış gibi ele alalım. İki doğru adamımız olsun; ikisi de kurtulmuş, yeniden doğmuş Hristiyanlar. Doğru adamlardan biri Tanrı’nın ne yapacağını önceden bilir ve Tanrı’nın bunu nasıl yapacağına karar vermesinde rol oynar. Diğer doğru adam ise kötülerden farksız biçimde yaklaşan yargıdan habersizdir. Neden? Birinci doğru adam Tanrı’dan korkar; bu nedenle de Tanrı’nın sırlarını bilen bir Tanrı dostudur. İkinci doğru adam ise Tanrı’dan korkmaz; bu nedenle Tanrı’nın dostu değildir ve bu yüzden Tanrı’nın sırlarını bilmez.

Lut’a doğru deniyordu, ama o dünyasaldı. Korint kilisesine ve

Batı kilisemizdeki birçok kişiye benzer şekilde, köşeye sıkıştığı zaman önce kendi çıkarlarına hizmet etmeye çalışan imanlıları temsil eder. Bu gruptaki “doğru” kişilerin Tanrı'yla ilişkisi, benim Amerika Birleşik Devletleri başkanıyla olan ilişkimden çok da farklı değildir. Onun kararlarından ve önderliğinden yararlanabilirim, ama planlarını, kişisel duygularını, kararlarını, yani olayların içyüzünü önceden bilmem.

Lut'un karakteri, yaşamayı seçtiği yer, seçtiği eş ve enstest ilişkiden doğan çocukları –Moavlılar ve Ammonlular– tarafından açıkça ortaya konmaktadır. Lut başlangıçta kendisine en iyi görüneni seçti. Yollarını ayırırken, İbrahim ona hangi ülkede yaşayacağı konusunda ilk seçeneği vermiş ve ters yöne gitmeyi kabul etmişti. Kutsal Yazılar şöyle der: “Lut çevresine baktı Şeria Ovası'nın tümü RAB'bin bahçesi gibi, Soar'a doğru giderken Mısır toprakları gibiydi” (Yaratılış 13:10). Neden çevresine baktı? O düzlüklerdeki kentlerin ne kadar kötü olduklarını biliyordu. Büyük olasılıkla dünya sisteminin nimetlerinden nasıl yararlanabileceğini, ama ona nasıl kapılmayacağını belirlemeye çalışıyordu. Bir plan tasarladı. Kötülüğün merkezinden güvenli bir mesafede, kentlerin arasına yerleşti (Yaratılış 13:12), ama ödün vermesi işe yaramadı. Nitekim kendisini ailesiyle birlikte kent kapılarının ardında buldu; sonunda içeriye çekildi.

Kutsal korkudan yoksun olduğumuzda, kaçınılmaz olarak dünyanın içine düşmeden ona mümkün olduğunca yaklaşmaya çalışırız. Ancak, eğer amacımız bu olursa, dünyanın bizi içine çekmesi sadece bir zaman meselesidir. Dünyaya kayıpları kurtarmak için çağrıldığımızı unutmamalıyız, onların bir parçası olmak için değil.

Lut'un hayatı her birimiz için bir uyarı niteliğindedir. İbrahim'in aracılığı olmasaydı, yargı günü Lut'un üzerine bir hırsız gibi gelecekti. Onun dünyasallığının korkunç sonuçları vardı. Belirtildiği gibi, Lut'un çocukları çok tanrısızdı. Karısı Sodom'a o kadar bağlıydı ki, meleklerin arkasına bakmama buyruğunu dinlemedi ve bu nedenle yargıya uğradı – anında bir tuz direği haline geldi. İsa sevgiyle, “Lut'un karısını hatırlayın!” diyerek bizi uyarır (Luka 17:32).

Şimdi şu soruyu sormak akıllıca olacaktır: Bu dostluk koşulu

Tanrı'nın çocukları olan bizler için de geçerli midir? Bu konuya birazdan değineceğiz, ama önce Eski Antlaşma'da Tanrı'nın diğer meşhur dostunu inceleyelim.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Tanrı’ya yaklaşın, O da size yaklaşacaktır. Ey günahkârlar, ellerinizi günahattan temizleyin. Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın.” (Yakup 4:8)

Ana fikir: Tanrı planlarını kendisinden korkanlarla paylaşır. Sadakatleri Tanrı ile dünya arasında bölünmüş olanlardan planlarını gizler.

Derin düşünce: İsa şöyle der: “Ne var ki O, yani Gerçeğin Ruhunu gelince, sizi tüm gerçeğe yöneltecek” (Yuhanna 16:13). Bunun Tanrı ve İbrahim’in arasındaki dostlukla nasıl bir ilişkisi var? Tanrı'nın planlarını benimle paylaşması için bunu arzuluyor muyum?

Dua: Sevgili Tanrım, Senin gizli öğütlerini duymak istiyorum. Lut'un yaptığı gibi dünya ile flört ettiğimi fark ediyorum. Aslında kendimi Senin içsel öğütlerinden uzaklaştırdım. Bunun için tövbe ediyorum. Senden beni Rabbim İsa'nın kanıyla tamamen temizlemeyi istiyorum. Lütfen beni öğütlerini paylaştığın biri olarak kabul et. İsa'nın adıyla, amin.

Beyan: Dünya yerine Tanrı'yı seçiyorum.

ANCAK TANRI'NIN HUZURUNDA
BASKIN BİR HUŞU VE SAYGI
DUYGUSUNA KAPILDIĞIMIZ
ZAMAN, TANRI'YA RUHTA VE
GERÇEKTE TAPINMAYA BAŞLARIZ.
– ALISTAIR BEGG

34 | YÜZ YÜZE

Şimdi Eski Antlaşma'da Tanrı'yla ilişkisinde “dost” (arkadaş) olarak anılan diğer kişiye bakalım.

RAB Musa'yla iki arkadaş gibi yüz yüze konuşurdu. (Mısır'dan Çıkış 33:11)

Kutsal Yazılar'ın Tanrı ve Musa'nın dostluğunu tanımlarken “yüz yüze” ifadesini kullanması neredeyse akıl almazdır. Unutmayın ki, sözü edilen bu kişi sokaktaki herhangi biri ya da ünlü bir kişi değil, Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'dır. Bu ifadenin büyüklüğünü kavrayabiliyor musunuz? Üstelik bu yakınlık ifadesi sadece bir kez geçmez; RAB'bin Musa'yı yeren Harun ve Miryam'a öfkelendiği olayda ikinci kez kullanılır. RAB sert bir şekilde şöyle der:

*Ama kulum Musa öyle değildir.
O bütün evimde sadıktır.
Onunla bilmecelerle değil,
Açıkça, yüzyüze konuşurum.
O RAB'bin suretini görüyor.*

*Öyleyse kulum Musa'yı yermekten korkmadınız mı?
(Çölde Sayım 12:7-8)*

Tanrı'nın "bütün evimde sadıktır" sözü bir insanının hayatında alabileceği en büyük övgülerden biridir. Bu ifade Tanrı'yla dostluk ilişkisine sahip olmak konusuna daha büyük bir ışık tutar-güven temeli. Tanrı'nın güvenini kazanmamızı sağlayan nedir?

Koşulsuz itaat-her zaman istenileni yapmak.

Tam dürüstlük-her zaman sözünü tutmak.

Sarsılmaz öncelik-Tanrı'nın isteklerini her zaman birinci sırada tutmak.

O'nun yüreğini tanımak-karar verirken her zaman Tanrı'nın isteğini seçmek.

Dördünde de istikrarlı olmak çok önemlidir. Eğer bir alan ihlal edilirse, çabuk ve içten bir tövbe sizi yeniden güven kazanma yoluna sokar. Kutsal korku bu dört kategoride de güvenilirliği motive eder ve Musa bu alanlarda yüksek düzeydeydi. Bu bölümde üçüncü ve dördüncü kategoriye odaklanacağız - esasen her zaman Tanrı'nın yüreğini tanımak ve seçmek. Musa'nın hayatını düşünün; ilk kırk yılı büyük bir zenginlikle, en güzel yiyeceklerle, şık giysilerle, en iyi maddi imkânlarla ve arzu edilen her türlü zevkle doluydu. Muhteşem bir evde yaşıyordu; yeryüzünde hiç kimse büyükbabası firavundan daha varlıklı ya da güçlü değildi. Yine de şöyle okuyoruz:

Bir süre için günahın sefasını sürmektense, Tanrı'nın halkıyla birlikte baskı görmeyi yeğledi. Mesih uğruna aşağılanmayı Mısır hazinelerinden daha büyük zenginlik saydı. Çünkü alacağı ödülü düşünüyordu. (İbraniler 11:25-26)

Musa her şeyden uzaklaşmayı seçti. Sarayda Tanrı'ya hizmet etmeye çalışabilirdi, ama o Mısır'da kalmanın sağlayamayacağı bir ödül arıyordu. Bu ödül vaat edilen topraklar mıydı? Olamazdı, çünkü süt ve bal akan diyar ona zaten sahip olmadığı ne sunabilirdi ki?

En çok neyi aradığını keşfetmek için saraydan sonraki hayatını düşünelim. Her şeyden vazgeçmek akıllıca bir seçim miydi? Hayat koşulları Mısır'da bir prens olmaktan daha mı iyiydi? Kırk yıl boyunca çölde koyun gütmek için insanları yönetmeyi bıraktı! Koyun gütmek için uzun bir süre! Ardından, Tanrı'nın halkını firavunun elinden kurtarmak için gerilimli ve uzun bir süreçten geçti. Tüm bunlar yetmezmiş gibi, şimdi de kendini büyük zorluklarla dolu kurak bir çölde bir çadırdaki yaşarken bulur. Üstelik önderlik ettiği halk inatçı, uzlaşmaz ve önderliğini hiç beğenmeyen bir topluluktur.

Tüm bunların ortasında Tanrı, Musa'ya gerilimi ve kargaşayı büyük ölçüde hafifletecek bir teklifte bulunur. Musa'ya halkı toplayıp vaat edilen topraklara götürmesini söyler. Onlara rehberlik etmesi ve düşman ulusları kovması için seçilmiş bir melek görevlendirir. RAB Musa'ya gidecekleri yerin zengin ve verimli bir ülke olacağını hatırlatır, ama sonunda şöyle der: "Ben sizinle gelmeyeceğim" (Mısır'dan Çıkış 33:3).

Durun ve şimdi Musa'yla halkın her gün neler yaşadığını düşünün. Hiçbir çeşitliliğe sahip değillerdi – çevrelerinde güzel vadiler, nehirler, ormanlar, verimli topraklar, bahçeler, meyve bahçeleri ya da otlaklar yoktu. Uzun bir süre boyunca hiç kimse sıcak bir banyo yapmamış, rahat bir yatakta uyumamış, temiz giysiler giymemiş ya da bir pazarda alışveriş yapmanın tadını çıkarmamıştı. Menüleri son derece sıkıcıydı: taze meyve ya da sebze yok, balık ya da sığır eti yok, tatlı yok, sadece her sabah yerde beliren man ekmeği ve üzerinde fıstık ezmesi, reçel ya da söğüş yok, başka bir şey yok!

Mısır'daki kölelik korkunçtu, ama kurak çölde dolaşmak daha iyi değildi; her iki ortam da farklı şekillerde olsa bile son derece zordu. Ancak çölde İsraililerin bir umudu vardır: Kendilerine ait zengin, verimli ve güzel bir diyar. Nesillerdir bunun gerçekleşmesini bekliyorlardı!

Tanrı'nın harika sözlerini duyduğunuzu hayal edebiliyor musunuz? Şüphesiz Musa kabul edecek, aceleyle dağdan inecek ve bu büyük haberi halkın ileri gelenlerine duyuracaktır. Halk kutlama yapacak, onu bir kez daha büyük bir lider olarak övecek ve herkes mutlu bir şekilde uzun zamandır beklenen vaat edilmiş topraklara doğru yolculuğa

başlayacaktır. Ancak Musa'nın Tanrı'nın teklifine verdiği yanıtı dinleyin:

Eğer varlığın bize eşlik etmeyecekse, bizi buradan çıkarma.
(Mısır'dan Çıkış 33:15)

Bir hatırlatma olarak, “buradan” dediği yer neresiydi? Sıkıntı, gerilim ve zorlukların olduğu yerdi. Musa, aydınlanmamış olanlar için şaşırtıcı, hatta akıl almaz bir yanıt verdi. Esasen, “Senin varlığın ile bereketlerin arasında bir seçim yapmam gerekirse, varlığını seçerim!” dedi. Neden? Birinin yokluğunda onun hakkında bilgi sahibi olabilirsiniz ama onunla yakın ve samimi olamazsınız. Musa'nın arzuladığı ödül buydu.

Tanrı'nın Musa'nın kendisine söylediğini yapmamasından neden hoşnut olduğunu sorabilirsiniz. Musa Tanrı'nın yüreğini biliyordu. Şunu düşünün: Hiç sevdiğiniz birine gidip sadece onun için yararlı ya da zevkli bir şey yapma fırsatını ona içtenlikle sundunuz, ama o sizi şaşırtarak, “Hayır, sensiz tadını çıkarmaktansa seninle olmayı tercih ederim” dedi mi? Böyle bir yanıt nadir, etkileyici ve harikadır.

Musa Tanrı'dan korkuyordu, bu yüzden Tanrı için önemli olan her zaman onun önceliğiydi; Tanrı'nın yüreğine ve dolayısıyla O'nun güvenine sahipti. Önderlik ettiği halk ise ondan farklı bir yüreğe sahipti. Şöyle okuyoruz:

*Kendi yöntemlerini Musa'ya,
İşlerini İsraililer'e açıkladı. (Mezurlar 103:7)*

Tanrı İbrahim gibi, Musa'ya da karakterini açıkladı. Kutsal Kitap'ın *İyi Haber Çevirisi*, Tanrı'nın Musa'ya planlarını açıkladığını belirtir. Başka bir deyişle, O'nun özel sırları Musa'ya açıklandı, ama İsraililer'e açıklanmadı. İsraililer Tanrı'yı sadece dualarını nasıl yanıtladığına göre, yani *eylemleriyle* tanıdılar.

Bugün kaç imanlı Tanrı'yı sadece yanıtlanan dualarıyla tanıyor? O'nunla olan ilişkileri yakın değil, daha çok işlemseldir. O'nun sözlerini bilirler, ama yüreğini bilmezler. Kutsal Yazılar genellikle kurallar ve tarihsel öyküler gibi görünür ya da yalnızca bir ilham kaynağı olarak

kullanılır. Daha da kötüsü, O'nun yüreğini ortaya koyan yaşam dönüştüren gerçekleri almak yerine, yasa dışı davranışlara izin vermek için çarpıtılır.

Hem Musa hem de İsraililer doğrudu ve İbrahim ve Lut'tan farklı değillerdi. Ancak sadece Tanrı'dan korkanlar O'nun yüreğini – karakterini, sırlarını ve planlarını– bilme hakkına sahiptir. Tanrı neden halkına değil de Musa'ya güvendi? Çünkü Tanrı Musa'nın her zaman kendisi için en iyi görünen yol yerine Tanrı'nın yüreğini tercih edeceğini biliyordu – bu kutsal korkudur.

İsraililer Mısır'dan Çıkış'ta altında buzağıyı yaptığında, Tanrı öfkeyle şöyle dedi:

Şimdi bana engel olma, bırak öfkem alevlensin, onları yok edeyim. Sonra seni büyük bir ulus yapacağım. (32:10)

Bir kez daha, Musa'yı büyük bir ulus yapmak için olağanüstü bir teklif yapılır. İnanılmaz bir şey. Musa buna nasıl karşılık verdi? Bir kez daha kendisi için değil, Tanrı için en iyi olanı seçti. Tanrı'ya, Mısır ve onları izleyen tüm dünya üzerindeki itibarını hatırlatarak bu teklife cesurca meydan okudu – diğerleri Tanrı'nın, kendi halkına sadık kalmadığını söyleyebilirdi. Konuşma o kadar alevlendi ki, Musa açıkça, “vazgeç halkına yapacağın kötülükten” dedi. (ayet 12). Tanrı öfkeliyken O'na düşüncesini değiştirmesini söyleyecek cesareti vardı! Tanrı'dan korkmadığınız ve böylece O'nun yüreğini bilmediğiniz ve O'nun iyiliğini istemediğiniz sürece bu gerçekleşemez.

İşte bu yüzden Tanrı Musa'ya güvendi ve her birini kurtarmış olmasına rağmen halkına güvenmedi. Halkı Mısır'ın güçlü pençesinden güçlü bir şekilde kurtardı, ama yüreğini onlarla paylaşmadı. Bu dostluk koşulu Yeni Antlaşma dönemindeki Tanrı'nın çocukları için de geçerli midir? Bir sonraki bölümde göreceğiz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Babam her şeyi bana teslim etti. Oğul’u, Baba’dan başka kimse tanımaz. Baba’yı da Oğul’dan ve Oğul’un O’nu tanıtmak istediği kişilerden başkası tanımaz.” (Matta 11:27)

Ana fikir: Tanrı’nın “sana güveniyorum” demesi, bir insanın alabileceği en büyük iltifatlardan biridir. Güven temeli kurmak, Tanrı’yla dostluğa girmek için zorunludur; Rab’den korkanlarda bulunur.

Derin düşünce: Musa Tanrı’dan korkardı, O’nun yüreğini tanırdı ve Tanrı ona güvenirdi. İsa Rab korkusundan zevk alırdı, Babası’nın yüreğini tanırdı ve kendisine her şey emanet edilmişti. Aradaki ilişki nedir? Kutsal korkudan zevk aldığımızda ne olur?

Dua: Sevgili Tanrım, bana güvenmeni arzuluyorum. Sana itaat etmediğim, sözümü tutmadığım, Senin arzularını ve Senin için en iyi olanı kendi arzularımdan üstün tutmadığım zamanlar için lütfen beni bağışla. Bunu değiştirmeyi seçiyorum ve yaşamımda bu değişikliği yapabilmem için beni kutsal korkuyla doldurmanı istiyorum. İsa’nın adıyla diliyorum, amin.

Beyan: Rabbim İsa Mesih’in güvenebildiği biri olmayı seçiyorum.

YOLDA KENDİSİ BİZİMLE
KONUŞURKEN VE KUTSAL
YAZILAR'I BİZE AÇIKLARKEN
YÜREKLERİMİZ NASIL DA
SEVİNÇLE ÇARPIYORDU,
DEĞİL Mİ?

– LUKA 24:32

35 | DOSTLARIMSINIZ

İbrahim ve Musa'nın yaşamları, Tanrı'yla dostluk ilişkisine girmek için nelerin gerekli olduğuna örnek teşkil eder. RAB Musa için, "O bütün evimde sadıktır" (Çölde Sayım 12:7) dedi. Tanrı, o kuşak içinde halkı arasında daha fazla güvenebileceği başka kimse olmadığını ilan etti. Ne kadar şaşırtıcı bir ifade.

İsa bu ölçütü değiştirdi mi? Kendisine inanan herkesle bir dostluk ilişkisi başlattı mı? Kısa yanıt hayırdır, ancak Yuhanna'nın İsa'nın hizmetinin başlangıcında yazdığı bir ifadeyle konuyu inceleyelim:

Fısıh Bayramı'nda İsa'nın Yeruşalim'de bulunduğu sırada gerçekleştirdiği belirtileri gören birçokları O'nun adına iman ettiler. Ama İsa bütün insanların yüreğini bildiği için onlara güvenmiyordu. (Yuhanna 2:23-24)

Güven ifadesinin Grekçesi ilginç bir sözcüktür ve "tam bir güven ve itimat derecesinde inanmak-güven duymak, iman etmek" olarak tanımlanır. İlginçtir ki, bu güven İsa'nın açısından karşılık bulmamıştır. İnsanlar O'na tam bir güven ve itimat derecesinde iman etseler de, O onlara güvenmiyordu. Çok sayıda insanın güvenilir olmadığını biliyordu.

Onları sevdi ve onlara hizmet etti, ama onları dostluk seviyesinde tutmadı. Tanrı'nın Musa'ya attığı güven, İsa (bedende tezahür eden Tanrı) tarafından O'na iman edilenlere bahşedilmemiştir.

Son Akşam Yemeği'ne doğru ilerleyelim. Önceki üç yıllık hizmetinde O'na inananların çoğu güvenilir değildi; birçoğu gizlice, uzaktan ya da sadece kendilerine yarar sağladığında O'nu izledi. Birçok öğrenci O'nu terk etti ve Yahuda O'na ihanet etti. Bu, İsa'nın neden güvene karşılık vermediği konusunda daha fazla fikir verir mi?

Akşam yemeğinde İsa şimdi kendisine en yakın olanlarla birlikte oturmaktadır. Minnet ve sevgiyle şöyle der: “Denendiğim zamanlar benimle birlikte dayanmış olanlar sizlersiniz” (Luka 22:28). Esasen güvenilir olmuşlardı. Petrus o akşam büyük bir sorun yaşayacak, ama tövbe edip daha da sadık bir yürekle geri dönecekti ve İsa bunu biliyordu.

Yahuda ihanetini gerçekleştirmek için ayrılmıştır ve İsa kalan on bir kişi için, “Artık size kul demiyorum” der (Yuhanna 15:15). İsa'nın “Artık” demesi, bu adamların bir zamanlar kul olarak görüldüğü anlamına gelir. Bu bir vahiy değildir, sadece basit bir çıkarımdır. Pavlus bu ilkeyi şöyle açıklar:

Şunu demek istiyorum: Mirasçı her şeyin sahibiyse de, çocuk olduğu sürece köleden farksızdır. (Galatyalılar 4:1)

Tanrı'nın krallığının mirasçıları olduğumuz halde, Tanrı'nın bizi neden bir kölenin (kul) seviyesinde tuttuğunu sormalıyız. Cevap: Bizi korumak için! Hananya ve Safira'nın durumunun bizim de başımıza gelmesini istemez; bundan hiç zevk almaz.

1980'lerde Lisa ve ben, biri 450, diğeri 150 çalışanı olan iki küresel hizmette çalıştık. Her ikisinde de hoşumuza gitmeyen liderlik sorunlarına tanık olduk ve kendi hizmetimizi kurduğumuzda, personelimize liderlik etme konusunda sarkacı diğer uca çevirdik. Bazı fikirler iyiydi ama diğerleri değildi. Başlattığımız paradigmalardan biri şuydu: “Her çalışanın en iyi arkadaşı olacağım.” Bu fikrin ne kadar aptalca olduğunu zaten fark etmişsinizdir.

İlk çalışmamız Justin adında genç bir adamdı. Onu en iyi arkadaşım

yaptım; birlikte basketbol oynadık, video izledik, sık sık birlikte yemek yedik ve en iyi arkadaşların yaptığı diğer tüm aktiviteleri yaptık. Başlarda her şey harikaydı. Ancak, bir yıl sonra ona bazı küçük düzeltmeler yapmak zorunda kaldım. Masamın karşısına oturdu ve konuşmayı nazikçe şöyle açtım: “Justin, benimle seyahat ederken kaynak masamıza gelen insanlara nazik davranmalısın. Lütfen gülümse ve onlarla iletişim kur, çünkü onlar Tanrı için çok değerli.”

Sonrasında olanlar beni şok etti. Parmağını bana doğrulttu ve beni her türlü hatalı davranışlarla suçlamaya başladı. Yanlış yaptığım şeyleri sıraladı. “Olamaz, bunları ben mi yapıyorum?” diye düşündüm. Ama birkaç dakika sonra beni eleştirel gözlerle gördüğünü fark ettim. Durakladım ve Kutsal Ruh’a ne yapmam gerektiğini sordum. Yumuşak bir sesle, “Onu hizmetten çıkar” dedi.

“Justin, seni ekibimizden çıkarmam gerekiyor” demeden önce içini dökmesine izin verdim.

Çok öfkeliydi ve hışımla evimizi terk etti. Hemen gözlerim doldu, çünkü ona değer veriyordum. Birden Kutsal Ruh, “Geri dönecek ve iki kat daha sadık olacak” diye fısıldadı.

Üç ay sonra Justin’den bir telefon aldım. Bana şöyle dedi: “Tanrı benimle açıkça konuştu ve beni azarladı. Senden af dilemek için arıyorum. Tanrı’nın beni senin ve Lisa’nın hayatında nereye koyduğunu ve ikinizi de benim hayatımda nereye koyduğunu gözden kaçırdım. İkinize de sıradan, bayağı davrandım – lider olarak değil. Çok özür dilerim.”

Ben de hemen “Justin, seni affediyorum” diye karşılık verdim. Daha uzlaştırıcı yorumlardan sonra, bizim için çalışmaya dönüp dönmeyeceğini sordum. Memnuniyetle kabul etti ve bu konuda bir daha asla sorun yaşamadık.

Artık farklı bir zihniyete sahibim. Yüreğimdeki sınırları, hizmetkâr konumuna yerleştiklerinden emin olana kadar herhangi bir çalışanla paylaşmaktan kaçınıyorum. Bunu ekip üyelerimize karşı mesafeli ya da duyarsız olmak için değil; onları korumak için yapıyorum. Justin’in başına gelenleri onların da yaşamasını istemiyorum. Bununla birlikte, bir çalışanın pozisyonlarımıza iyice yerleştiğini gördükten sonra, onu bir

arkadaş olarak kendime yaklaştırım. Ekip üyelerimizden bazıları benim en yakın arkadaşlarımdır.

Esasen Rab bize şöyle diyor: “Yaşamınızda Ben'im kim olduğum, yani Rab korkusu iyice yerleşene kadar, krallığımın bir varisi, oğlu ya da kızı olsan da sizi hizmetkâr seviyesinde tutmam gerekiyor. Bu sizi korumak içindir, böylece Hananya ve Safira'ya benzer bir yargıyla karşılaşmazsınız.”

İsa bu adamlara şöyle der:

Artık size kul demiyorum. Çünkü kul efendisinin ne yaptığını bilmez. Size dost dedim. Çünkü Babam'dan bütün işittiklerimi size bildirdim. (Yuhanna 15:15)

İsa aslında şöyle demektedir: “Şimdiye kadar size içeriden bilgi vermedim – planlarım, gizli öğütlerim ya da yüreğimin mahrem alanlarını paylaşmadım. Ama şimdi Musa ve İbrahim'e olduğu gibi size de güvenebilirim.” Bu nedenle İsa hepimize şöyle der:

Size buyurduklarımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz. (Yuhanna 15:14)

İlahiler söyler, vaazlar verir ve İsa'nın dostumuz olduğundan gelişigüzel bahsederiz, hatta bazıları O'ndan ahbabıymış gibi bahsedecek kadar ileri gider. Ancak, O'nun sözünü nadiren tam anlarız. “Yaparsanız” ifadesi bir koşuldur; O'na iman etsek bile bu otomatik değildir. O zaman dostluğun koşulu nedir?

“Size buyurduklarımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz.”

İşte koşul şu: *Rab korkusu* – O'nun Sözü karşısında titremek, mantıklı gelmese, yararını görmesene ya da acı verse bile buyurduklarına anında ve eksiksiz itaat etmek. Tıpkı İbrahim ve Musa'nın Tanrı'ya duydukları hayranlık nedeniyle Her Şeye Gücü Yeten Tanrı'yla dostluk ilişkisine kabul edilmeleri gibi, şimdi bizim için de durum farklı değildir. Rab'bin yüreği ve isteği bir numaralı önceliğimiz olduğu zaman, O da bize güvenebilir ve bizi bir dostluk ilişkisine kabul eder. Evrenin Yaratıcısı'nın dostu olmak ne büyük bir onur, ne büyük bir ayrıcalık ve ne kadar heyecan vericidir.

Sözlerime son vermeden önce, aklıma takılan olası bir soruyu yanıtlamama izin verin: İsa bize buyruklar veriyor mu? Evet, sadece Yeni Antlaşma'da beş yüzden fazla buyruk vardır. Ancak bunlar kurtuluş için gerekli olan buyruklar değildir, çünkü kurtuluş karşılıksız bir armağandır. Bunlar daha ziyade Tanrı'yı yücelten ve kutsal korkuyla yerine getirmemiz için güçlendirildiğimiz buyruklardır. İsa'nın ayrılmadan önceki son sözleri şöyleydi: "Bu nedenle gidin, bütün ulusları öğrencilerim olarak yetiştirin ... *size buyurduğum her şeyi uymayı* onlara öğretin" (Matta 28:19-20).

Kutsal korkunun en büyük yararı İsa'yla dostluk ilişkisine kabul edilmektir. Bir sonraki bölümde kutsal korkunun diğer yararlarını inceleyeceğiz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "Size buyurduklarımı yaparsanız, benim dostlarım olursunuz." (Yuhanna 15:14)

Ana fikir: İsa'nın güvenini sadece O'na iman ederek kazanamayız. O'nun dostluğu Rab'den korkanlar için ayrılmıştır.

Derin düşünce: Mantıklı olmasa, kişisel bir yararı yokmuş gibi görünse ve acı verici olsa bile, İsa'ya hemen ve tamamen itaat etmeye değer mi? O'nun dostluğunun yararı buna değer mi?

Dua: Sevgili Tanrım, Senin yakın dostlarından biri olmayı her şeyden çok arzuluyorum. Seni uzaktan tanımak istemiyorum; Sana yakın olmak istiyorum. Rab korkusunu seçiyorum – Sana koşulsuz itaat etmeyi, Seni tüm kalbimle, ruhumla, bedenimle ve gücümle sevmeyi ve insanları Senin gibi gerçekte sevmeyi istiyorum. Bunu İsa'nın adıyla istiyorum, amin.

Beyan: İsa'nın dostu olmayı seçiyorum! O'nun bana buyurduğu her şeyi itaat edeceğim.

HAZİNENİN YARARLARI

ALTINCI HAFTA

GİDECEĞİN YOLU DÜZLE,
O ZAMAN BÜTÜN İŞLERİN
SAĞLAM OLUR.
– ÖZDEYİŞLER 4:26

36 | O'NUN VAATLERİNİ YERİNE GETİRMEK

Şimdi dikkatimizi kutsal korkunun sayısız faydalarına çevirelim. En büyüğü olan Tanrı'ya yakınlık dahil olmak üzere bazılarını zaten ele aldık. “[Tanrı'nın] kendisinden korkanlar için sakladığı iyiliğin ne büyük olduğunu” (Mezmur 31:19) çözmeye devam edelim.

Bu heyecan verici tartışmaya başlamadan önce, yaygın bir yanlış anlaşılmayı açıklığa kavuşturmak önemlidir. Çoğu zaman insanlar Kutsal Yazılar'ın deneyimlerini şekillendirmesine izin vermek yerine, Kutsal Yazılar'ı kendilerinin ya da başkalarının deneyimlerinin merceğinden yorumlamaktadır. Esasen, Tanrı'nın vaatleri “vur ya da ıskala” senaryoları olarak görülür ve bu düşünce hâkimdir: *Eğer Tanrı benim için bunu istiyorsa, bu harika. Ama istemiyorsa, O egemendir ve bunu kabul etmem gerekir.* Bu inanç Tanrı'yı çocuklarına karşı tarafı davranıyormuş gibi gösterir ki, bu doğru değildir. Bu durum kolaylıkla Rab'be karşı gizli ve dile getirilmeyen bir kızgınlık yaratabilir.

Gerçek hikâye ise oldukça farklıdır; çoğu zaman Tanrı'nın söyledikleri için mücadele etmeliyiz. Bu gerçeği açıklamak için Kutsal Yazılar'a başvuracağız. Çoğu kişinin otomatik olarak kabul edeceği bir Kutsal Kitap vaadine bakalım. Tanrı İbrahim'e şöyle dedi: "Senin soyun İshak'la sürecektir" (Yaratılış 21:12). Tanrı'nın bu sözü, daha önceki sözlerle birlikte, ilahi vaadi netleştirdi: İbrahim bir ulusun babası olacak ve gelecek olan Mesih İshak'ın soyundan çıkacaktır.

Bunu akılda tutarak, Tanrı'nın evleneceği kızı nasıl seçtiğinden başlayarak, İshak'ın soyunun nasıl başladığını görelim. İbrahim'in hizmetkârı, İshak'a bir gelin bulmak için efendisinin memleketine gider. Uzun bir yolculuktan sonra, kadınlar su çektiği kuyunun başında durur ve Tanrı'nın net bir işaret vermesi için dua eder – on devesine sorulmadan su verecek olan kız, Tanrı'nın "İshak için seçtiği kızıdır" (Yaratılış 24:14). Uzun bir çöl yürüyüşünden sonra bir devenin on beş dakika içinde yüz yirmi ila iki yüz litre su içebileceğini belirtmek için burada duralım. Bunu on deveyle çarpın ve bu miktar herhangi bir kızın gönüllü olarak çekebileceğinden çok daha fazla su demektir. Duasının mucizevî bir şekilde yanıtlanması gerekirdi, ama Rebeka onun isteğini mükemmel bir şekilde yerine getirir! İshak'ın karısı olmak için ilahi bir şekilde seçildiğine hiç kuşku yoktur.

Hizmetkâr Rebeka'yla birlikte eve döndükten sonra İshak ve Rebeka evlenirler. Ancak vaadin yerine gelmesinin önünde büyük bir engel vardır – Rebeka kısırdır ve çocuk sahibi olamaz! Tanrı bir hata mı yapmıştır? Onun gebe kalamayacağını bilmiyor muydu? Vaat nasıl yerine getirilebilir? Tanrı neden onu seçti? İshak ve Rebeka ne yapmalıdır? Rebeka'nın rahmi bir gün mucizevî bir şekilde açılana kadar vaadin gerçekleşmesini mi beklemeliler?

Cevabımızı ararken, ilk ipucumuz için İbrahim'e bakalım. O cesur bir dua adamıdır. Tanrı'ya kendi doğasına sadık kalması ve on doğru insan uğruna Sodom ve Gomora'yı yok etmemesi için meydan okuyan kişidir. Kutsal Yazılar'dan oğluna da aynı şeyi yapmasını öğrettiğini biliyoruz (Yaratılış 18:19). Bunu bilerek şöyle okuruz:

İshak karısı için RAB'be yakardı, çünkü karısı kısırdı. RAB İshak'ın yakarışını yanıtladı, Rebeka hamile kaldı. (Yaratılış 25:21)

Yine, eğer Tanrı'nın herhangi bir insan müdahalesi olmadan kesin olarak gerçekleşeceği bir vaadi olsaydı, bu Rebeka'nın çocuk sahibi olma yeteneği olurdu. Ama durum böyle değildi. Tanrı'nın vaaadinin gerçekleşmesi için İshak'ın çok özel bir eylemde bulunması gerekiyordu. Yakarması gerekiyordu. İbranice sözlük, "Bu sözcüğün temel anlamı Rab'be yalvarmaktır" der. Yani bu sıradan bir dua değil, hayır cevabını kabul etmeyen tutkulu bir dilekti. Tanrı'yı hoşnut eden türden bir duaydı. Şöyle söylenir:

Doğru kişinin yalvarışı çok güçlü ve etkilidir. (Yakup 5:16)

Elçi Yakup etkili bir duanın içten ya da tutkulu bir dua olduğunu belirtir. Yağmur yağması için dua eden İlyas örneğini verir. İlyas yedi kez başını dizlerinin arasına alarak tutkuyla dua etmiş ve yedi kez de hizmetkârını yağmur bulutlarının gelip gelmediğini görmek için gözcülüğe göndermiştir. İmanı, Tanrı'nın vaadi yeryüzünde gerçekleşene kadar pes etmeyi reddetti (1. Krallar 18:41-45). İshak Tanrı'nın isteğini biliyordu ve bunun yeryüzünde gerçekleşmesi için tutkuyla haykırdı. Aynı şey tüm imanlılar için de geçerli midir? Bize şöyle söyleniyor:

Ya RAB, sözün Göklerde sonsuza dek duruyor. (Mezurlar 119:89)

Tanrı'nın Sözü göklerde duruyor. Yeryüzünden bahsedilmemesi tesadüf değildir, sadece göklerden bahsedilir. Neden? Mezmur yazarı şöyle der: "Göklerin öteleri RAB'bindir, ama yeryüzünü insanlara vermiştir" (Mezmur 115:16). Rab göğün ve yerin sahibidir (1. Korintliler 10:26), ama yeryüzünü bir süreliğine insanlığa kiralamıştır.

Evliliğimizin başlarında Lisa ve ben bir daire kiralamıştık. Sahibi biz değildik ama içinde yaşamak ve evimiz yapmak için bizim denetimimizdeydi. Ev sahipleri, mobilyaları nasıl yerleştireceğimize, nasıl dekore edeceğimize ya da içinde yaşamamanın diğer yönlerine karışmak için daireye gelmiyordu. Ancak yardım istediğimizde ev sahibinden yardım alabiliyorduk.

Tanrı'nın dünyaya sahip olması ama onu insanlığa kiralaması da buna benzer bir düzenlemedir. Bu, Tanrı'nın neden bahçeye gelip Adem'in

elinden meyveyi almadığını açıklar. İnsanoğluna yeryüzü üzerinde egemenlik vermiştir (Yaratılış 1:26-28). Bu anlayışla, O'nun Sözü'nün yeryüzünde nasıl yerleşik hale geldiğini sormalıyız. Bize söylenen şudur: Her söz "iki ya da üç tanığın tanıklığıyla doğrulanmalıdır" (2. Korintliler 13:1). Ve Yeşaya'da Tanrı şöyle bildirir:

Ağzımdan çıkan söz de öyle olacaktır.
Bana boş dönmeyecek, İstemimi yerine getirecek,
Yapması için onu gönderdiğim işi başaracaktır. (Yeşaya 55:11)

İlginçtir ki, her iki ayette de ağız ile *konuşma* kavramı öne çıkar. Tanrı'nın ağız O'nun isteğini dile getirir, ancak bunu yeryüzünde gerçekleştirmek için yeryüzünde kendisine yetki verilmiş olan bir insanın bunu ağızıyla dile getirmesi gerekir. Esasen O'nun yeryüzüne gelip yardım etmesi için istekte bulunuruz. Böylece O'nun vaadi gökte olduğu gibi yeryüzünde de yerleşmiştir. Basitçe söylemek gerekirse, biz O'nun isteğinin yerine gelmesini istemedikçe, O bizim "kiralananmış dünyamıza" zorla giriş yapmayacaktır.

Tanrı vaadini İbrahim'e söyledi. İshak'ın şöyle yakardığını gözünüzde canlandırabiliyor musunuz: "Ey Babamın Tanrısı, benden bir ulus çıkacağını ve soyumun kutsanacağını vaat ettin. Senden çocuk doğurması için karımın rahmini açmanı istiyorum. Amin." Sonuç: Tanrı'nın isteği yerine geldi. Şimdi en büyük örneğimiz olan İsa'ya bakalım.

Mesih, yeryüzünde olduğu günlerde kendisini ölümden kurtaracak güçte olan Tanrı'ya büyük feryat ve gözyaşlarıyla dua etti, yakardı ve Tanrı korkusu nedeniyle işitildi. (İbraniler 5:7)

Yine *yakarış* sözcüğüyle karşılaşırız, ama bu kez *Tanrı korkusu* ifadesiyle birleşiyor. Bir başka anahtar daha verilmektedir. Tanrı'nın vaadi yeryüzünde belirginleşinceye kadar konuşan (yakaran) amansız bir imanın yanı sıra, Tanrı'nın halkına verdiği vaatleri yerine getirmek için Rab korkusu da gerekir. Tanrı'nın İsa'nın dualarını "işittiğine" dikkat edin. Dua etmek bir şeydir, ama *işitilmek* başka bir şeydir. İşitilmeyen dualar var mıdır? Kesinlikle vardır. Yakup şöyle yazar: "Dilediğiniz zaman da dileğinize kavuşamıyorsunuz. Çünkü kötü amaçla, tutkularınız uğruna

kullanmak için diliyorsunuz” (Yakup 4:3). Yine, amaçlarımıza bakmalıyız ve Rab korkusu amaçlarımızı ve tutkularımızı kontrol altında tutmaktadır.

Tanrı'dan korktuğumuz zaman, cesaretle dua edebilir ve Tanrı'nın vaatlerinin ya da isteğinin gökte olduğu gibi yeryüzünde de gerçekleşeceğini ilan edebiliriz. Elçi Pavlus'un yeryüzündeki zamanının sonuna doğru, “İman uğrunda yüce mücadeleyi sürdür” (1. Timoteos 6:12) demesinin nedeni bu olabilir mi? Bu bir mücadeledir ve sonsuz yaşamın sağladığı bereketlere imanla tutunuruz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Dileğini yerine getirir kendisinden korkanların, feryatlarını işitir, onları kurtarır.” (Mezmurlar 145:19)

Ana fikir: Çoğu zaman insanlar Kutsal Yazılar'ın deneyimlerini şekillendirmesine izin vermek yerine, Kutsal Yazılar'ı kendilerinin ya da başkalarının deneyimlerinin merceğinden yorumlamaktadır.

Derin düşünce: Kendimin ya da başkalarının deneyimleri nedeniyle inançlarımın Kutsal Yazılar'da bildirilenlerden sapmasına izin verdim mi? Yaşamımda, ailemde, çevremde henüz yerine gelmemiş vaatler var mı? Bu ilahi vaatlerin dışında yaşamaya razı oldum mu? Bu vaatlerin dünyada yerine gelmeleri için yalvararak mücadele etmeye istekli miyim?

Dua: Sevgili Tanrım, İsa'nın adıyla, ruhsal tembelliğim, yerine gelmemiş vaatlere razı olduğum ve Sözün'de bildirilenler için mücadele etmediğim için beni bağışla. Senin isteğinin gerçekleşmesi için mücadele etmek yerine, yolumu şekillendirmek için geçmiş deneyimlere baktım. Tövbe ediyorum ve imanla yüce mücadeleyi sürdürmeyi, gökte olduğu gibi bu dünyada da Senin isteğinin gerçekleşmesi için dua etmeyi seçiyorum. Amin.

Beyan: İmanın yüce mücadelesini sürdürmeyi, sonsuz yaşamın sözüne tutunmayı, etki alanımda Tanrı'nın isteğinin gerçekleştiğini görmeyi seçiyorum.

TANRI'DAN KORKAN İNSANLAR
HAYATLA KORKUSUZCA YÜZLEŞİR.
TANRI'DAN KORKMAYANLARSA
HER ŞEYDEN KORKAR HALE GELİR.

– RICHARD HALVERSON

37 | TÜM KORKULARI YOK EDEN KORKU

Sıkıntılar ve korkularla dolu bir dünyada yaşıyoruz. Aslında İsa bize bunun daha da şiddetleneceğini söylüyor. Ufukta neler olduğuna dair açıklaması çarpıcıdır: “Dünyanın üzerine gelecek felaketleri bekleyen insanlar korkudan bayılacak” (Luka 21:26). Bu korku ve kaygılar umut, rahatlık ve huzuru yerinden ederek geriye sadece huzursuzluk, ağrılaştan yürekler ve sürekli bir azap bırakır. Peki panzehir nedir?

RAB beni halkın tuttuğu yoldan gitmeme konusunda şiddetle uyararak şöyle dedi: “Onların entrika dediği her şeye siz entrika demeyin; onların korktuğundan korkmayın, yılmayın.” Her Şeye Egemen RAB’bi kutsal sayın. Korkunuz, yılığınız O’ndan olsun. Tapınak O olacak. (Yeşaya 8:11-14)

Kutsal korku diğer tüm korku ve endişeleri ortadan kaldırır, çünkü Tanrı’nın güvenlikte olma vaadiyle desteklenir. Bir an için durun ve bu gerçeği düşünün. Amerika Birleşik Devletleri’nin tüm silahlı

kuvvetlerinin sizi korumakla görevlendirildiğini düşünün. Her general alt rütbedeki subaylarına sizin birinci öncelik olduğunuzu bildiriyor ve güvenliğiniz için gereken her şeyin yapılmasını buyuruyor. Tüm gelişmiş silahlar, nerede kalırsanız kalın ya da nereye giderseniz gidin, sizi korumaya ayrılmış halde. Neredeyse hayal bile edilemeyecek bir şey, ama böyle yaşasaydınız, eminim ki, kendinizi güvende hissederdiniz. Yine de bu hayali durum, Yüce Tanrı'nın "Sizi güvende tutacağım" sözünün yanında sönük kalır. Bize söylenenlere şaşmamalı:

*İyiliğin ne büyüktür, ya RAB,
Onu senden korkanlar için saklarsın,
Herkesin gözü önünde,
Sana sığınanlara iyi davranırsın.
İnsanların düzenlerine karşı,
Koruyucu huzurunla üzerlerine kanat gerersin;
Saldırgan dillere karşı
Onları çardağında gizlersin. (Mezmurlar 31:19-20)*

Tanrı'nın huzuruna sığınmak, bize zarar vermek isteyenlere karşı güvende olmak gibi cömert vaatler herkese değil, Tanrı'dan korkanlara verilir. Lisa ve ben yıllarca bize yönelik söylenen yalanlara, iftiralara, suçlamalara ve tehditlere katlandık. Arkadaşlarımla şakalaştım, "Adımı Google'da aramayın; beni suçlayan makalelere boğulursunuz." Ancak sessiz kalmayı ve kendimizi savunmamayı bir amaç haline getirdik. Bunun yerine, bu saldırıları asıl korktuğumuz Kişi'ye havale ettik ve O'nun sürekli bizi koruduğuna tanık olduk. Bu kolay olmadı; suçlamaları ya da tehditleri Tanrı'ya havale ettiğimin bir işareti olarak ellerimi kavuşturup havaya kaldırdığım zamanlar oldu. "Baba, bunu Senin ellerine teslim ediyorum, lütfen bizi koru" diye haykırdım. O bizi asla yüzüstü bırakmadı.

Tanıdığımız pek çok kişiyi kutsal korkunun koruduğuna tanık olduk. Birkaç yıl önce kendi memleketimizde 1.500 kişiye konuşma yaptım. Hizmet sırasında pek çok kişi korkularını Rab korkusuyla takas etti. Ertesi akşam, korkularından kurtulanların arasında bulunan bir anne ve kızı alışveriş yaptıktan sonra evlerine döndüklerinde, bıçaklı ve silahlı

üç adamla karşılaştılar. Adamlar onlara sert bir şekilde eve girmelerini emrettiler. Büyük olasılıkla niyetleri iki kadını soymak, tecavüz etmek ve muhtemelen öldürmekti.

Anne daha sonra şunları söyledi: “Eğer önceki gece olmasaydı, korkudan donup kalır, nutkum tutulur ve isteklerini yerine getirirdim.” Ancak, “Eve girme emirlerini görmezden geldim ve anında İsa’nın bizi kurtarması için yüksek sesle dua etmeye başladım. Haykırdıkça güvenim, gücüm ve huzurum arttı. Adamlar titremeye başladı ve bana dua etmeyi bırakmamı kesin bir dille emrettiler. Sonunda sabırları tükendi ve öfkeyle, ‘Dur, dur, kes şu duayı!’ diye bağırmaya başladılar.” Üç adam bu kadar kendinden emin kadınlarla karşılaşmaya hazırlıksızdı. Saldırganların kafası karışmıştı ve onlar anneye odaklanırken, kız yardım çağırmak için eve girmeyi başardı. Adamlar aniden kızın kaybolduğunu fark edince kaçtılar.

Aynı yıl, Houston, Teksas’ta hizmet verirken, başka bir genç kadın korkularını kutsal korkuyla takas etti. Hizmetten bir hafta sonra, bir alışveriş merkezinden çıkıp arabasına bindiğinde, arka koltukta elinde bıçakla saklanan bir adamla karşılaştı. Adam sert bir şekilde ona arabayı sürmesini söyledi. Kadın korkuya kapılmak yerine İsa’ya yakardı ve durmadı. Saatlerce araba sürdüler, adam ondan susmasını istedi ama o reddetti. Adam sonunda, “Kenara çek!” dedi ve kadın kenara çekince adam arka kapıyı açıp kaçtı.

Bir zamanlar Aram kralı Peygamber Elişa’ya öfkelenmiş ve onu tutuklatmak için askerler göndermişti. Elişa’nın uşağı askerleri, atları ve savaş arabalarını gören ilk kişiydi. Korkudan ne yapacağını şaşırırdı.

“Elişa, ‘Korkma, çünkü bizim yandaşlarımız onlarinkinden daha çok’ diye karşılık verdi. Sonra şöyle dua etti: ‘Ya RAB, lütfen onun gözlerini aç, görsün!’ RAB uşağın gözlerini açtı. Uşak Elişa’nın çevresindeki dağların atlılarla, ateşten savaş arabalarıyla dolu olduğunu gördü” (2. Krallar 6:16-17).

İsa sık sık O’nu taşlamak isteyen kalabalıklarla karşılaşırdı. Yine bir keresinde kalabalık O’nu uçurumdan atmaya çalıştı, ama hayatının tehlikeye düştüğü her olayda İsa zarar görmeden oradan uzaklaştı (bkz. Luka 4:29; Yuhanna 8:59; 10:39).

Tanrı'nın kendisinden korkan birinin acı çekmesine izin verdiği tek zaman, Tanrı'nın yüceliği için gökten geldiği zamandır. Ancak bu durumlarda bile insan korkusunu ortadan kaldıran kutsal korkunun verdiği bir güvence vardır. Dünyanın en güçlü kralı olan Babil Kralı Nebukadnessar'ın huzuruna çıkarılan üç genç İbraniyi düşünün. Kral büyük bir put yaptırmış ve ülkede ne zaman müzik sesi duyulsa herkesin bu putun önünde eğilmesini buyurmuştu.

Bu üç genç adam Tanrı'dan korktu ve kralın buyruğunu dinleyip günah işlemeyi reddettiler. Onları anında kızgın fırınına atabilecek olan öfkeli Nebukadnessar'ın huzuruna çıkarıldılar. Gençler korkmuşlar mıydı? Bunun cevabını size bırakıyorum, zira öfkeli krala ne söylediklerine dikkat edin: “Kızgın fırına atılsak bile, ey kral, kendisine kulluk ettiğimiz Tanrı bizi kızgın fırından kurtarabilir; senin elinden de bizi kurtaracaktır. Ama bizi kurtarmasa bile bil ki, ey kral, ilahlarına kulluk etmeyiz, diktiğin altın heykele tapınmayız” (Daniel 3:17-18).

Ne büyük bir güven! Kutsal Yazılar “Nebukadnessar Şadrak, Meşak, Abed-Nego'ya çok öfkeleni; onlara karşı tutumu değiştirdi” (19. ayet) dese de, onlar sakin ve korkusuz kaldılar. Bu adamlar Tanrı'dan korkuyorlardı ve bu nedenle onları ya ölümlerle ya da yaşamlarıyla kurtaracağını biliyorlardı. Fırının içine atıldılar, ama zarar görmeden, üzerlerine duman kokusu bile sinmeden dışarı çıktılar. Sonu ölüm anlamına gelse bile, korkusuz kaldılar.

Tanrı'dan çok korkan bir adam olan Elçi Pavlus da aynı tutuma sahipti. İdam edilme olasılığıyla karşı karşıya kaldığında şöyle demişti: “Hiçbir şekilde utandırılmayacağımı, yaşasam da ölsem de Mesih'in her zamanki gibi şimdi de bedenimde yüceltilmesi için tam bir cesaret gösterebileceğimi bekliyor ve umut ediyorum. Çünkü benim için, yaşamak Mesih'tir, ölmek kazançtır” (Filipililer 1:20-21). Mesih'i yüceltmek için ölmek neden “kazançtır” ya da söylendiği gibi “çok daha iyidir”? Bilgeliğin başlangıcı olan Tanrı korkusu bizi bu yaşam ve sonraki yaşam hakkında doğru bir bakış açısıyla aydınlatır. Bu nedenle İsa şöyle der: “Bedeni öldüren, ama canı öldüremeyenlerden korkmayın. Canı da bedeni de cehennemde mahvedebilen Tanrı'dan korkun” (Matta 10:28).

Yıllar önce, gezici vaiz olarak hizmet ederken, çocuklarım için korktuğum bir anda Tanrı benimle konuştu. Bana şöyle dedi, “John, hayatındaki herhangi bir korku sadece çarmıhın altına koymadığın şeyi tanımlar; hayatının o alanı hala senin elinde.” O akşam tövbe ettim, oğullarımızı tamamen Tanrı’ya teslim ettim ve onların güvenliği için bir daha asla endişelenmedim. Rab korkusu bizi her şeyimizi İsa’ya teslim etmeye yönlendirir. Bunu yaptığımızda, başkalarının çok arzuladığı ama bulamadığı şeye kavuşuruz: Esenlik, güven ve korkudan özgürlük.

==== KİŞİSELLEŞTİRME ====

Pasaj: “RAB korkusu doygun ve dertsiz bir yaşama kavuşturur” (Özdeyişler 19:23).

Ana fikir: Hayatınızdaki herhangi bir yararsız korku sadece çarmıhın altına koymadığınız şeyi tanımlar; yaşamınızın o alanı hala sizindir.

Derin düşünce: Hayatımın hangi alanlarında korkuyla mücadele ediyorum? Sağlığım, mali durumum, evliliğim, çocuklarım, işim, okulum, reddedilmek, inancım yüzünden zulüm görmek ya da hayatımın başka bir yönü mü? Hayatımın bu alanını tamamen İsa’nın egemenliğine teslim ettim mi, yoksa hâlâ onu elimde mi tutuyorum?

Dua: Sevgili Tanrım, Sana (hangisi geçerliyse onu belirtin) teslim etmediğim için beni bağışla. Düşündüğümde, bunu sahiplendiğim açıkça ortaya çıktı. Güvensizliğim, yaşamımın bu alanında kutsal korkunun eksikliğini ortaya çıkardı. Tövbe ediyor ve hayatımın her alanını İsa’nın egemenliğine bırakıyorum. Amin.

Beyan: İsa benim Rabbimdir. Hayatımın tüm alanlarının sahipliğini O’na veriyorum. Hayatımdaki her şey O’nun isteğine göre olsun.

ÇOCUĞU TUTMASI GEREKEN
YOLA GÖRE YETİŞTİR,
YAŞLANDIĞINDA O YOLDAN
AYRILMAZ.

– ÖZDEYİŞLER 22:6

38 | MİRAS

Kutsal korkunun bir başka büyük yararı daha vardır: Tanrısal miras. Size bazı sorular sormama izin verin. Benedict Arnold’u düşündüğünüzde aklınıza ne geliyor? İlk aklınıza gelen “hain” mi? Peki ya Rahibe Teresa? Hayırseverlik Misyonerleri mi aklınıza geliyor? Peki ya Adolf Hitler? “Milyonları öldüren zalim diktatör” diye mi düşünüyorsunuz? Peki ya Albert Einstein? İzafiyet teorisini keşfeden kişi mi aklınıza geliyor?

Aklınıza gelen düşünceler muhtemelen bu tanınmış kişilerin miraslarıdır. Gerçek şu ki, hepimiz miraslar yaratırız. O halde kendimize sormamız gereken bir soru şudur: Mirasım iyi mi hatırlanacak yoksa hoş karşılanmayacak mı? Ancak daha büyük soru, mirasımızın gökte nasıl görüleceğidir. Tanrı’nın ebedi krallığının inşasına yararlı mı yoksa zararlı mı görülecek?

Merriam-Webster’a göre *miras* kelimesinin bir tanımı “bir ata ya da selef tarafından aktarılan ya da onlardan alınan bir şeydir.” Tanrı korkusu gelecek nesillerimizi nasıl etkiler? Başlangıç olarak, iman babası İbrahim’e dönelim. Dağ-da, melek onu İshak’ı boğazlanmaktan alıkoyduğunda, RAB ona şöyle dedi:

Seni fazlasıyla kutsayacağım; soyunu göklerin yıldızları, kıyıların kumu kadar çoğaltacağım. Soyun düşmanlarının kentlerini mülk edinecek. (Yaratılış 22:17)

Bu sözleri yıllarca okudum ve neden kutsama ve çoğaltmanın artarda geldiğini merak ettim. Sonunda merakıma yenik düşerek bir hahama ulaştım ve o da bana şu yanıtı verdi: “Yahudi anlayışına göre, kutsamakta asıl olay çoğalmakla ilgilidir. Tanrı İbrahim’i kutsarken onun soyundan gelenleri çoğaltacağını vaat eder. Başka bir deyişle, İbrahim’i çocukları aracılığıyla kutsamaya devam edeceğine söyler.”

Kutsal korku soyumuza yarar sağlar: “Düşmanlarının kentlerini mülk edinecekler.” Bu harika bir şey ve bunu birazdan tartışacağız, ama önce hahamın açıklamasında vurgulanması gereken başka bir gerçek var. Kutsal korku bizi soyumuz aracılığıyla kutsamaya devam eder ve bu durum sadece bu yaşamda değil, sonsuza dek geçerlidir.

Ebedi yaşamımız, hem geleceğimizde hem de sonraki yaşamda bizim için daha büyük onur ve etki yaratan soyumuzdan etkilenir. Açıklığa kavuşturmak için bir örnek vereyim. Archie Manning, 10 sezon boyunca Ulusal Futbol Ligi’nde New Orleans Saints’in oyun kurucusuydu. Onun hücum liderliğindeki takım sadece bir kez eleme gruplarına kalabildi; diğer dokuz sezon ise kaybedilen sezonlardı. Çoğu kişi tarafından unutulmuş bir oyuncu olabilirdi, ancak oğullarından ikisi, Peyton ve Eli, toplam dört şampiyonluk kazandılar ve Super Bowl ve lig MVP’si oldular. Artık oğulları sayesinde Archie’yi daha fazla kişi tanıyor ve dolayısıyla spor dünyasında daha büyük bir onur ve etkiye sahip.

Sonsuzlukta pek çok kişi, soyundan gelenlerin krallığı inşa etmedeki itaatleri sayesinde daha büyük bir onura ve etkiye sahip olacaktır. İbrahim mükemmel bir örnektir; onun ebedi etkisi çocukları –Yusuf, Samuel, Davut, Daniel, Yeşaya ve tabii ki İsa– sayesinde artacaktır. Şimdi bile onun mirası devam etmektedir. Bu bereket Tanrı’dan korkan herkes için geçerlidir; onlar “sonsuzlukta anılacaklar” ve “güçleri ve saygınlıkları artacaktır” (Mezmun 112:6, 9). Birçok kişi gökte her şeyin yeniden başlayacağını düşünür. Ancak bu doğru değildir. İmanlılar olarak sonsuz tarihi şekillendirmeye çoktan başladık, çünkü “doğruluğumuz sonsuzlukta kalıcıdır” (Mezmun 112:9).

Şimdi Tanrı’nın soyumuzun galip olacağına dair verdiği vaade dönelim; “Düşmanlarının kentlerini mülk edinecekler.” Daha çağdaş

bir dille ifade edersek, soyumuzun Tanrı'yı küçümseyenler tarafından alt edilmeyeceği, bunun yerine başarılı liderler ve etki sahibi kişiler olacağı söylenebilir (Yasanın Tekrarı 28:13). Bunun sadece İbrahim ve onun soyundan gelenler için geçerli olduğunu düşünebilirsiniz. Ama bize şöyle deniyor: "İbrahim'e sağlanan kutsama Mesih İsa aracılığıyla uluslara sağlansın ..." (Galatyalılar 3:14). Bu harika bir haberdir!

*Ne mutlu RAB'den korkan insana,
O'nun buyruklarından büyük zevk alana!
Soyu yeryüzünde güç kazanacak,
Doğruların kuşağı kutsanacak. (Mezmurlar 112:1-2)*

Kuşak kelimesi "uzun zaman" anlamına gelir ve gelecek nesillerimizi ifade eder. Meryem "Kuşaklar boyunca kendisinden korkanlara merhamet eder" (Luka 1:50) diyerek Rab'bi övmüştür. Sadece öz çocuklarımız başarılı olmakla kalmayacak, bu vaat nesillerimizi de kapsayacaktır. Bunun harika bir örneği, her ikisi de on sekizinci yüzyılın başlarında doğmuş olan iki adamın yaşamında görülür.

İlki Max Jukes'tur. 1874 yılında Richard Dugdale adında bir sosyolog New York'un taşrasında on üç ilçe hapisanesini ziyaret etmiştir. Dört farklı soyadı altında kan bağı olan altı kişi keşfetti. Bu durum merakını uyandırdı ve onu bu ailenin soyunu derinlemesine araştırmaya yöneltti. Araştırması onu 1720 ile 1740 yılları arasında doğmuş olan Max Jukes adında Hollandalı bir yerleşimciye kadar götürdü. Yıllar süren titiz bir araştırmanın ardından Dugdale, Jukes'in 540 torununu tespit etti. Bunların arasında 76 hüküm giymiş suçlu, 18 genelev işletmecisi, 120 fahişe ve 200'den fazla devlet yardımı alan kişi vardı. Kısacası, çok sayıda bozuk davranışa yol açan ve devlete bugünkü para değeriyle on milyonlarca dolara mal olan kuşaklara yayılmış bir günah silsilesi vardı.

Şimdi onu aynı dönemde doğmuş olan Jonathan Edwards ile karşılaştıralım. Çok sayıda kitap yazmış ve Müjde'yi uluslara ulaştırmak için birçok kişiye ilham vermiş bir ruhsal uyanış lideriydi. Sarah Pierpont ile 1727 yılında evlendi. Bu çift Tanrı'dan çok korkuyordu. Her gece yatağa gitmeden önce birlikte Kutsal Kitap okur ve dua ederlerdi. On

bir çocukları oldu ve Jonathan her çocuğu için her gün bir kutsama duası ederdi. “Her ev küçük bir kilise olmalıdır” demişti.

Jonathan ve Sarah'nın bilinen 1.394 torunu, Tanrı'nın kendisinden korkanlara verdiği vaadi ortaya koymaktadır – *düşmanlarının kentlerini mülk edinecekler ve çocukları her yerde başarılı olacaktır*. Soylarından gelenler arasında 13 kolej ya da üniversite rektörü, 65 kolej ya da üniversite profesörü, 3 Birleşik Devletler senatörü, 30 yargıç, 100 avukat, 60 doktor, 75 ordu ve donanma subayı, 100 bakan ve misyoner, 60 önemli yazar ve 1 Birleşik Devletler başkan yardımcısı (Aaron Burr) bulunmaktadır. Onların soyundan gelenler devlete bir kuruşa bile mal olmadı.

Dört oğlumuz küçükken mücadele ettiğim korkular, erkenden ölmeleri, babalarının yılda 200'den fazla vaaz vermek için yollarda olmasına kızıp kızmayacakları ya da beni bu hizmete çağırdığı için Tanrı'ya kızıp kızmayacakları etrafında dönüyordu. Bir akşam, evimden çok uzaktaki bir konferansta vaaz verdikten hemen sonra, kutsal korku eksikliğimin onların hayatlarının sahipliğini İsa'ya bırakmamı engellediğini fark ettim. Dua ederek yakardım, “Baba, bu dört oğul artık benim değil; onlar artık İsa'ya ait. Onlarla ne istersen yapabilirsin, ama Şeytan, sen onlara asla dokunamayacaksın!” O günden beri hayatları için hiç korkmadım.

Kısa bir süre sonra Tanrı kendi Sözü aracılığıyla bana önemli bir gerçeği açıkladı. Pinehas, Kâhin Harun'un torunuydu. Tanrı ve İsrail halkı için tutkuluymdu. Güçlü kutsal korkusu onu diğer imanlıların korktuğu şeyi yapmaya yöneltti; doğru olanı cesaretle savundu. Bunu yapınca Tanrı şöyle dedi: “Onunla bir esenlik antlaşması yapacağım. Kendisi ve soyundan gelenler için kalıcı bir kâhinlik antlaşması olacak bu” (Çölde Sayım 25:12). Esasen, onun soyundan gelenlere, sergilediği kutsal korku nedeniyle Tanrı'yla daha yakın bir ilişki vaat ediliyordu. Kutsal Ruh, bana oğullarımızın korunmasının Lisa'nın ve benim O'nun isteğine hararetle itaat etmemizle bağlantılı olduğunu gösterdi.

Şimdi, yıllar sonra, dört oğlumuzun her biri Messenger International'da en az dokuz yıl çalıştı. İki yazar, hepsi lider ve en önemlisi, hepsi kutsal Tanrı korkusunda yaşıyorlar. İnsanlar sürekli olarak Tanrı'ya ait çocuklar yetiştirmek için ne yaptığımızı soruyorlar.

Dürüst olmak gerekirse, bunun bilgeliğimizle hiçbir ilgisi yoktu ve ebeveyn olarak yaptığımız birçok hata ciltlerce kitap doldurabilir. Ancak doğru yaptığımız şey, yüksek düzeyde bir kutsal korkuda yaşamaktı.

Oğullarımız ergenlik dönemlerinde kısa bir zaman için yoldan çıktıklarında, Lisa ve ben Rab'be, vaadinin oğullarımızda yerine gelmesi için yakardık ve kutsal korku içinde yaşamaya devam ettik. İmanımızı hiç kaybetmedik ve siz de kaybetmemelisiniz. Tanrı'nın Rab'den korkan sizlere vaadi, çocuklarınızın "yeryüzünde güç kazanacağıdır" (Mezmur 112:2)

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: "Çocukların zeytin filizleri gibi sofranın çevresinde. İşte RAB'den korkan kişi böyle kutsanacak." (Özdeyişler 19:23)

Ana fikir: Kutsal korkuda kaldığınızda, soyunuzdan gelenlere önemli bir şey aktarılır. Onlar sadece etkileyici kişiler olmakla kalmayacak, aynı zamanda onlar aracılığıyla kutsanmaya devam edeceksiniz.

Derin düşünce: Çocuklarımı (veya gelecekteki çocuklarımı) nasıl görüyorum? Onların geleceği hakkında endişeleniyor muyum? Onları tamamen İsa'nın egemenliğine teslim ettim mi? Onların önünde kutsal bir korku içinde yürüyor muyum? Onların mevcut davranışlarına göre mi yoksa Tanrı Sözü'nün vaat ettiklerine göre mi algılıyor, dua ediyor ve konuşuyorum?

Dua: Sevgili Tanrım, Sözü'n'de kutsal korku içinde yürüyerek kalıcı bir miras güvence altına alacağımı belirtiyorsun. Çocuklarımın yeryüzünde güçlü olacaklarına, etkili ve başarılı olacaklarına, Senin ve benim adıma onur getireceklerine dair vaadine inanıyorum. Bu vaatlerin gerçekleşmesi için cesaretle dua etmeye devam edeceğim. Bunu İsa'nın adıyla istiyorum, amin.

Beyan: Çocuklarım yeryüzünde güçlüdür, gittikleri her yerde başarılı olurlar ve düşmanlarının kentlerini mülk edinirler.

İNSANIN GERÇEK BİLGELİĞİNİ
OLUŞTURAN UNSURLARI
TANIMLARKEN, EN RAHATÇA
KULLANACAĞIMIZ SÖZLER TANRI
KORKUSUNU AÇIKÇA İFADE
EDENLERDİR.

– HİPPOLU AUGUSTİNE

39 | EN ÖNEMLİ ŞEY

Bu bölümdeki konu o kadar geniştir ki, sadece bu konu üzerine bile bir kitap yazılabilir. Yine de bundan kaçınmak bu mesajı eksik bırakacaktır. Bu yüzden bu bölüme kutsal korkunun bu önemli yönüne bir giriş olarak yaklaşın.

Yaratıcımız'ın yüreğinden gelen bu sözlere kulak verin – yaşam sözleri, hakikat sözleri, koruyucu sözler, güneşin, ayın ve yıldızların ötesinde kalacak sözler, üzerinde durduğumuz yeryüzünden daha sağlam sözler:

*Bilgeliğe erişene,
Akli bulana ne mutlu! ...
Daha değerlidir mücevherden,
Dileyeceğin hiçbir şey onunla kıyaslanamaz.
(Özdeyişler 3:13, 15)*

Bu dünyada tanrısal bilgeliğin değerine denk *hiçbir şey* yoktur. Ne kadar olağanüstü, *hiçbir şey*! Bu nedenle bize, “Bilgeliğe ilk adım onu sahiplenmektir. Bütün servetine mal olsa da akla sahip çık” (Özdeyişler 4:7) ve bir kez bulunduğunda, “yolları sevinç yollarıdır,

evet, bütün yolları esenliğe çıkarır” (Özdeyişler 3:17) denmiştir.

Verdiğimiz her kararda Tanrı'nın bilgeliğini aramalıyız. Çünkü bize şöyle denmiştir: “Onu el üstünde tut, o da seni yüceltecek” (Özdeyişler 4:8). Ne muhteşem bir vaat! İbranicede *yüceltmek* fiili, “yükseltmek, üstün tutmak, onurlandırmak” olarak tanımlanır. Tanrı yücelttiğinde, hiç kimse ve hiçbir koşul onu alçaltamaz! Bu nedenle bilgelik, kalıcı yüceliğe götüren yoldur.

Bilgelik keşfedilmelidir; gizlidir ama ulaşılamaz değildir. Bir kez bulunduğunda, muazzam faydalar getirir. Peki onu nasıl bulacağız?

Bilgeliğin temeli RAB korkusudur.

(Mezmunlar 111:10; Özdeyişler 9:10)

Temel için kullanılan İbranice sözcüğü incelememiz önemlidir. Aynı sözcük Kutsal Kitap'ın ilk ayetinde geçer: “Başlangıçta Tanrı göğü ve yeri yarattı.” Bu sözcük “başlangıç noktası” anlamına gelir. Kutsal korku bilgeliğin başlangıç noktasıdır. Bunu şöyle düşünün: Kalıcı başarı için ihtiyacınız olan tüm bilgelikle dolu bir depo hayal edin. Ancak, bu depoya açılan tek bir kapı ve tek bir anahtar vardır: Kutsal korku. Yeşaya şöyle yazar: “Bol bol kurtuluş, bilgi ve bilgelik sağlayacak. Halkın hazinesi RAB korkusudur” (Yeşaya 33:6).

Esasen, Rab korkusu dışında kalıcı bilgelik yoktur. Kutsal korku kalıcı bilgeliğin kaynağıdır, ama yararı başlangıç noktasının ötesinde de devam eder:

RAB korkusu yaşam kaynağıdır,

İnsanı ölüm tuzaklarından uzaklaştırır.

(Özdeyişler 14:27)

İki anahtar sözcüğün altını çizmek istiyorum: *Kaynak* ve *tuzak*. İbranice *kaynak* sözcüğü “akış” ya da sürekli akan bir pınar anlamını taşır. İyi yaşamak ara sıra alınan iyi kararlardan değil, kalıcı meyveler veren bilgece kararların tutarlı akışından kaynaklanır.

İkinci sözcük olan *tuzak*, kapan ya da yem anlamına gelir. Bu

İbranice sözcüğün en uygun anlamı, bir avcının tuzağına yerleştirilen yemdir. Her iyi avcı, bir tuzağın başarılı olması için iki şeye ihtiyacı olduğunu bilir. Hayvanın onu fark etmeyeceği umuduyla gizlenmeli ve hayvanı tuzağın ölümcül dişlerine çekmek için içinde yem olmalıdır. Anahtar kelimeleri iyice anladıktan sonra, ifade edilen gerçeğe daha fazla açıklık getiren başka bir pasaja bakın:

RAB korkusu bilgelik öğretir.
(Özdeyişler 15:33)

Bu iki pasajdaki gerçekleri birleştirdiğimizde, kutsal korkunun Tanrı'nın bilgeliğini öğretmek üzere sürekli akan bir pınar olduğunu keşfederiz. Asla uyumayan ya da uyuklamayan, ama hayatta bilgece kararlar almamız için bize sürekli öğütler veren bir danışmandır.

İnsanoğlunun binlerce yıllık tarihi, Tanrı'nın bilgeliğinden ayrı olarak kendi başımıza kaldığımızda, iyi kararlar verdiğimizizi düşünürken zararlı kararlar vereceğimizi kanıtlamıştır. Bunun nedeni nedir? Ölüm ve yıkımın yolları bir avcının tuzağından farksız olarak gizlenmiş ve yemlenmiş haldedir. İyi, bilgece, yararlı ve zevkli görünen şeyler çoğu zaman sizi kötü, bilgelikten uzak, zararlı ve kederli şeylere çekmek için kullanılan yemlerdir. Rab korkusu bizi *sadakatle bu tuzaklardan uzaklaştırarak* bundan korur.

Günümüz toplumuna bakarsanız, etkiledikleri kişileri yıkıma sürükleyen kararlar veren tanınmış ve zeki insanlar olduğunu görürsünüz. Aynı zamanda başkaları da onların akılsızlığına kördür. Kutsal Yazılar kutsal korkuyu reddedenler için “düşüncelerinde budalalığa düştüler; anlayışsız yüreklerini karanlık bürüdü. Akıllı olduklarını ileri sürerken akılsız olup çıktılar” demektedir (Romalılar 1:21-22). Yürekler karardığında görüş de kararır; ölümün gizli ve yemlenmiş tuzaklarına düşmemiz an meselesi olur.

Ancak bunun tersi de doğrudur. Kutsal korkuyu sımsıkı kucakladığımızda, bize kalıcı ve yararlı kararlar verme becerisi kazandıran, sürekli akan bir bilgelik danışmanına sahip oluruz. Pusuda bekleyen ölüm tuzaklarının farkında olmadığımızda bile, bu kaynak bizi bilmeden tuzağa düşmekten sürekli olarak korur.

Tanrı'yla antlaşması olmayan, ama O'ndan korkan bir adamı incelerken bu ilkeye bakalım. Bu kişi Gerar Kralı Avimelek'ti. İbrahim'in karısı Sara'yı haremine almıştı. Kısa bir süre sonra Tanrı bir gece ona gelip, "Bu kadını aldığın için öleceksin" dedi, "Çünkü o evli bir kadın" dedi (Yaratılış 20:3).

Avimelek şöyle haykırır: "Ya RAB ... Ben temiz vicdanla, suçsuz ellerimle yaptım bunu" (4-5. ayetler). Burada "RAB" için kullanılan sözcük birebir olarak 'Rabbim' anlamına gelir. Tanrı'dan korktuğu, Tanrı'ya hitap etme biçiminde ve verdiği yanıtta oldukça belirgindir. Şimdi Tanrı'nın ona ne dediğini dinleyin:

Bunu temiz vicdanla yaptığımı biliyorum. Ben de seni bu yüzden bana karşı günah işlemekten alıkoydum, kadına dokunmana izin vermedim. (Yaratılış 20:6)

Rab korkusu onu ölüm tuzağına düşmekten koruyan, farkında olmadığı bir danişmandı. Tuzak, İbrahim'in kızkardeşi olarak aldatıcı bir şekilde sunulduğu için gizliydi, yine de kutsal korkusu onu korudu. Tanrı'yla bilinen bir antlaşması olmayan, Tanrı'nın yazılı sözüne sahip olmayan bu putperest kral nasıl oldu da başka bir adamın karısını alma düşüncesiyle titredi? Yanıtımızı Pavlus'un yazılarında buluyoruz: "Kutsal Yasa'dan yoksun uluslar Yasa'nın gereklerini kendiliklerinden yaptıkça, Yasa'dan habersiz olsalar bile kendi yasalarını koymuş olurlar. Böylelikle Kutsal Yasa'nın gerektirdiklerinin yüreklerinde yazılı olduğunu gösterirler. Vicdanları buna tanıklık eder. Düşünceleriye onları ya suçlar ya da savunur" (Romalılar 2:14-15).

Dahası, bu Yahudi olmayan kral başka bir adamın karısını alma düşüncesinden titrerken, nasıl oluyor da tecrübeli bir pastör ya da yıllardır kiliseye devam eden bir imanlı, zaman geçtikçe daha sık tanık olduğumuz gibi, başka bir adamın karısıyla zina edebiliyor? Bu roket bilimi değil. Böyle bir kilise önderi ya da üyesi İsa'ya ait olduğunu ağızyla itiraf etse de, içinde Tanrı korkusu yoktur. Bize şöyle söylüyor:

*Kimi kadını ölümden acı buldum.
O kadın ki, kendisi tuzak, yüreği kapalı, elleri zincirdir.
Tanrı'nın hoşnut kaldığı insan ondan kaçır,
Günah işleyense ona tutsak olur. (Vaiz 7:26)*

Kutsal Yazılar *kötülerin* tuzağa düşürüleceğini değil, kutsal korku eksikliği nedeniyle hedefi ıskalayanların, yani *günah işleyenlerin* tuzağa düşürüleceğini söyler. Bu kişi kolaylıkla Hristiyan olduğunu iddia eden biri olabilir. Yakup iman ikrarında bulunanlara şöyle yazar: “Ey *günahkârlar*, ellerinizi günahattan temizleyin. Ey kararsızlar, yüreklerinizi paklayın” (Yakup 4:8).

Batı'da genel kabul gören Müjde öğretisi, bizi Tanrı'nın bilgeliğinden farklı bir şekilde eğiten *sahte bir lütuf* öğreterek Tanrı korkusunu sistematik olarak yüreklerimizden uzaklaştırmıştır. Bizi günahattan koruyan sınırlayıcı gücü ortadan kaldıran sağlıksız, bozuk bir öğüt kaynağı yaratır. Ancak gerçek lütuf kutsal korkuyla çatışmaz.

Çünkü Tanrı'nın bütün insanlara kurtuluş sağlayan lütfu ortaya çıkmıştır. Bu lütuf, tanrısızlığı ve dünyasal arzuları reddedip şimdi ki çağda sağduyulu, doğru, Tanrı yoluna yaraşır bir yaşam sürebilmemiz için bizi eğitiyor. (Titus 2:11-12)

Tanrı'nın gerçek lütfunu kutsal Tanrı korkusundan ayıramayız. İkisi birlik içindedir ve her ikisi de ölüm tuzaklarından sürekli uzak durmamızı *öğütler*.

Antlaşmaya bağlı olduğunu iddia eden insanlar arasındaki bu tanrısız davranışlar salgını yeni bir şey değildir. İsrail'in ve kilisenin tarihi boyunca aynı tutumları gördük, ancak İsa'nın aldatmacanın damgasını vuracağını söylediği bu son günlerde daha da yoğunlaştı. Kutsal korkunun yitirilmesi insanların yüreklerini ve ruhlarını karanlık öğütlere açmakta, gerçek gibi görünse de aslında bilmeden günaha ve ölüme götürmektedir.

Şu anda toplumumuzda yasa tanımazlığın gücü hızla artmaktadır. Sanki üstel bir eğrinin yükselişi gibidir. Yaygın olarak kabul gören sahte lütuf, imanlıların yüreklerinden kutsal korkuyu yok etmeye

devam ederse, Hristiyan olduğunu iddia eden çok sayıda kişi yasa tanımazlığın aldatmacasına kapılıp gidecektir. Kutsal korkunun yeniden canlanmasına ihtiyacımız vardır, çünkü bu bizi sürekli olarak aldatılmaktan korur. Çoğunluk aldatmacanın içine düşmüş olsa bile, yüreklerimizi gerçekle aynı hizada tutar.

Kutsal korkuyu büyük hazineniz olarak benimseyin. Onu milyonlarca dolarınızdan, en pahalı mücevherlerinizden ya da en güzel evinizden daha özenle koruyun. Bu değerli mallarımızı devlet garantili bankalarda, kilitli kasalarda ya da alarm sistemleri ile koruyoruz, ancak en büyük hazinemiz Rab korkusudur. Bu nedenle bize şöyle denmiştir: “Her şeyden önce de yüreğini koru, çünkü yaşam ondan kaynaklanır” (Özdeyişler 4:23).

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Bilgelik çağırıyor, akıl sesini yükseltiyor... Çünkü beni bulan yaşam bulur ve RAB’bin beğenisini kazanır. Beni gözardı edense kendine zarar verir, Benden nefret eden, ölümü seviyor demektir” (Özdeyişler 8:1, 35-36).

Ana fikir: Bir Mesih izleyicisi olarak bilgelik edinmek yapabileceğimiz en önemli şeydir. Rab korkusu bilgeliğin kaynağıdır; bizi ölüm tuzaklarından korur.

Derin düşünce: Kırmızı çizgimi çektim mi? Tanrı Sözü’nün belirttiğine aykırı olan toplumsal bilgelige bağlı kalmamaya karar verdim mi? O’nun Sözü’ne olan inancım ve itaatim nedeniyle zulüm görmeye istekli miyim? Günlük kararlarımda İsa’nın bilgeliğini nasıl daha dikkatli arayacağım?

Dua: Sevgili Babamız, İsa’nın adıyla, Senin bilgeliğin ve anlayışın için yakarıyorum. Lütfen bunu algılamak için kulaklarımı ve gözlerimi aç.

Kendi düşüncelerimle bilgelik taslayarak akılsız olmak istemiyorum. Rabbim İsa Mesih'in bilgeliğini bu dünyanın sunduğu her Şeyden üstün tutacağım ve ona güveneceğim. İmanım ya da itaatim yüzünden zulüm görsem bile itaat etmeyi seçiyorum. Amin.

Beyan: Aldığım her kararda Rabbim İsa'nın bilgeliğini aramaya kararlıyım.

TANRI KORKUSU
ALÇAKGÖNÜLLÜLERE
ÖZGÜDÜR.
– HİPPOLU AUGUSTİNE

40 | BAŞARILI YAŞAM

Özdeyişler kitabının bilgeliğinin derinliklerinde, benim “güç ikizleri” olarak adlandırmayı sevdiğim iki erdem vardır. Bu iki erdem Kutsal Yazılar’da el ele gider ve çoğu zaman birbirini tamamlar. Aşağıdaki ayette tanımlanmışlardır:

*Alçakgönüllülüğün ve RAB korkusunun ödülü,
Zenginlik, onur ve yaşamdır. (Özdeyişler 22:4)*

Alçakgönüllülük ve kutsal korku birbiriyle bağlantılıdır. Tanrı’dan korkup da gerçekten alçakgönüllü olmayan birini asla bulamayacağınız gibi, gerçekten alçakgönüllü olup da Tanrı’dan korkmayan birini de bulamazsınız. “Gerçek” sözcüğü önemlidir, çünkü sahte alçakgönüllülüğün çeşitli biçimleri vardır. Bu konuya bir sonraki bölümde daha ayrıntılı olarak değineceğiz.

Sıralanan üç vaade kısaca bakalım: Zenginlik, onur ve yaşam. “Zenginlik” için kullanılan İbranice sözcük *ōšer*’dir ve “Varlık, servet” olarak tanımlanır. Toprak, mal, mülk, hayvan ve soydan gelen her türlü zenginliği tanımlar. Anlamı açıktır ve kutsal korkuyla ilgili tek seferlik bir vaat değildir. Mezmur yazarı da şöyle yazar:

*Ne mutlu RAB'den korkan insana,
O'nun buyruklarından büyük zevk alana! ...
Bolluk ve zenginlik eksilmez evinden,
Sonsuza dek sürer doğruluğu. (Mezmurlar 112:1, 3)*

Burada zenginlik sözcüğü yine İbranicede *ōšer*'dir. Bu durum potansiyel bir tartışma yaratmaktadır. Zenginlik ve servet sahibi olmanın dindarlığa aykırı olduğunu düşünenler vardır. Bununla birlikte, geleneğimiz uğruna Kutsal Yazılar'daki açık gerçekleri ortadan kaldırırsak, bu kesinlikle kutsal korkunun antitezi olan gururun bir göstergesi değil midir?

Yıllar önce bununla yüzleşmek zorunda kaldım. Hizmetimizin ilk yıllarında Lisa ve ben, birçok kişiyi çürüyüp giden zenginliğin peşinden koşmaya yönlendiren bir refah müjdesi öğreten hizmetkârlara tanık olduk. Meyveleri yıkıcıydı ve pek çok kişiyi putperestlik demek olan açgözlülüğe sürüklüyordu. Çok sayıda kişi gerçek imandan uzaklaştı ve kendilerine çeşitli acılar getirdi. Bu üzücü sonuçları gördüğümüzde, sarkacı ters yöne sallayarak karşılık verdik. Zenginlikten, servetten ya da refaftan söz eden her öğretiyi küçümsemeye başladık. Ama olgun olmayan bu görüşümüz sonunda Kutsal Ruh tarafından düzeltildi. Tanrı'dan gerçekten korkan bir kişinin zenginliği doğru bir şekilde kullanacağı ve açgözlülük tuzağına düşmeyeceği gerçeğiyle yüzleşmek zorunda kaldık.

Servet ve zenginliğin amacı nedir? Başkalarını kutsamak için bir araçtır. Bu yazının yazıldığı sırada hizmetimiz 130 ülkedeki pastörlere ve liderlere 118 dilde 53 milyondan fazla kaynak (kitaplar ve kurslar) sağlamıştır. Ayrıca 230 ülkede 122 dilde indirilebilen dijital öğrenci yetiştirme kaynaklarıyla dolu MessengerX adlı bir uygulama oluşturduk; kullanımı için ücret talep etmedik. Bu projeler on milyonlarca dolara mal oldu. Ya bu çabaları destekleyen kadın ve erkekler dindarlığın yokluk ya da yoksullukla eşanlamlı olduğuna inansaydı? Eğer öyle düşünselerdi, ulaştığımız milyonlarca insanı Rab'de güçlendiremezdik.

Açgözlülük ile yaşamları etkileyecek zenginliğe sahip olmak arasında büyük bir fark vardır. Tanrı'dan gerçekten korkanlar aradaki farkı bilirler ve ilkinden uzak dururlar. Yeni Antlaşma'da, İsa çarmıha gerildikten sonra şöyle okuyoruz:

Akşama doğru Yusuf adında zengin bir Aramatyalı geldi. O da İsa'nın bir öğrencisiydi. Pilatus'a gidip İsa'nın cesedini istedi. Pilatus da cesedin ona verilmesini buyurdu. (Matta 27:57-58)

Yusuf zengindi ve Kutsal Yazılar ondan İsa'nın öğrencisi olarak söz eder. Ancak ironi devam etmektedir – İsa'nın izleyicilerinin çoğu kaçmış ve saklanmıştı. Yine de bu zengin adam, kutsal korkusundan kaynaklanan bir cesaretle, Yahudi önderlerin gözdağını ve Roma'nın kudretini görmezden gelip Pilatus'a yaklaşarak İsa'nın cesedini ister. Ne cesur bir adam!

Lütfen yanlış anlamayın. Birinin yoksul olması, Tanrı korkusundan yoksun olduğu anlamına mı gelir? Hayır! Kutsal Yazılar maddi zenginliğe sahip olmayan kadın ve erkeklerle doludur. Bu onları daha mı az dindar yapıyordu? Kesinlikle hayır! Gerçek zenginlik para ya da mal mülkle değil, başkalarına yardım etme yeteneğimizle ölçülür. İşte bize verilen vaat:

RAB'den korkun, ey O'nun kutsalları,
Çünkü O'ndan korkanın eksigi olmaz.
Genç aslanlar bile aç ve muhtaç olur;
Ama RAB'be yönelenlerden hiçbir iyilik esirgenmez.
(Mezmurlar 34:9-10)

İster dua, ister gıda, ister mali kaynak, ister öğretme, ister öğrenci yetiştirme, ister konukseverlik ya da hizmet olsun, krallık için başkalarını etkilemek tanrısal bir arzudur. Tanrısal misyonumuz için gerekli her şeyi gerçekleştirmek için bol miktarda kaynağa sahip olmamız iyidir. Tanrı'dan korkan insanlar bunu amaçlar ve bu süreçte kendilerini kişisel olarak kutsanmış bulurlar. Gururlu, dinci ve kıskanç kişiler enerjilerini imanlıların neden yoksul olmaları gerektiğini tartışarak ve insanları Kutsal Yazılar'da temeli olmayan inançlara sürükleyerek harcarlar.

Kral Süleyman halkına Rab korkusunu öğretti ve önderlik etti. Bu dönemde, "Dan'dan Beer-Şeva'ya kadar Yahuda ve İsrail halkının *her bireyi* Süleyman'ın yaşamı boyunca *kendi asması ve incir ağacı* altında güvenlik içinde yaşadığı" (1. Krallar 4:25). Ayrıca tüm halkın "yiyip içip sevinç içinde yaşadığını" okumaktayız (1. Krallar 4:20). Durun ve "*her*

bireyin kendi asması ve incir ağacı” ifadesini düşünün. Tüm ulusta hiç kimse darlık içinde değildi, işsizlik ya da yoksulluk yoktu; herkes bolluk içindeydi! Rab korkusu, etkisi altındaki her insana yarar sağlayan bilgelik verir; bu durumda söz konusu olan bütün bir ulustur. Eğer tüm liderlerimiz Rab korkusuyla yürüselerdi ne olurdu?

Son bir not olarak, bu vaat İshak’ın Rebeka’nın rahminin açılması için mücadele etmesi gibi, dua ederek uğruna mücadele etmemiz gereken bir vaat değildir. İsa bize şu vaatte bulunur: “Siz öncelikle O’nun egemenliğinin ve doğruluğunun ardından gidin, o zaman size bütün bunlar da verilecektir” (Matta 6:33).

Bir sonraki vaat olan *onura* bakalım. Açılış ayetimizde “onur” için kullanılan İbranice sözcük *kābôd*’dur ve “onur, yücelik, görkem, varlık” olarak tanımlanır. Daha önceki bir bölümde Musa’nın Tanrı’nın görkemini görmek istediğinde kullandığı sözcüğün bu olduğunu görmüştük. Bir ünvan ya da konumdan kaynaklanmayan, daha çok karaktere bağlı bir ağırlık ya da yetki taşır. Böylece kutsal korkunun bir başka harika yararını keşfediyoruz: saygınlık. Sizi haysiyetli ve onurlu bir insana dönüştürür. Özdeyişler bu yararı belirten tek kitap değildir; mezmur yazarı da Tanrı’dan korkanlar için aynı İbranice sözcüğü kullanır: “Gücü ve saygınlığı artar” (Mezmur 112:9).

Özdeyişler kitabında anlatılan erdemli kadını düşünün. Muazzam niteliklere sahiptir. Güvenilir, bilge, gayretli, enerjik, çalışkan, bereketli, varlıklı, şefkatli ihtiyacı olanlara yardım eder ve çaresizleri savunur. Bazen gözden kaçan ve tartışmamızla ilgili olan bir başka olağanüstü özellik de şudur: “Güç ve onurla kuşanmıştır” (Özdeyişler 31:25). Başka bir deyişle, onuru bizim giysilerimizden farklı olmayan bir giysi gibi giyer; herkes tarafından görülebilir ve fark edilebilir. Peki son erdemi nedir?

Çekicilik aldatıcı, güzellik boştur;

Ama RAB’be saygılı kadın övülmeye layıktır. (Özdeyişler 31:30)

Bu RAB’be saygı, yani kutsal korkudur! İşte şaşırtıcı gerçek – bu kadına atfedilen asalet ve saygınlık, Tanrı’dan korkan her erkek ya da kadın için geçerlidir. Seyahat ettiğim yıllar boyunca pek çok önemli lider ve insanla

tanıştım. Birçoğu toplumu büyük ölçüde etkiledi, ancak inşa ettikleri her şeyden daha çok dikkatimi çeken şey, asalet sahibi bir erkek ya da kadınla karşılaşmamdır. Varlıklarında bir ağırlık vardır. Işık, sevgi, onur ve asalet yayarlar. Çocukları onları sever ve saygı duyar, iş arkadaşları ve dostları da onlara yakın olmaktan hoşlanır. İlginçtir ki, bunların büyük bir kısmı tanınmış kişiler değildir. Onların kartvizitleri nedir? Tanrı'dan korkarlar!

Açılış ayetimizdeki üçüncü vaat *yaşam* ya da uzun ömürdür. Gerçek alçakgönüllülükle yakından bağlantılıdır. Bir sonraki bölümde bu vaadi daha da açacağız.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “RAB’den korkmak kötülükten nefret etmek demektir... Beni sevenleri ben de severim, gayretle arayan beni bulur. Zenginlik ve onur, kalıcı değerler ve bolluk bendedir.” (Özdeyişler 8:3, 17-18)

Ana fikir: Kutsal korku ve alçakgönüllülük zenginlik, onur ve uzun bir yaşam vaat eder. Zenginlik sahip olduğumuz para ya da malların miktarıyla değil, başkalarına yardım etme becerimizle ölçülür. Saygınlık ve asalet ünvanımız ya da konumumuzla değil, karakterimizle ilgilidir.

Derin düşünce: Zenginliğe sağlıklı bir açıdan bakıyor muyum? Güvensizlik, korku ya da açgözlülük nedeniyle mi zenginlik istiyorum? Kutsal korkunun peşinden gitmek ve başkalarını etkileyecek bir bolluğa sahip olma vaadine inanmak benim için daha mı iyi olur? Onurla kuşanmak benim için ne anlama geliyor?

Dua: Sevgili Babam, alçakgönüllülük ve kutsal korkunun ardından giderken, başkalarına hizmet etme görevimi yerine getirmek için gereken zenginliği, onuru ve uzun ömrü alacağıma dair vaadini yerine getir. İsa'nın adıyla, amin.

Beyan: Göksel Babam kutsal korku ve gerçek alçakgönüllülüğün ardında gittiğimde bana zenginlik, onur ve uzun bir ömür vaat etti.

AKILLI İNSAN DÜRÜST BİR
YAŞAM SÜRER.
– ÖZDEYİŞLER 15:21

41 | İYİ BİTİRMEK

İyi yaşamayı, iyi bitirmeyi dahil etmedikçe tam olarak ele alamayız. Bölüm 18’de uzun ömür konusuna değinmiştik, ama bu bölümde daha da açarak Rab korkusu ve alçakgönüllülüğün nasıl önemli bir rol oynadığını inceleyeceğiz.

*Alçakgönüllülüğün ve RAB korkusunun ödülü,
Zenginlik, onur ve yaşamdır. (Özdeyişler 22:4)*

Kutsal korkunun muhteşem bir yararı da günlerin çoğalmasındır. Şöyle okuruz: “RAB korkusu ömrü uzatır” (Özdeyişler 10:27). Ne büyük bir vaat! Ve bu bir kerelik bir olay değildir, çünkü yine kutsal korkunun bilgeliğinin “günlerimizi çoğaltacağı, ömrümüze yıllar katacağı” söylenir (Özdeyişler 9:11). Bize sadece yıllarımızın artacağı değil, günlerimizin de daha verimli geçeceği vaat edilmektedir.

Bir başka doğrulama da On Buyruk’tan birinde bulunur. Rab korkusu bize anne ve babamıza koşulsuz olarak saygı göstermemiz için ilham verir ve bunu yaparken bize “iyilik bulmak, yeryüzünde uzun ömürlü olmak” (Efesliler 6:3) vaat edilir. Bir kez daha, sadece uzun ömür değil, aynı zamanda üretkenlik de buluyoruz. Bunlar dua ederek

isteyebileceğimiz vaatlerdir.

Bununla birlikte, yaşam kalitesi olmadan, artan yılların verdiği hazzın azaldığını belirtmek önemlidir. Süleyman karamsar yıllarında şöyle yazmıştı: “Ölüm günü doğum gününden iyidir” (Vaiz 7:1). Bu sözleri kaleme aldığı anda hayattan zevk almadığı açıktır. Yaşam kalitesini ne sağlar? Gerçek alçakgönüllülük ve Rab korkusu.

Yıllar önce dua ederken şu ayeti okumuştum:

*Kral Uzziya'nın öldüğü yıl yüce ve görkemli Rab'bi gördüm;
tahtta oturuyordu, giysisinin etekleri tapınağı dolduruyordu.
(Yeşaya 6:1)*

Yeşaya Rab'bi tüm görkemi içinde gördü. Daha önceki bir bölümde tartışıldığı gibi, tahtında oturan Yüce Olan'ı, devasa meleklerini ve tapınağın kapı sövelerinin onların sesiyle sarsıldığını gördü. Bu deneyimden sonra yaşamı kökten değişti.

Bu anlatıyı okuduktan sonra, “Tanrım, ihtiyacım olan şey bu, İsa'ya dair taze bir görüşüm!” diye haykırdım. Kutsal Ruh yüreğime şöyle fısıldadı: “Ayete böyle başlamadım. Geri dön ve tekrar oku.”

Şaşkınlık içindeydim, ama yine de dediğini yaptım ve bu kez “Kral Uzziya'nın öldüğü yıl” ifadesi sayfadan fırladı.

Sonra şunu duydum: “Yeşaya'nın Beni yeni bir görüşte görebilmesi için Uzziya'nın ölmesi gerekiyordu.”

O zamanlar Uzziya'yı tanımıyordum; sadece İsrail ya da Yahuda'nın birçok kralından biri olduğunu biliyordum. Ancak hayatını araştırmaya başladığımda, bazı çarpıcı gerçekleri keşfettim. Yahuda kralı olarak taç giydiğinde sadece on altı yaşındaydı ve elli iki yıl hüküm sürdü. Bir karşılaştırma yapacak olursam, bu yazıyı yazdığım an itibarıyla, son elli iki yılda on farklı Birleşik Devletler başkanı görev yaptı. Yani Uzziya oldukça uzun bir süre hüküm sürdü.

On altı yaşında milyonlarca insanın yönetimi kendisine verildiğinde, bilgece bir şey yaptı – Tanrı'yı aradı. “RAB'be yöneldiği sürece Tanrı onu başarılı kıldı” (2. Tarihler 26:5) diye okuyoruz. Vay canına, başarılı

oldu! Tanrı'nın ona verdiği bilgelik onu şaşırtıcı bir büyüklüğe ulaştırdı. Ekonomiyi güçlendirdi, kentleri onardı, güçlü bir ordu kurdu ve ataları tarafından kaybedilen toprakları geri aldı. "Uzziya'nın ünü uzaklara kadar yayıldı; çünkü gördüğü olağanüstü yardım sayesinde büyük güce kavuşmuştu" (2. Tarihler 26:15) diye okuruz.

Ancak Süleyman'da olduğu gibi, Rab korkusu onun hazinesi olmadı. Olaylar trajik bir şekilde gelişti:

Ne var ki, güçlenince kendisini yıkıma sürükleyecek bir gurura kapıldı. (Tarihler 26:16)

Bir süre sonra alçakgönüllülüğünü ve kutsal korkusunu kaybetti. Burada önemli bir gerçek vardır: Bu "güç ikizi" erdemler verimli bir ivme yaratacaktır ve başarıyı başlatan ve güçlendiren bu erdemler artık var olmasa bile, genellikle başarı devam edecektir. Bundan sonra okuyacaklarımız oldukça ilginçtir:

Tanrısı RAB'be ihanet etti. Buhur sunağı üzerinde buhur yakmak için RAB'bin Tapınağı'na girdi. (2. Tarihler 26:16)

Kutsal Ruh bana bir soru sordu: "Oğlum, Uzziya yüreğine gurur girdiğinde daha mı çok ruhsal oldu yoksa daha mı az ruhsal oldu?" Cevabın mantığa aykırı olduğunu hemen fark ettim. Gurur birinin yüreğine girdiğinde, o kişinin her zaman daha az ruhsal olduğunu düşünmüştümdür. Ancak Uzziya tapınağa Rab'bin önünde ruhsal bir etkinlik yapmak için girmişti. Kutsal Ruh bu soruyu sormasaydı bunu fark edemezdim.

Şok içinde yüksek sesle, "Daha çok ruhsal oldu!" diye bağırdım.

Kutsal Ruh yüreğime fısıldadı, "Gurur ruhu ve dincilik ruhu el ele gider ve birbirlerini gizleyerek birbirlerini güçlendirirler." Gurur, kişiyi dinci olduğunu kabul etmekten alıkoyar ve din de ruhsal davranışlarla gururu örter.

Sonra İsa'nın zamanındaki Ferisiler'i düşündüm. Uzziya'ya benzer şekilde, bu liderler de muhtemelen RAB'be karşı içten bir sevgi ve kutsal bir korkuyla başlamışlardı, ama bir noktada yüreklerine gurur girdi. Tanrı'dan daha da uzaklaştılar, ama ruhsal faaliyetlere katılımları da arttı.

Uzziya kâhinlerle karşı karşıya geldi; kâhinler onun Kutsal Yazılar'a aykırı davranışlarını dile getirdiler. Uzziya'ya gerçekle meydan okunduğunda, Uzziya kâhinlere öfkeleni (bu da alçakgönüllülüğünü kaybettiğinin bir göstergesidir). Birdenbire alında deri hastalığı belirdi. Bu kralın yaşamının geri kalanı trajiktir; ayrı bir evde yaşamak zorunda kaldı. Kraliyet sarayının yönetimini oğlu devraldı ve sonunda Uzziya deri hastalığından öldü.

Bu olaya bir de halkın gözünden bakalım. Yahuda ve Yerusâlim halkı için açık olan tek gerçek, krallarının deri hastalığına yakalanmasıydı. Sosyal medyanın nasıl patlayacağını hayal edebiliyor musunuz? Yorumlar ağları doldurdu: "Olamaz! Kralımız deri hastalığına kapıldı; ne büyük bir trajedi!" İnsanların hiçbirisi hastalığın arkasında ne olduğunu bilmiyordu. Ancak Kutsal Ruh bize işin iç yüzünü anlatır: Kutsal korku ve alçakgönüllülüğün yitilmesi.

Bunu görünce, Rab'be günümüzle ilgili sorular sormaya devam ettim. Hayatım boyunca sayısız liderin düşüşünden dolayı kalbim kırıldı. Çoğu zaman evlilik dışı bir ilişki, ama bazen de alkolizm, uyuşturucu bağımlılığı, açgözlülük ya da diğer kötü alışkanlıklar ve uygunsuz davranışlar nedeniyle. Bizden önce, aynı zamanda ve hatta bizden sonra hizmete başlayan liderlerin düşüşünü üzülen izledim. Her biri İsa'yı yüceltmek için büyük bir gayretle hizmete başladı. Nasıl böyle karanlık davranışlara yenik düşebildiler? Başkalarının da aynı yolu izlediğini görmediler mi?

Kutsal Ruh yine benimle konuştu: "Oğlum, bu düşmüş liderlerin hormon sorunu yoktu, gurur sorunları vardı." Hepimizin tanık olduğu şey, alınlarında patlak veren deri hastalığıydı – ilişkileri, ahlaksızlıkları ya da çöküşlerine yol açan diğer davranışları. Görmediğimiz şey ise kutsal korkularının ve alçakgönüllülüklerinin yerini alan gururlarıydı. Bunun hangi noktada gerçekleştiğini sadece Tanrı bilir. Liderin kendisi bile bilmez, çünkü gurur kurbanının net olarak görmesini engeller.

Başarının yarattığı ivme nedeniyle, bizi oraya getiren şeyin ne olduğunu kolayca gözden kaçırabiliriz – alçakgönüllülük ve kutsal korkuyla Tanrı'yı gayretle aramak. İşte bu nedenle, başarılı olduğumuz zamanlarda İsa'nın sözlerini aklımızdan çıkarmamız son derece önemlidir: "Bensiz hiçbir şey yapamazsınız" (Yuhanna 15:5).

Esasen, Kutsal Ruh o gün bana şöyle dedi: “John, gururun öldüğü ölçüde İsa’ya dair taze bir vizyona sahip olacaksın.” Dönüşüm zorunludur ve O’na dair taze bir vizyon olmadan, O’na daha çok benzeme fırsatını kaçırmız. Pek çok büyük erkek ve kadın işlerini iyi bitirememiştir, ancak hepsi de alçakgönüllülüğün ve kutsal korkunun kaybedilmesinin kaçınılmaz sonucundan kaçabileceklerine inanmışlardır. Aldanmayın – gerçek alçakgönüllülüğe, İsa’ya olan mutlak bağımlılığımıza sıkıca tutunun ve kutsal korkuyu hazineniz haline getirin. Bunu yaptığınızda Tanrı size zenginlik, onur ve uzun bir yaşam vaat eder.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Dinle oğlum, sözlerimi benimse ki, uzasın ömrün” (Özdeyişler 4:10).

Ana fikir: Gurur öldüğü ölçüde İsa’ya dair taze bir vizyona sahip oluruz. Gerçek alçakgönüllülük kutsal korkudan kaynaklanır. İsa olmadan hiçbir şey yapamayacağımızı bilmektir. Bu nedenle, tamamen ve bütünüyle O’na bağımlı olmayı seçeriz.

Derin düşünce: Alçakgönüllülük hayatımda bir gerçeklik mi? “Ben hallederim” tavrına sahip olduğum alanlar var mı? Rab’be danışmadan planlar yapıyor muyum? İçimde O’nun tanıklığını aramadan kararlar veriyor muyum? Eğer öyleyse, bu yaklaşımı nasıl değiştirebilirim? Şükretmek beni nasıl hem cesur hem de alçakgönüllü kılar?

Dua: Sevgili Babamız, İsa’nın adıyla, yaşamımın şu alanlarında gurur duyduğum için beni bağışla: (listeleyin). Kendime güvendiğim ve kendimi başkalarından üstün gördüğüm için tövbe ediyorum. Beni İsa’nın kanıyla temizle. Senin gözünde kendimi alçaltıyorum ve böylece başkalarını kendimden daha üstün görmeyi seçiyorum. Amin.

Beyan: Yaşamıma rehberlik etmesi için alçakgönüllülüğü ve Rab korkusunu seçiyorum.

SIKLILKLA ŞÖYLE DUA EDERİM:
“TANRIM, TÜM ÜLKEYİ KASIP
KAVURACAK BİR TÖVBE VE RAB
KORKUSU UYANIŐI GÖNDER Kİ,
BİZ DE YARGIYA UĞRAMAYALIM
VE SENİ ONURLANDIRALIM!”

– A. W. TOZER

42 | HAZİNEYİ BULMAK

(Okuyucuya not: Mesajı düzgün bir şekilde tamamlayabilmek için bu bölüm normalden daha uzun olacaktır. Eğer günlük olarak okuyorsanız, bu bölümü sabah ve akşam olmak üzere iki okuma parçasına ayırdım.)

Sabah Okuması: Yararların Özeti

Kutsal korkunun sağladığı yararların derinliği tek bir kitaba sığmayacak kadar çoktur. Bunları derinlemesine tartışmak ciltler sürer. Neredeyse otuz yıldır araştırıyorum ve Kutsal Ruh'un Kutsal Yazılar'da ortaya koyduklarına hâlâ hayranlık duyuyorum. Bu yüzden birkaç vaade daha kısaca göz atarak bu kitabı tamamlayalım. Her birini daha fazla araştırmanız ve keşfetmeniz için bir giriş olarak görün. Bu vaatleri yüreğinizde kucaklayın. Onları hayatınızdan çıkarmaya ya da başka anlamlar yüklemeye kalkışmayın. Onları Tanrı'ya hatırlatın. Tanrı'dan korkanlar için bunlar bulunması ve sıkıca tutulması gereken mücevherlerdir.

*Ne mutlu RAB'den korkana,
O'nun yolunda yürüyene!
Emeğinin ürününe yiyeceksin,
Mutlu ve başarılı olacaksın.
(Mezmurlar 128:1-2)*

“Mutlu” sözcüğünün bu ayetlerde iki kez geçtiğine dikkat edin! Tanrı'dan gerçekten korkan bir kişi mutludur. Mutluluğun özellikle belirtilen bir yönü de emeğimizdir. 1980'lerin başında IBM'de mühendis olarak çalışırken yaşadığım ve hayatımı etkileyen bir olayı asla unutmayacağım. Bir mühendis arkadaşımızın işteki otuz sekizinci yıl dönümünü kutluyoruz. Güne başlarken ofisinde bir düzine kişi toplanmıştık.

Bir noktada, kutladığımız adam ağzından şunu kaçırıldı: “Otuz sekiz yıldır bu tesise girdiğim her günden nefret ettim.” Diğerleri güldüler ve başarıyla onayladılar. Pozisyonumda sadece birkaç aydır çalışıyordum; genç ve cahildim ama şimdi kafam karışmıştı. “O zaman neden çalıştınız?” diye sordum.

Ofisteki diğer herkesle birlikte bana dönüp dudak bükerek, “John, buna iş deniyor! Yiyecek ve giyecek almak için çalışmak zorundasın.” Diğer adamların yüzlerindeki ifadeden onun duygularını paylaştıklarını görebiliyordum. Hikmetli adamlar olmadıklarını gördüğümde başka bir şey söylememem gerektiğini anladım.

Mühendislik okumamın tek nedeni iyi maaşlı bir iş bulamama korkusuydu. Onun yorumu bu kutsal olmayan korkumu açığa çıkardı. O gün, otuz sekiz yıl sonra aynı sözleri söylemeyeceğime karar verdim. Bu korku hayatıma yön vermeyecekti; Tanrı'ya güvenecektim. O zamandan beri emeğimin ürününe yediğimi mutlulukla söyleyebilirim ve bu vaat Tanrı'dan korkan herkes içindir.

Mezmun yazarı şöyle devam ediyor:

*Eşin evinde verimli bir asma gibi olacak;
Çocukların zeytin filizleri gibi sofranın çevresinde.
İşte RAB'den korkan kişi
Böyle kutsanacak.
(Mezmurlar 128:3-4)*

Emeğinizin ürününü yiyeceksiniz, eşiniz verimli olacak ve hevesli çocuklarınız sizinle birlikte olmak isteyecekler. Pek çok kişi bu bölümlerde anlatılanlardan yoksundur; aslında bu, toplumumuzun büyük bölümünde neyin eksik olduğunu tanımlar. Çok para kazansalar bile pek çok kişi hayattan zevk almıyor. Eşleriyle geçinmiyorlar ve çocukları aileleriyle hiçbir şey yapmak istemiyor. Aileleri serpmek yerine soluyor, ama Tanrı'da umut vardır.

Bu vaadin umudu özel ve harikadır. Kiliseye giden ya da İsa'yla ilişkisi olduğunu iddia eden herkes için değildir. Açıkça şöyle der: "İşte RAB'den korkan kişi böyle kutsanacak."

Sevgili okuyucu, bu mesajdaki yolculuğunuzu neredeyse tamamladınız. Buraya kadar gelerek Tanrı'dan korkmayı seçtiniz; bu nedenle bu, dua ederek isteyebileceğiniz bir vaattir. Bu kutsal korku vaatlerinin gerçekleştiğini görmek için İshak'ın yaptığı gibi Tanrı'ya yakarın. Uzun aylar boyunca bu vaatlerin evimizde gerçekleşmediğini gördük; gerçekleşmeyebileceklerini gösteren göstergeler vardı, ancak Tanrı'nın vaatlerinin verdiği umuda tutunduk ve dua ederek onlar için mücadele ettik. Şimdi uzun yıllardan beri ailemizde gerçekleştiklerini söyleyebiliriz.

Tanrı'dan korkanlardan derinlemesine söz eden bir başka mezmura dönelim:

*Övgüler sunun RAB'be!
Ne mutlu RAB'den korkan insana,
O'nun buyruklarından büyük zevk alana!
Soyu yeryüzünde güç kazanacak,
Doğruların kuşağı kutsanacak.
(Mezmuzlar 112:1-2)*

Bir kez daha "mutlu" sözcüğünün kutsal korkuyla bağlantılı olduğunu görüyoruz. Mutluluk ruhsal bir güçtür ve koşullara bağlı değildir. Aksine, sevinç Tanrı'nın ebedi Sözü'nde temellenir; bizim gücümüzdür. Bizi daha üretken ve verimli kılar.

Ayrıca bu ayette, kutsal korkunun soyumuzu büyük ölçüde

etkilediğini görüyoruz. Sadece biz başarılı olmakla kalmayacağız, çocuklarımıza da aynı şey vaat ediliyor. Devam edelim:

*Bolluk ve zenginlik eksilmez evinden,
Sonsuza dek sürer doğruluğu...
Asla sarsılmaz,
Sonsuza dek anlılır doğru insan.
Kötü haberden korkmaz,
Yüreği sarsılmaz, RAB'be güvenir.
(Mezmurlar 112:3, 6-8)*

Geçenlerde bir imanlıyla konuşuyordum ve bir gün bu yaşamdan ayrıldığımızda sonsuzluğumuzun başlayacağından söz etti. Ben de hemen şöyle karşılık verdim: “Hayır, yeniden doğan bizler için sonsuzluk çoktan başladı.” Şu anki sevgiye dayalı emeğimiz sonsuza kadar devam edecek. Ancak, kutsal korkudan yoksun olanlar bu vaade sahip değildir – aslında tam tersidir: “Sevgileri, nefretleri, kıskançlıkları çoktan bitmiştir. Güneşin altında yapılanlardan bir daha payları olmayacaktır” (Vaiz 9:6).

Tanrı'dan korkanlar kötü haberlerden korkmazlar. Sosyal medyanın, ana akım medyanın ve diğer haber ve dedikodu kaynaklarının bol olduğu günümüzde, kötü haberler tüm zamanların en yüksek seviyesindedir. Pek çok kişi başına geleceklere korkuyor. Ancak Tanrı'dan korkanlar için gelecek korkusu ya da dehşet yoktur; onlar güvenlidir ve korkusuzdurlar. Bir kez daha şöyle söylenir:

*RAB'den korkan tam güvenlidir,
RAB onun çocuklarına da sığınak olacaktır. (Özdeyişler 14:26)*

Kutsal korkuya eşlik eden içsel bir güven vardır. Bu, pek çok kişinin özlemini çektiği, ama kısa süre sonra ulaşılamaz olduğunu keşfettiği bir şeydir. Teksas'ta çok saygın bir pastör olan John Hagee adında bir arkadaşım var. Tanıdığım tüm liderler kadar Tanrı'dan korkuyor. 1973 yılında bir adam kiliseye girmiş ve ona üç metre kadar yaklaşarak 38'lik

bir tabancayla altı el ateş etmiş. Pastör John kendinden emin bir şekilde durdu ve hareket etmedi. Altı merminin tümü onu ıskaladı. Bu yazının yazıldığı sırada, elli yıl sonra hayattaydı ve hâlâ Müjde'yi vaaz ediyor. Böyle bir durumda çoğu kişi soğukkanlılığını kaybeder, çılgılık atar, kendini yere atar ya da sığınacak bir yer arardı. John ise yerinden kıpırdamadı ve güven dolu bakışlarını silahlı adamdan ayırmadı. Bize şöyle söyleniyor:

*RAB'bin meleği
O'ndan korkanların çevresine ordugah kurar,
Kurtarır onları. (Mezmurlar 34:7)*

Melekler Tanrı'dan korkanları korumakla görevlidir. Adli tıp uzmanları daha sonra kurşunların yarısının Pastör John'un vücudunun solundan, diğer yarısının ise vücudunun sağından geçtiğini tespit etti. Ateş eden kişi üç metreden ıskalamış! Deneyimsiz bir silah kullanıcısı bile altı atışın en az birinde hedefi üç metreden vurabilir. Tanrı'nın bir meleğinin mermilerin yönünü değiştirdiğinden eminiz.

Yahuda Kralı Yehoşafat, "yüreği RAB'de cesaret bulan" bir adamdı (2. Tarihler 17:6). Krallığının üçüncü yılında, halka Tanrı'nın sözünü öğretmeleri için ülkesindeki her kente kâhinler gönderdi. Şöyle okuyoruz:

*Yahuda'yı çevreleyen ülkelerin krallıklarını RAB korkusu sardı.
Bu yüzden Yehoşafat'a karşı savaşamadılar. (2. Tarihler 17:10)*

Kutsal korkuya bağlı kalmak büyük bir koruma sağlar. Kutsal Kitap'taki bir başka örnek de ailesini Tanrı'dan korkmaya ve putlarını bırakmaya yönlendiren Yakup'tur. Bunu yaptıklarında, "Çevre kentlerde yaşayan halk peşlerine düşmedi, çünkü hepsini Tanrı korkusu sarmıştı" (Yaratılış 35:5).

Kendilerini Rab'den korkmaya adayanlara çok bereketler vaat edilir. Şu sözlere bakın:

Günahkârlara imrenmektense,
Sürekli RAB korkusunda yaşa.

Böylece bir geleceğin olur
Ve umudun boşa çıkmaz. (Özdeyişler 23:17-18)

Burada özellikle iki kelimeye dikkat edin. Birincisi, *umudun* kıt olduğu günümüzde, birçok ruhsal lider ilham vermeyi ana odak noktası haline getirmekte ve Tanrı Sözü'ne bir kenar çubuğu olarak davranmaktadır. Ciddi dinleyicileri yatıştırmak için bir ya da iki ayetten bahsedilir, ancak asıl odak noktaları ilham veren hikâyeleridir. Bu hikâyeler kısa vadede insanlara fayda sağlayacak ve onları harekete geçirecek olsa da –ilham verici bir Hollywood filminden farksız biçimde– kutsal korkuda vaat edilen *geleceğe* sahip olmayacaklardır.

Rab korkusu bizi pek çok şekilde ödüllendirir: Yerine getirilen dilekler (bkz. Mezmurlar 145:19), dostlar (Mezmurlar 119:63, 74, 79), bedenlerimiz için şifa (Özdeyişler 3:7-8), kimlik (Mezmurlar 60:4) ve pek çok kişinin özlemini çektiği yönlendiriş.

*Kim RAB'den korkarsa,
RAB ona seçeceği yolu gösterir.
Gönenç içinde yaşayacak o insan,
Soyu ülkeyi sahiplenecek. (Mezmurlar 25:12-13)*

Bir insanın kutsal korkuya neden değer vermediğini anlamak mümkün değildir. Bunun değerini görmeyi ve kendinize saklamamanızı, etki alanınızdaki tüm insanlara Tanrı'dan korkmayı öğreten Kral Yehoşafat gibi olmanızı içtenlikle arzu ediyorum.

Akşam Okuması: Kutsal Korkuyu Bulmak

Rab otuz yıldan daha uzun bir süre önce bana Tanrı'nın bu çağdaki son hamlesinin kutsal korkuyu vurgulamak olacağını söyledi. Bu uyanışın en büyük yararı, İsa'nın almak için geri döneceği gelinin Kutsal Yazılar'daki tek tanımının gerçekleşmesi olacaktır. Kaybolanlara ulaşmada ilgi önemli olsa da, o "ilgili" bir kilise olmayacak. Güçlü bir kilise inşa etmek için liderlik çok önemli olmasına rağmen, "liderlik

odaklı” bir kilise olmayacak. İnsanın yalnız kalması iyi olmadığı için topluluk önemli olsa da, o bir “topluluk kilisesi” olmayacak. İşte O’nun geri döneceği gelinin tek tanımı:

Öyle ki, kiliseyi üzerinde leke, buruşukluk ya da buna benzer bir şey olmadan, görkemli biçimde kendine sunabilirsin. Amacı kilisenin kutsal ve kusursuz olmasıdır. (Efesliler 5:27)

Bu kutsal bir kilise olacaktır! Sevgili okuyucu, kutsallık Tanrı korkusunda mükemmelleştiğine göre, bu büyük uyanışta etkili olmanız Rabbimiz’in en içten arzusudur. Bu nedenle, tartışmamızı kutsal korkumuzu nasıl artıracamızla bitirmek önemlidir.

Sizi Malezya’daki o muhteşem ve çarpıcı tapınma zamanına geri götürmeme izin verin. O’nun görkemli ve kudretli varlığının tezahürü sırasında, huşu içinde titriyor ve içimden *John Bevere, sakın yanlış bir söz söyleme ya da yanlış bir hareket yapma* diye düşünüyordum.

Bunu düşünerek platformda bir ileri bir geri adımlar atarken, ağızımdan öyle bir şey çıktı ki, kulaklarım ilk kez duydu. Bunu daha önce hiç düşünmemiş ya da dikkate almamıştım. Cesaretle, “İşte Rab korkusu Ruh budur!” dedim.

Birden zihnimde ışıklar yanıp sönmeye başladı. İçimden bağırdım, *İşte bu, işte bu – bu Kutsal Ruh’un tezahürlerinden biri!* Bunu daha önce hiç bir araya getirmemiştım, ama Kutsal Yazılar’da İsa hakkında şöyle denir:

*RAB’bin Ruh, bilgelik ve anlayış ruhu,
Öğüt ve güç ruhu, bilgi ve RAB korkusu ruhu
Onun üzerinde olacak.
RAB korkusu hoşuna gidecek.
Gözüyle gördüğüne göre yargılamayacak,
Kulağıyla işittiğine göre karar vermeyecek. (Yeşaya 11:2-3)*

Kutsal Ruh’un tezahür ettiği yedi yol listelenmiştir ve İsa bunların hepsinin doluluğunda yürüdü, ama O’nun zevki kutsal korkuydu. Öyleyse soru şu: *Rab korkusu ruhunu nasıl alabiliriz?* İsa bize şöyle der:

“Sizler kötü yürekli olduğunuz halde çocuklarınıza güzel armağanlar vermeyi biliyorsanız, gökteki Baba’nın, kendisinden dileyenlere Kutsal Ruh’u vereceği çok daha kesin değil mi?” (Luka 11:13).

Tek yapmamız gereken göksel Babamız’dan istemektir. Ancak bu sıradan bir istek değil, yüreğimizden gelen ve hayır cevabını kabul etmeyen bir yakarıştır. Bu sözlerden hemen önce O bize şöyle der: “Dileyin, size verilecek; arayın, bulacaksınız; kapıyı çalın, size açılacaktır” (Luka 11:9). Burada vurgulanan bir ısrarcılık var.

1994’e, pastörün Rab korkusu üzerine konuştuğum için beni düzelttiği o konferansa geri dönelim. Ertesi sabah şantiyede, “Ben nerede yanlış yaptım?” diye dua etmeye başladım, ama sonunda kutsal korku için yüksek sesle ağlamaya başladım. Bu kararlı bir istekti, hayır cevabını kabul etmeyen bir istek. O zamanlar o anın öneminin farkında değildim, ama şimdi hayatımın en önemli ve dönüştürücü olaylarından biri olarak görüyorum. Şimdi bile, neredeyse her gün, cennetteki Babam’dan beni Rab korkusuyla yeniden doldurmasını tutkuyla istiyorum. Tartışmamızla büyük bir ilgisi olacak olan Kutsal Yazılar’ın bir başka bölümüne bakalım:

*Oğlum, bilgeliğe kulak verip
Yürekten akla yönelerek
Sözlerimi kabul eder,
Buyruklarımı aklında tutarsan,
Evet, akli çağırır,
Ona gönülden seslenirsen,
Gümüş ararcasına onu ararsan,
Onu ararsan define arar gibi,
RAB korkusunu anlar
Ve Tanrı’yı yakından tanırısın. (Özdeyişler 2:1-5)*

Kutsal korku için gayretli bir arayışın yanı sıra yürekten gelen bir feryat olmalıdır, tıpkı kaybolan bir elmas nişan yüzüğünü veya kayıp altın mücevheri aradığınız zaman olduğu gibi. Eminim siz de define avcılarının konu edildiği programlar ya da filmler izlemiştinizdir. Bunlardan öne

çıkan bir tanesi kurgusal bir film olan *National Treasure*'dır. 2004 yapımı film, hayatını 1700'lü yıllarda gizlendiğini düşündüğü bir defineyi aramakla geçiren Benjamin Gates adlı bir adamı anlatıyor. Defineyi bulmak için bütün zamanını ve enerjisini, hatta itibarını ve özgürlüğünü riske atacak derecede harcamıştır. Aradığı şeylerin hepsi bir gün yok olacak olsa da, onun amansız ısrarı bize ilham vermelidir.

Eğer Tanrı'nın Sözü'ne, bilgeliğine, ilahi öğütlerine ve kutsal korkusuna aynı kararlılıkla yaklaşırsak, pek çok kutsanırız. Asla yok olmayacak bir şey için feryat ediyoruz; bu Tanrı'nın hazinesidir. O bu hazineyi bizden saklamadı, ama bizim için sakladı. Onu bulmamız için bizi teşvik ediyor ve bulduğumuzda da seviniyor. Ödüllerini deneyim ettiğimizde bunu kutlar.

Kutsal Ruh'un yardımıyla, o sabah inşaat alanında benim içimde doğan şeyin sizde de doğmuş olması en içten umudumdur – Rab korkusuna karşı doymak bilmez bir açlık. Bunun değerini bilin ve en büyük varlığınızmış gibi ona sınıksız sarılın. Bunu yaparsanız, Tanrı'nın sevdiklerini sevecek, nefret ettiklerinden nefret edeceksiniz; O'nun için önemli olan sizin için de önemli olacak. İnsanları derinden sevecek ve onları bu hale getiren günahahtan derinden nefret edeceksiniz. Etki alanınızı değiştirecek ve sonsuzluk boyunca bunu yaptığınıza memnun olacaksınız.

Lütfen unutmayın, *önemli olan bu yarışa nasıl başladığımız değil, onu nasıl bitirdiğimizdir*. Bu doğrultuda büyük umut ve güç veren iki ayet paylaşmak istiyorum:

Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak, büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce huzuruna çıkaracak güçtedir. (Yahuda 1:24)

Rabbimiz İsa Mesih kendi gününde kusursuz olmanız için sizi sonuna dek pekiştirecektir. (1. Korintliler 1:8)

İyi bitirmek iyi yaşamının en önemli yönüdür ve Tanrı bunu başarmamız için bize kutsal bir korku bahşetmiştir. Sizi bu hazineyle tanıştırmak benim için bir ayrıcalık oldu. Lütfen bunu kendinize saklamayın; herkese yetecek kadar var. Bu mesajı etki alanınızla

paylaşın. Bunu yaparsanız, önümüzdeki günlerde daha az kayıp ve daha sağlıklı bir kilise göreceğiz.

Güveyimizin dönüşü için Gelini hazırlayacak olan kutsal korkunun güçlü dönüşüm hareketinin bir parçası olmayı şimdi seçin. Dışarıdan bakan biri olmayın. Kutsal korkuyu kucaklayarak Güvey'le derin bir yakınlık kuracak, kurtuluşunuz olgunlaşacak, çok verimli olacak ve ebedi bir miras inşa edeceksiniz.

KİŞİSELLEŞTİRME

Pasaj: “Kurtarıcımız tek Tanrı, sizi düşmekten alıkoyacak, büyük sevinç içinde lekesiz olarak yüce huzuruna çıkaracak güçtedir. Yücelik, ululuk, güç ve yetki Rabbimiz İsa Mesih aracılığıyla bütün çağlardan önce, şimdi ve bütün çağlar boyunca Tanrı'nın olsun! Amin.” (Yahuda 1:24-25)

Ana fikir: İyi bitirmek, iyi yaşamının en önemli yönüdür. Tanrı, kutsal korku armağanı aracılığıyla sizi kusursuz olmanız için sonuna dek pekiştirecektir.

Derin düşünce: Yaşamımda kutsal korkuyu artırmak için ne yapmam gerekiyor? Kutsal korkuyu bir hazine olarak arzuluyor ve bu nedenle durmaksızın peşinden koşuyor muyum? Onu en değerli varlığım olarak tutacak mıyım? Onu korumak için düzenli olarak ne yapmalıyım?

Dua: Sevgili Babamız, beni Rab'bin Ruhu'yla, bilgelik Ruhu'yla, anlayış Ruhu'yla, öğüt Ruhu'yla, güç Ruhu'yla, bilgi Ruhu'yla ve Rab korkusu Ruhu'yla doldurman için sana yakarıyorum. Rabbim İsa Mesih'in gününde kusursuz olmam için beni sonuna dek pekiştir. İsa'nın adıyla dua ediyorum, amin.

Beyan: Rab korkusu hazinemdir.

TANRI'NIN YÜCELİĞİNE BAKIŞ

İsrail tarihinin bir noktasında Tanrı şu soruyu sorarak halkının kutsal korkusunu yükseltmeye çalışır:

*“Beni kime benzeteceksiniz ki, eşitim olsun?” diyor Kutsal Olan.
(Yeşaya 40:25)*

Tarihte bu soru üzerinde derinlemesine düşünülmesi ve asla yüzeysel olarak geçiştirilmemesi gereken bir zaman varsa, o da bu andır. Günümüzde insanoğlunun “yüceliği” sosyal medya, ana akım medya, televizyon ve diğer platformlarda sürekli olarak yayınlanıyor. Yetenekli sporcuların, güzel Hollywood yıldızlarının, yetenekli müzik sanatçıların, iş dünyasının gurularının, karizmatik liderlerin ve diğer popüler kişilerin aldığı övgüler sürekli olarak sergileniyor. Şöhretleri yüceltilmektedir ve görünüşte zararsız olsa bile, insanın yüceliğinin bu şekilde sürekli olarak beslenmesi bizi Tanrı'nın yüceliğinin gerçekliği üzerinde düşünmekten ve kafa yormaktan alıkoymaktadır.

Lisa ve ben yaklaşık yirmi beş yıl önce dört oğlumuzu yetiştirirken bu durumla karşılaştık. O günlerde bilgi akışı bu kadar yaygın değildi, çünkü dijital uygulamalarımız ve sosyal medyamız yoktu. O zamanlar bile oğullarımızın belli bir basketbol oyuncusuna biraz fazla ilgi duyduklarını fark etmiştik. O zamanlar Amerika'nın en popüler sporcusuydu ve pek çok kişi tarafından idol olarak görülüyordu. Onlarca yıl sonra bile ünü hala devam ediyor.

Aile olarak Doğu Yakası'nda hizmet ediyorduk ve okyanus kıyısında bir otelde kalıyorduk. Sahilde birkaç saat geçirdikten sonra odamıza yeni dönmüştük. Çocuklar dalgalı Atlantik Okyanusu'nda savrulup yuvarlanmışlardı ve okyanusun gücü karşısında hem çok eğlenmiş hem de dehşete düşmüşlerdi.

Üç oğlumuzla konuşmak için oturdum. Balkonun sürgülü cam kapılarını açarak onlara sordum. "Çocuklar, dışarıda devasa bir okyanus var, değil mi?"

Hep bir ağızdan, "Evet, baba!" diye cevap verdiler.

"Siz sadece birkaç kilometresini görebiliyorsunuz, ama okyanus aslında binlerce kilometre boyunca devam ediyor."

Havlularının sıcaklığına sarılan çocuklar "Vay canına!" diye karşılık verdi.

"Ve bu en büyük okyanus bile değil; Pasifik Okyanusu adında daha büyük bir okyanus daha var. Bu ikisinden başka iki tane daha var."

Hep birlikte dalgaların güçlü sesini dinlemeye devam ederken çocuklar sessiz bir şaşkınlıkla başlarını salladılar.

Yolculuğumuz sırasında NBA playoffları tüm hızıyla devam ediyordu. Bu basketbol süper yıldızının başarıları basın, ESPN, oğullarımız ve arkadaşları tarafından sürekli konuşuluyordu. Oğullarım onun bir basketbol topunu kolayca tek eliyle tutabilmesinden etkilenmişlerdi. Oğullarımın az önce tarif ettiğim muazzam su miktarını bir dereceye kadar kavradıklarını bilerek, "Çocuklar, Tanrı'nın gördüğünüz tüm bu suları ve az önce anlattığım tüm okyanusları avucunun içinde tırttığını biliyor musunuz?" diye sordum (Yeşaya 40:12). Yüzlerinde gerçek bir şaşkınlık vardı.

Sonra mümkün olan en basit terimlerle okyanusun sadece

büyükliğini değil, gücünü de anlattım. Onlara bir kilometre çapındaki bir meteorun New York'un birkaç yüz kilometre açığında Atlantik Okyanusu'na çarpması halinde, Amerika'nın tüm Doğu Kıyısı, Karayipler ve Güney Amerika'nın kıyı şeridindeki tüm şehirleri silip süpürecek kadar büyük bir dalga oluşacağını anlattım. Sadece bu da değil, okyanus boyunca devam edecek ve birçok Avrupa ve Afrika kıyı şehrini de kasıp kavuracaktı. Yine de bu dalga Atlantik'in derinliği kadar uzun olmayacaktı. Bu yüzden sordum: "Okyanus sularının tüm ağırlığı insanlığa karşı serbest bırakılırsa ne olur? Dünya okyanuslarında çok büyük bir güç var, ancak Tanrı bu suyun her damlasını avucunun içinde tartıyor!"

Daha sonra geceleyin gökyüzünü tartışmaya döndüm. Şimdi büyülenmiş olan çocuklara, "Kutsal Kitap'ın Tanrı'nın ne kadar büyük olduğu hakkında başka neler söylediğini biliyor musunuz?" diye sordum.

"Ne, baba?"

"Tanrı'nın gökleri karışıyla ölçebileceğini söylüyor" (Yeşaya 40:12). Elimi önlerinde tutarak, bir karışın başparmağımın ucundan serçe parmağımın ucuna kadar olan mesafe olduğunu gösterdim. O gün oğullarımıza sorduğum soruyu şimdi burada size soracağım: "Göklerin, yani evrenin büyüklüğünü hiç düşündünüz mü?" Bu bizim zihinsel anlayışımızın ötesindedir. Belki de evrenin büyüklüğüne bir göz atmaya çalışırsak, Tanrı'nın yüceliğine göz atmaya bir adım daha yaklaşırız.

Yazmak üzere olduğum şey biraz teknik, ancak tıpkı oğullarımız için yaptığım gibi, bunu sade ve basit hale getirmeye çalıştığım için devam etmenizi tavsiye ederim. Bu gerçekler üzerinde düşündüğümüzde, O'nun yüceliği içimizde bir huşu duygusu uyandırır, çünkü bize "Gökler Tanrı'nın görkemini açıklamakta" (Mezmun 19:1) denmiştir.

Bilim adamları evrende milyarlarca galaksi olduğunu ve bunların her birinin yaklaşık 100 milyon yıldız içerdiğini tahmin etmektedir. Bu galaksilerin boyutları, aralarında var olan boşluğa kıyasla oldukça küçüktür.

Güneşimiz bu galaksilerden birinde yer almaktadır. Galaksimiz o kadar büyüktür ki, geceleri gökyüzüne baktığınızda evrenin değil, sadece içinde yaşadığımız Samanyolu adı verilen minik galaksinin (evrene kıyasla) bir resmini görürsünüz. Hatta biraz daha ileri gidersek, Samanyolu'nun

tamamının değil, sadece bir kısmının resmini çekiyorsunuz, çünkü galaksimizdeki yıldızların çoğu çıplak gözle görülemeyecek kadar uzakta.

Bu yüzden sadece her gece çıplak gözle görebildiğimiz yıldızlardan bahsedelim. Güneşimiz dışında dünyamıza en yakın yıldız sadece 4,3 ışık yılı uzaklıktaki bir yıldızdır. Şimdi, çoğu kişi için bu çok az şey ifade ediyor, bu yüzden açıklayalım. Işık saniyede 300.000 kilometre hızla hareket eder—saatte değil, saniyede. Bu da kabaca saatte 1.1 milyar kilometre eder. Uçaklarımız saatte yaklaşık 800 kilometre hızla uçar. Gördüğünüz gibi ışık hayal edilemeyecek kadar hızlıdır!

Bunun ne kadar hızlı olduğu konusunda size bir fikir vermek için, bir jumbo jeti güneşe uçurabileceğinizi varsayalım. Yaşadığım yerden dünyanın diğer ucundaki Asya'ya uçtuğumda, bu yaklaşık yirmi üç saatimi alıyor. Aynı uçakla durmaksızın güneşimize uçsaydım, bu yaklaşık yirmi bir yıl sürerdi! Yirmi bir yıl önce nerede olduğunuzu düşünün ve sonra o zamandan bugüne kadar geçen tüm zamanı bir uçakta oturarak geçirdiğinizi hayal edin (umarım pencere kenarında bir koltuğunuz vardır). Araba kullanmayı tercih edenler için ise ... şey, bu yapılamazdı, çünkü benzin veya dinlenme molaları dahil olmak üzere kabaca iki yüz yıl sürerdi! Şimdi ışığın dünyaya ulaşmasının ne kadar sürdüğünü soralım. Cevap sadece 8 dakika 20 saniye!

Güneşi bırakalım ve en yakın yıldızla geçelim. Dünyadan 4,3 ışık yılı uzakta olduğunu zaten biliyoruz. Eğer dünyanın, güneşin ve en yakın yıldızın ölçekli bir modelini yapsaydık, şöyle olurdu. Orantılı olarak, dünya bir karabiber tanesi boyutuna küçülür ve güneş yirmi santim çapında bir top boyutuna gelirdi. Bu ölçeğe göre, dünyadan güneşe olan mesafe yirmi dört metre, yani bir futbol sahasının dörtte biri kadar olacaktır. Ancak unutmayın ki, ölçekli bir uçağın bu yirmi dört metrelik mesafeyi kat etmesi yirmi bir yıldan fazla zaman alacaktır.

Eğer dünyanın ve güneşin modelleri buysa, en yakın yıldızın bizim biber tanesi dünyamıza ne kadar uzak olacağını tahmin edebilir misiniz? Bin metre mi, iki bin metre mi, yoksa beş kilometre mi dersiniz? Yakın bile değil. En yakın yıldızımız karabiber tanesinden 6500 kilometre uzakta olurdu! Bu da demek oluyor ki, eğer karabiber

tanisi olan dünyamızı New York'a koyarsanız, ölçekli modelimize göre bize en yakın yıldız Los Angeles'ın ötesinde, Pasifik Okyanusu'nun 1600 kilometre açığında yer alacaktır! Bu en yakın yıldızla uçakla ulaşmak, kesintisiz olarak yaklaşık 51 milyar yıl sürecektir! Bu 51.000.000.000 yıl demek! Oysa bu yıldızdan gelen ışık dünyaya sadece 4,3 yılda ulaşıyor!

Biraz daha açalım. Geceleri çıplak gözle gördüğünüz yıldızların çoğu yüz ila bin ışık yılı uzaklıktadır. Ancak, çıplak gözle görebileceğiniz birkaç yıldız vardır ki, bunlar dört bin ışık yılı kadar uzaktadır (unutmayın, bunlar küçük galaksimizdeki en uzak yıldızlar bile değildir). Bir uçağın bu yıldızlardan sadece birine ulaşmasının ne kadar zaman alacağını hesaplamaya kalkışmazdım bile. Ama bir düşünün: Gece dışarı çıkıp 4.000 ışık yılı uzaklıktaki yıldızlardan birine baktığınızda, aslında İbrahim'in Sara ile evlendiği sırada o yıldızdan ayrılan ve o zamandan beri hiç yavaşlamadan saatte 1.1 milyar kilometre hızla seyahat eden ve dünyaya daha yeni ulaşan ışığa bakıyorsunuz!

Unutmayın, bunlar sadece Samanyolu adı verilen küçük galaksimizdeki yıldızlardır. Diğer milyarlarca galaksiyi henüz keşfetmedik bile! Ve galaksiler arasında çoğunlukla uçsuz bucaksız bir boşluk olduğunu unutmayın! Örneğin, Andromeda adında çok yakın bir komşu galaksimiz var. Bizden uzaklığı yaklaşık 2,3 milyon ışık yılı! Düşünsenize, saatte 1.1 milyar kilometre hızla giden bir ışığın o galaksiden dünyamıza ulaşması yaklaşık iki milyon yıl sürüyor! Ve bu bizim en yakın komşu galaksimiz. Daha milyarlarcası var! Kavrama yeteneğimizin ötesine geçtik mi?

Tekrar hatırlatmama izin verin, Yeşaya Tanrı'nın bu uçsuz bucaksız evreni başparmağından serçe parmağına kadar ölçtüğünü beyan eder! Aslında Süleyman Tanrı'nın Ruhü aracılığıyla şöyle der: "Tanrı gerçekten yeryüzünde yaşar mı? Sen göklere, göklerin göklerine bile sığmazsın" (1. Krallar 8:27). Kimden bahsettiğimize dair bir fikir ediniyor musunuz?

Tüm bunları oğullarımızla paylaştıktan sonra, NBA süper yıldızının statüsü doğru bir perspektife geri döndü. Yaratıcımız'ın yüceliğini düşündükten sonra artık onun yeteneklerine karşı sağlıklı bir hayranlık duymuyorlardı.

Ama siz okuyucular için bunu bir adım daha ileri götürmek istiyorum. Göksel Babamız sadece büyüklük ve oran bakımından hayret verici işler yapmakla kalmamış, aynı zamanda O'nun ortaya koyduğu ayrıntılar da yüceliğini ilan etmiştir. Bilim dünyası, bu doğal dünyanın işleyişini incelemek için muazzam miktarda zaman ve para harcamaktadır. Yine de O'nun yaratılışında sergilediği bilgeliğin yalnızca küçük bir kısmına sahipler. Hâlâ cevaplanmamış pek çok soru var. O'nun tasarımları ve yapı taşları bir mucize olmaya devam etmektedir.

Yaratılan tüm yaşam formları canlı hücrelere dayanır. Hücreler insan bedeninin, bitkilerin, hayvanların ve diğer tüm canlıların yapı taşlarıdır. Başlı başına bir mühendislik harikası olan insan vücudu, çok çeşitli olan yaklaşık 100.000.000.000.000 hücre içerir (Bu sayıyı anlayabiliyor musunuz?!). Tanrı bilgeliğiyle bu hücreleri belirli görevleri yerine getirmeleri için görevlendirmiştir. Büyürler, çoğalırlar ve sonunda ölürlər – tam da planlandığı gibi.

Çıplak gözle görülemeseler de, hücreler insanoğlunun bildiği en küçük parçacıklar değildir. Hücreler molekül adı verilen çok sayıda küçük yapıdan oluşur ve moleküller atom adı verilen daha da küçük yapılardan meydana gelir.

Atomlar o kadar küçüktür ki, bu cümlemin sonundaki nokta bir milyardan fazlasını içerir. Bir atom ne kadar küçük olursa olsun, neredeyse tamamen boş alandan oluşur. Atomun geri kalanı protonlar, nötronlar ve elektronlardan oluşur. Protonlar ve nötronlar, atomun tam merkezindeki küçücük ve son derece yoğun bir çekirdekte bir araya toplanmış olarak bulunur. Elektron adı verilen küçük enerji demetleri bu çekirdeğin etrafında ışık hızında dönerler. Bunlar her şeyi bir arada tutan temel yapı taşlarıdır.

Peki atom sahip olduğu enerjiyi nereden alır? Ve enerji parçacıklarını bir arada tutan güç nedir? Bilim insanları buna elektromanyetik ve nükleer kuvvetler diyor. Bunlar hâlâ tam olarak açıklanamayan şeyleri tanımlayan süslü bilimsel terimlerdir. Çünkü Tanrı zaten “Güçlü sözüyle her şeyi devam ettirdiğini” açıklamıştır (İbraniler 1:3). Koloseliler 1:17’de ise, “her şey varlığını O’nda sürdürmektedir” diye okuyoruz.

Durun ve bunu iyice düşünün. İşte Baba dediğimiz bu yüce ve görkemli Yaratıcı'yı evren bile kapsayamaz. O, evreni karışıyla ölçebilir, ancak küçücük yeryüzünü ve üzerinde dolaşan canlıları tasarlarken o kadar ayrıntılıdır ki, modern bilimi yıllar süren çalışmalardan sonra birçok cevapsız soruyla baş başa bırakır. Mezmur yazarının şöyle haykırmasına şaşmamalı:

*Seyrederken ellerinin eseri olan gökleri,
Oraya koyduğun ayı ve yıldızları,
Soruyorum kendi kendime:
"İnsan ne ki, onu anasın,
Ya da insanoğlu ne ki, ona ilgi gösteresin?"*
(Mezmurlar 8:3-4)

Sanırım bu her şeyi özetliyor. Tahmin etmem gerekirse, mezmur yazarı muhtemelen Tanrı'nın tahtını çevreleyen devasa meleklerden birinin düşüncelerini dile getiriyor. O'nun yüceliğinin büyüklüğü ve akıl ermez niteliği nedeniyle "kutsal" diye haykırmaya devam ediyorlar. Bu varlıklar O'nun uçsuz bucaksız evreni ve onun karmaşıklığını yaratmasını izlediler, sonra da insanların yaratılışını seyrettiler ve şöyle haykırdılar: "Bu nedir? Tanrı neden bu küçük gezegendeki bu küçük insan zerreciklerine bu kadar önem veriyor?"

Çocuklarımla yaptığım konuşmadan sonra, modern çağın şöhretli insanların cazibesine kapılmadılar. Gezegenimizdeki her büyük şeyin Tanrımız'ın yüceliği yanında sönük kaldığını anladılar. Umarım bu ek bölüm sizin için de aynı şeyi yapmıştır. Okuduklarınızı Tanrı'nın Peygamber Yeşaya aracılığıyla halkına sorduğu soru ışığında düşünün: "Beni kime benzeteceksiniz ki, eşitim olsun?" (Yeşaya 40:25).

Elbette Tanrı'nın yarattığı harikalar ve yaratılıştaki bilgelik üzerine pek çok kitap yazılabilir. Benim buradaki amacım bu değil. Amacım O'nun ellerinin eserleri karşısında hayret ve şaşkınlık uyandırmaktır, çünkü bunlar O'nun yüceliğini ilan etmektedir!

ONURUN ÖDÜLÜ

*Bu İhmal Edilmiş Erdemde Saklı Duran
Gücün Kilidini Açmak*

Hiçbir Hristiyan Tanrı'ya sınırlamalar koymak istemez, ama gene de birçoğumuz bilmeden O'nun hayatımızdaki etkinliğini kısıtlıyoruz, çünkü kritik bir ruhsal ilkeyi ihmal ediyoruz: onur.

Kültürümüzde büyük oranda kaybolmuş bir kavramdır, ama bu kitabın sayfalarında keşfedeceğiniz gibi, Tanrı'nın Egemenliği'ni hayatımızın tüm unsurlarına yaymak için esastır.

Onurun Ödülü'nde en çok satan yazar unvanlı John Bevere, onurlandırma çağrısını benimseyerek Tanrı'nın değer sistemiyle uyumlu olacağınızı ve Tanrı'nın sizin için belirlediği tüm bereketleri almaya hazır hale geleceğinizi açıklar.

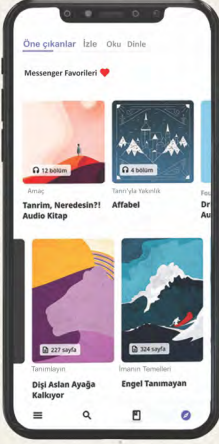
Derin Kutsal Kitap gözlemlerini bu ilkelerin pratiğe döküldüğü etkili hikâyelerle birleştiren bu kitap, unutulmuş bu erdem üzerine yeni bir bakış sağlayacak. Ve daha da önemlisi, hayatınızın her alanında onura yer vermeniz için bir tutku uyandıracaktır.

MessengerX.com sitesinden erişebilirsiniz

X MessengerX

Herkes için, her yerde öğrenci olarak yetişme yolculuğu

- 125 farklı dilde ücretsiz
- Uygulama ve internet üzerinden erişilebilir
- İmanda büyümeniz için tasarlanmış kaynaklar
- Öğrencilik yolunuzu ve geçmişinizi takip edin

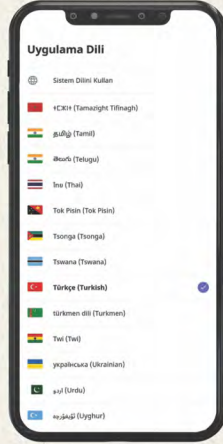

Ekitaplar, sesli kitaplar, kısa filmler, video dersler, Kutsal Kitap çevirileri ve daha fazlasını içeren Messenger öğrenci yetiştirme kaynak kütüphanesinin tamamını bütün cihazlarınızda izlemek, okumak ve dinlemek için indirin.

MessengerX.com

App Store ve Google Play yoluyla dünyanın her yanından erişilebilir.

Tanrı'dan korkmak ne demektir?

Yaratıcınız'la daha yakın bir ilişkiye özlem duyuyor musunuz? Size uzak, hatta bulunmaz mı görünüyor? John Bevere aslında Tanrı'nın yakın olduğunu, ama belki de O'nunla yürüyüşünüzde tamamen gerekli olan bir şeyin, yani Tanrı korkusunun eksik olduğunu öne sürüyor.

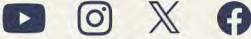
Tanrı Korkusu'nda Bevere, kurtuluşunuzu saygı ve korkuyla etkin kılmanın anlamına taze bir bakış sunmaktadır. Geniş çapta unutulmuş olan bu erdem tatmin edici ve verimli bir hayatın nadir bulunan yoludur. Bu kitapta kutsal korkunun:

- Tanrı'yla yakın bir ilişki için hayati olduğunu
- Bizi diğer tüm korkulardan ve endişelerden özgür kıldığını
- İçsel niyetlerimizi ve motivasyonlarımızı arındırdığını
- Bizi gerçek bilgelige, anlayışa ve bilgiye yönlendirdiğini keşfedeceksiniz

Kutsal korku hayatımızı Tanrı'nın niyet ettiği biçime getirir. Ancak bu erdeme tutduğumuzda ve geliştiğimizde, birçoklarının erişilmez bulduğu esenliğe, güvenliğe ve sevince kavuşuruz. Yaratıcımız'ın önünde ürküp kalmak yerine, Tanrı korkusunu kucaklamak bizi sonsuza dek değiştirecek daha yüksek bir yaşam düzeyine çıkaracaktır.

JOHN BEVERE Tanrı sözüne cesur ve ödün vermez yaklaşımıyla tanınan bir hizmetkârdır. Ayrıca toplamda milyonlarca satan ve 125'ten fazla dile çevrilen eserlere imza atmış uluslararası birçok satan yazardır. John, eşi Lisa'yla birlikte küresel çapta öğrenci yetiştirme hizmetinde devrim gerçekleştirmeye ve Mesih'i tutkuyla izleyen imanlıları geliştirmeye adanmış Messenger International Hizmeti'nin kurucusudur.

Ücretsiz video stream ve indirme için [MessengerX.com](https://messengerx.com) sitesini ziyaret edin. Bu kitap yazarın hediyesidir ve ücretle satılamaz.

Daha fazlası mı?
Burayı okutun:

Bu kitap yazarın bir hediyesidir ve satılamaz.